CLAIRE VALERY

Ca prin farmec

Traducerea și adaptarea în limba română de

FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS

Capitolul 1

Uriașul motan tigrat întins cât era de lung pe parchetul lucios se scărpină leneș cu laba în dosul urechii. Jillian îi mai dădu o bucățică de pește.

– Nu e drept! Eu abia am ieșit dintr-o consultație de coșmar care a avut loc la spital și tu lenevești aici fără nici o grijă! Ești îngrozitor de egoist, Charlie Miles!

Insensibil la mustrarea ei, animalul binevoi să înghită bucata de morun. Ochii lui maronii rămâneau fixați asupra tinerei care stătea lângă el îmbrăcată în taior.

– Doar nu-ți închipui că-ți voi da să mănânci totul cu mâna mea! continuă ea luând o altă bucățică. Ai putea măcar să pari îngrijorat de soarta mea! Tare aș vrea să te văd și pe tine întors pe toate fețele de către o echipă de medici!

În loc de răspuns, Charlie își frecă botul de mâna lui Jillian, cerând din nou mâncare. Ea râse, scuturându-și părul șaten deschis, aproape blond.

– Mama ta se va supăra pe mine pentru că te răsfăț și mai mult decât ea ... Ai devenit un nesuferit ...

Soneria de la intrare sună de trei ori. Jillian se ridică destul de greu de jos. Cine putea să fie în toiul zilei? În orice caz, trebuia să fie atentă. Charlie sosise în același timp cu ea în hol și în ochii îi apăruse o sclipire care nu prevestea nimic bun. Datorită caracterului său urât, motanul ar fi în stare să-l atace pe musafir! Jillian îl dădu cu picioarul la o parte în timp ce deschidea ușa.

Imediat, Charlie își înfipse dinții de oțel în glezna ei. Jillian se cam aștepta la o asemenea reacție, dar nu din cauza asta se prăbuși la podea sub privirea uluită a nou-sositului.

O voce de bărbat care trăda în același timp îngrijorare, dar și mirare, o întrebă:

– Vă simțiți bine, domnișoară?

Din nefericire, Jillian nu-l putea vedea pe cel care vorbea. Charlie să cățărase furios pe pieptul ei și-i bloca vederea fixând-o cu un aer dușmănos.

– Nu mai termini o dată să te joci de-a teroriștii?

Enervată, Jillian îl împinse cât colo pe motanul supărat care scoase un mârâit amenințător și o scuipă cu furie. Ce animal nesuferit !

– Aveți nevoie de o mână de ajutor?

Fără să mai aștepte răspunsul ei, vizitatorul o luă de braț pe Jillian și o ridică în picioare, dar tânăra nici nu apucă să-i spună mulțumesc individului, că-și pierdu din nou echilibrul. Din fericire, bărbatul care o ajutase avea reflexe bune. O prinse de data asta înainte să cadă.

– Faza asta ar fi foarte amuzantă dacă am avea de-a face cu o comedie de situații, dar nu credeți că ar fi bine să luați loc undeva? spuse el.

Necunoscutul o sprijini cu mișcări rapide și o conduse în sufragerie. Lipită de el, Jillian, încă nedezmeticită, simți un mioros de pește. Ce rușine îi era! Probabil că fiind nevoită să se agațe de salvatorul ei, își ștersese mâinile de costumul lui superb.

– Acum, totul e în regulă, puteți să-mi dați drumul, îi spuse ea pe un ton stânjenit.

Vizitatorul ei o așeză cu grijă într-un fotoliu și apoi se ridică.

– Doamne sfinte, îmi pare foarte rău, v-am ...

Jillian nu-și putu termina fraza. Vedea acum pentru prima oară fața necunoscutului și simți că i se taie răsuflarea. Un bărbat atât de frumos nu putea să existe pe lume! Înalt, cu conformație de sportiv și o figură cu trăsături clasice, regulate, aproape perfecte! În plus, avea un superb păr negru, strălucitor, care-i înconjura capul de statuie grecească ... Fascinată de ochii lui negri, tânăra reuși să mai îngaime:

– Îmi pare groaznic de rău, nu știu ce m-a apucat, ăă ...

– N-are nici o importanță ce s-a petrecut, ci cum vă simțiți. Totul e în regulă?

Dat fiind că Charlie se apropia curios de el, necunoscutul îl îndepărtă cu vârful piciorului. Câtă lipsă de prevedere! Țopârlanul acela merita în definitiv o mușcătură zdravănă! Din nefericire, însă, Charlie se mulțumi să miaune încet, după care se depărtă de ei. "Trădătorule", își spuse Jillian, jignită. Pe ea, care îl răsfăța toată ziua, o mușcase, iar necunoscutul ăsta scăpa fără nici o zgârietură!

– Totul este în regulă, mulțumesc, spuse ea pe un ton arțăgos, dar sunteți atât de amabil să-mi spuneți cine sunteți?

– Așa e, unde mi-a fost capul? Dați-mi voie să mă prezint: Jean-Luc de Sauvignet, la ordinele dumneavoastră.

– Nepotul ladyei Louise? exclamă Jillian. Dar nu se poate!

– Și totuși, marchiza văduvă este chiar bunica mea.

– Dar ... vorbiți limba engleză și sunteți prea bătrân! ...

Ultima observație îi smulse un surâs individului.

– Prea bătrân? N-am totuși, decât treizeci de ani. Evident, pentru dumneata care ai doar pe jumătate ...

– Jumătate? Am douăzeci și doi de ani!

Regretă imediat cuvintele acelea infantile, dar nu mai suporta să fie mereu luată drept o adolescentă! Era adevărat că silueta ei subțirică era înșelătoare, dar oricum ...

Cât despre a-l recunoaște în acest Adonis pe nepotul ladyei Louise, vecina ei ... marchiza văduvă cum îi zicea el ... Individul se credea mare și tare! Cum putea lady Louise să-l adore atât de mult, în timp ce el își permitea să-l trateze pe Charlie într-un mod atât de arogant?

– Vă credeam mult mai tânăr, observă Jillian, bănuitoare. Din spusele ladyei Louise ...

– Ai pus punctul pe unul din defectele scumpei mele bunici: cu cât te iubește mai mult, cu atât te descrie în termeni mai copilărești. Probabil ești Jillian Marshall, viitoarea stea a baletului, dacă nu mă înșel.

"Viitoarea stea a baletului" ... Aceste cuvinte măriră îngrijorarea Jillianei, care se mulțumi să dea doar din cap. Jean-Luc adăugase pe un ton ironic:

– Balerina de douăzeci și doi de ani care pare de cincisprezece...

– Foarte amuzant ...

Ce bădăran! Ce neobrăzare! Cum putea o bătrână doamnă atât de drăguță ca lady Louise să aibă un asemenea nepot?

– Bănuiesc că ați venit după chei. Vi le dau imediat.

Numai să plece odată! Dar Jean-Luc de Sauvignet n-o lăsă să se ridice.

– Nu mă grăbesc, mai odihnește-te puțin. Am înțeles de la bunica Lpuise că acum ceva vreme te-ai rănit. Oare căzătura de adineauri se datorează acestui lucru? E adevărat că sunt obișnuit ca femeile să-mi cadă la picioare, dar nici așa ...

De data asta, Jillian nu găsi o replică usturătoare drept răspuns. Jean-Luc de Sauvignet era un personaj arogant, antipatic și dotat cu un simț al umorului cam ... îndoielnic! Dar deocamdată n-avea chef să insiste asupra trăsăturilor de caracter ale necunoscutului. O preocupa mai mult căderea de mai devreme. Își pierduse echilibrul și nu știa din ce cauză. Ce putea să însemne acel incident? Sănătatea ei era mai proastă decât o lăsaseră medicii să creadă?

– Mărturisesec că nu înțeleg deloc ce-a fost cu mine. N-am simțit nici o durere. Pur și simplu mi-a cedat glezna sub greutatea trupului, ca și cum mi-ar fi tras cineva de ea ...

– Poate că ar trebui să mergi cu un baston până ce te vei restabili complet.

– Dar m-am vindecat! Nu mai aștept decât avizul medicului ca să reîncep repetițiile.

Jillian vru să se ridice, ca să-i demonstreze cât de hotărâtă era. Jean -Luc Sauvignet se aplecă imediat spre ea, gata să o sprijine.

– Vă rog! Doar n-o să vă repeziți la mine ori de câte ori fac vreo mișcare! Mă simt foarte jenată!

– După părerea mea, vei sta șase luni la pat dacă nu ești atentă. Ridică-te în picioare dacă vrei, eu stau aici, în caz că e nevoie de mine.

– Dar e o prostie! De altfel, mi-am amintit că am căzut din cauză că m-am împiedicat de Charlie!

– Perfect! În cazul ăsta, poți să te ridici!

– N-am nici un chef să mă ridic, domnule de Sauvignet. Stau foarte bine și aici, mulțumesc.

– Dacă vrei cu orice preț să te formalizezi, spune-mi "domnule doctor Sauvignet, dar eu m-aș mulțumi și cu "Jean-Luc"

"Doctor"? Ce rușine îi era! Așadar în calitate de medic se interesa de ea, iar ea se purta ca un copil răsfățat! Jillian se ridică, pentru a nu se face și mai mult de râs.

Dar Jean-Luc avea dreptate. Nu se putea ține pe picioare. Tânăra se agăță în mod instinctiv de haina lui, murdărind-o și mai tare.

– Experimentul mi se pare destul de concludent. Te rog să iei loc.

Stând aplecat deasupra ei atât de aproape, tânăra îi observă părul des, negru și răvășit, dar nu se lăsă impresionată de farmecul lui. Strânse din dinți și încercă să stea drept. Piciorul ei fu străbătut de o durere chinuitoare de la coapsă până-n călcâi.

– Nu, am făcut progrese, spuse ea. Mi-am recăpătat senzațiile ...

– Senzații mai degrabă neplăcute, dacă e să mă iau după aerul tău crispat ...

Ea se desprinse de el și făcu un pas înainte cu multă precauție.

Jean-Luc rămase prudent în apropierea ei, ținând-o de braț. N-o lăsă să meargă singură decât peste câteva minute, când deveni mai sigură pe forțele ei. După ce făcu de două ori turul camerei ovale, Jillian scoase un suspin de ușurare.

Ce păcat că bunica dumitale nu e aici! exclamă ea fără a-și putea ascunde însă panica ce o cuprinsese. Dânsa este singura căreia aș putea să-i spun tot ce-mi stă pe suflet.

– Dar locuiești în casa surorii și cumnatului tău! Sunt convins că ei sunt gata să te asculte.

– Da ... Mă rog, eu ... Oh, scuză-mă, nu sunt o gazdă prea bună! Vrei o ceașcă de cafea sau de ceai, ca să uiți de toate întâmplările astea? După aceea îți voi da cheile.

Jillian se îndreptă spre bucătăria de tip american, despărțită numai printr-un zid scund de sufragerie. Abia făcu câțiva pași, că Jean-Luc și veni după ea.

– Vreau să fac eu ceaiul, Jillian. Du-te înapoi pe scaun și, în lipsa bunicii mele, dacă dorești, sunt gata să-ți ascult confidențele. E evident că simți nevoia să vorbești cu cineva.

"N-avea rost să-l contrazică", își spuse Jillian. Bărbatul acesta părea obișnuit să se facă ascultat. În timp ce el punea apa la fiert și pregătea ceainicul, îl studie în tăcere. Cu câtă grație se mișca, deși era un bărbat foarte înalt! Un bărbat nu numai autoritar, dar care era clar că se simțea și foarte sigur pe forțele lui ...

– Ceaiul se află în borcanul din stânga, și cestile în dulapul din dreapta sus, îi spuse ea văzându-l că ezită.

Să i se confeseze lui? Avea dreptate. Jillian avea impresia să secretul îi apăsa greu pe umeri. Ar fi o mare ușurare să-l

împărtășească și altcuiva ... Dar era oare bine s-o facă față de francezul acesta cu un aer atât de snob? De altfel, era și prea frumos. Argumentul acesta putea să pară lipsit de logică, dar Jillian se simțea întotdeauna intimidată de oameni prea perfecți, fie ei bărbați ori femei.

– Cu un strop de lapte? o întrebă Jean-Luc.

– Da. Sticla e în frigider.

Când veni să se așeze lângă ea, Jillian se uită la el. Era medic și-i propunea să o asculte. Cu puțin noroc, poate ar fi reușit să-i dea un sfat în legătură cu problema ei?

-Nu cunoști o curățătorie bună? o întrebă el deodată. Mi se pare că-mi miroase costumul a pește! ...

Jillian se simțea extrem de prost, dar se supără pentru că o ironiza în acel mod.

– Da da, există mai multe în cartier.

– Cu atât mai bune.

După ce sorbi o înghițitură de ceai, o întrebă, nescăpând-o din ochi:

– Mereu ești așa nervoasă sau acest fapt se datorează prezenței mele?

– Nu! Sunt doar puțin cam îngrijorată. E pentru prima oară când îmi face feste piciorul. Mă întreb din ce cauză ...

– De când ai rana asta?

– De peste trei luni, dar asta nu e prima ... glezna și genunchiul au fost întotdeauna punctele mele slabe până acum. Dar s-ar putea ca necazurile mele să nu vină de aici ... Mereu mi-a fost greu să execut mișcarea, “spre afară”.

– Poftim?

– Am uitat că nu te pricepi la coregrafie! Așteaptă puțin. Dacă voi sta în picioare, voi putea să-ți arăt. Așa va fi mai ușor decât să-ți dau o mie de explicații inutile.

Tânăra se ridică în picioare. Totul părea că revenise la normal și se simțea sigură pe forțele ei.

Stând în fața lui Jean-Luc, Jillian își apropie călcâiele și-și răsuci șoldurile până își deschise picioarele la o sută patruzeci și cinci de grade. Expresia fascinantă dar și îngrozită de pe figura lui o făcu să izbucnească în râs.

– Ai văzut? Acesta este mișcarea "spre afară".

– Dar e groaznic! Parcă ți-ai luxa piciorul de la gleznă până la șold ...

– Chiar așa ar trebui să se întâmple, dacă femurul nu se răsucește așa cum trebuie. În acest caz, mișcarea se compensează prin răsucirea genunchiului și a gleznei, ceea ce duce în cele din urmă la distrugerea acestora.

– Sunt sigur că în clipa asta te distrugi și pe tine stând în poziția asta aiurită! Doamne sfinte, dar e o adevărată absurditate! Nici o ființă umană n-ar trebui să facă așa ceva!

– Dar orice balerină trebuie să ajungă să facă această mișcare, ea intră în obligațiile elementare ale artei coregrafice. Se fac exerciții treptat, începând cu vârsta de cinci ani, până când mișcarea devine destul de ușor de executat... Mă rog, mai ușoară pentru unii, mai grea pentru alții ...

– Pentru tine a rămas și acum greu de făcut?

– Da ...

Nu era momentul potrivit să-i povestească despre suferințele zilnice impuse trupului dansatorului. Era convinsă că Jean-Luc de Sauvignet o va lua drept nebună când va afla că se supusese unor asemenea chinuri!

– Așadar, înțeleg că problema ta nu are nimic de-a face cu genunchiul sau glezna. Atunci în ce constă ea?

– Încă nu se știe prea bine, dar când a văzut că rupturii de ligamente îi trebuia atât de mult timp să se vindece, directorul companiei de balet s-a hotărât să mă dea pe mâna specialiștilor.

– Și care a fost verdictul lor?

– Îl aștept și acum! Astăzi, m-au supus pentru a treia oară unui consult îndelungat. Mi s-au făcut radiografii din toate unghiurile posibile, m-au așezat pe niște aparate ciudate. M-au măsurat, testat, m-au tras, m-au împins ... Uneori aveam impresia că sunt doar un obiect asupra căruia au tăbărât toți medicii, fără să țină cont de ceea ce puteam să simt eu! Și toate astea pentru a-mi comunica la sfârșit că nu pot încă să se pronunțe! Când vor avea rezultatul analizelor, vor avea poate, da, poate, vreo veste pentru mine, dar nu e nimic sigur ...

– Ceea ce bănuiesc că nu te liniștește deloc ... Mai vrei puțin ceai?

– Nu, mulțumesc. Cel mai enervant e faptul că jargonul lor medical îmi este complet străin! Cu toate astea, am înțeles că problema ar fi la șold, ceea ce mi se pare foarte ciudat ... M-am lovit aproape peste tot în afară de șold! Până la ce s-a întâmplat adineauri în fața ta. Când mi-am revenit, am simțit că mă doare în zona inghinală.

Jillian se uită la tânăr cu niște ochi mari și speriați.

– Știu că deontologia profesională nu-ți dă voie să te amesteci în tratamentul prescris de alt doctor, dar dacă ai și cea mai mică idee despre ce se întâmplă cu mine, te rog să-mi explici ...

Jean-Luc se încruntă, cu un aer uluit. Sub nici o formă nu trebuia s-o refuze! Pentru a-l convinge, tânăra adăugă:

– Îți promit că, orice mi-ai spune n-o să leșin. Nesiguranța a devenit însă de nesuportat, mă înțelegi? Nici nu îngrăznesc să vorbesc despre acest subiect cu Linda, sora mea, ca să nu își facă griji pentru mine ...

– Tare mă tem, Jillian, că e vorba despre o neînțelegere. M-ai luat drept doctor în medicină?

– Cum, nu ești doctor?

Dat fiind că el dădea negativ din cap, Jillian se ridică pentru a se depărta de el. Așa ceva era peste putință!

– Ar fi trebuit să-mi deschizi ochii mai devreme! Nu i-aș fi povestit niciodată unui necunoscut necazurile mele! Îmi este îngrozitor de rușine.

– Păreai a avea mare nevoie de a-ți ușura sufletul în fața cuiva ...

– Dar nu în fața oricui!

Ca să-și ascundă umilința pe care o simțea, Jillian luă tava și o duse în bucătărie. De parcă până atunci n-ar fi avut parte de suficient ghinion, atunci când se întoarse, o săgetă din nou durerea în coapsă.

– Îmi pare rău pentru neînțelegerea asta, dar dat fiind că răul a fost deja făcut, ar trebui măcar să te așezi ca să-ți ușurezi piciorul.

Tânăra veni spre el șchiopătând.

– În orice caz, te rog să uiți ce ți-am povestit.

– Mi se pare destul de greu ... Dar oricum, i-ai fi spus totul bunicii mele. Ce-ar fi să consideri că eu am fost ea?

– Văd că toate astea te amuză! Pentru un om ca tine, e vorba poate despre un eveniment lipsit de importanță, dar eu trebuie să-mi câștig existența și meseria mea este dansul!

Poate că era mai bine să nu-l enerveze, ca să nu-i trădeze secretul, își spuse ea deodată.

– Mai înainte de toate, trebuie să-mi juri că nu-i vei sufla nici o vorbă surorii mele. În caz contrar ... nu te voi ierta niciodată!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jillian, încetează odată să te mai crezi persecutată! Voi fi mut ca un mormânt, dacă asta vrei, deși chestia asta îmi stârnește niște semne de întrebare..

– Ce anume?

– Faptul că ții neapărat că faci un secret din această problemă. Pot să înțeleg că nu vrei să-și facă griji sora ta din această cauză, dar, în lipsa bunicii mele, sunt convins că ai pe cineva cu care să stai de vorbă.

De exemplu, cumnatul tău, sau o prietenă foarte bună.

– Nu sunt atât de apropiată de David, soțul Lindei, deși e un bărbat excepțional ... De altfel, în acest moment se află în Statele Unite.

– Nu sunteți apropiați? Dar locuiți sub același acoperiș!

– Numai după ce am suferit accidentul.

Era adevărat că David și Linda o invitaseră adeseori să locuiască împreună cu ei, încă de când se căsătoriseră, în urmă cu trei ani, dar Jillian ținea prea mult la independența ei! Le oferise toate

argumentele posibile și imposibile pe care ei le respinseseră unul după altul cu o răbdare de invidiat.

– Oricum, în cele din urmă David i-ar fi dezvăluit secretul Lindei.

– Și prietenii tăi?

– Prietenii mei sunt toți balerini! Dacă aș discuta cu ei despre problemele mele de sănătate ar însemna o adevărată sinucidere morală! Toți se tem atât de mult de asemenea lucruri, încât și-ar închipui imediat tot ce poate fi mai rău!

Începea să fie convingătoare! N-are decât să se ducă la naiba acest domn de Sauvignet, mai ales că nici nu era medic!

– Îți dau imediat cheile, spuse Jillian, grăbită să pună punct discuției.

– Situația asta mi se pare de-a dreptul absurdă! Dacă vrei, pot să mă duc la medicii de specialitate și să le cer rezultatele mai repede.

– Interesul tău mă emoționează foarte tare, dar echipa medicală are nevoie de timp ca să poată determina cauza problemei. Mă îndoiesc că se vor pronunța mai repede.

– Și dacă aș obține de la companie să fii consultată și de alți specialiști?

– Ce companie?

– Cea de balet, bineînțeles! Care alta?

Dat fiind că se uitau unul la altul cu un aer uluit, Jean-Luc exclamă:

– Ah, am înțeles! Bunica mea a uitat să-ți spună că am fost numit de curând administrator al fondurilor destinate artei lăsate moștenire de bunicul meu. Deoarece tot semnez o grămadă de

cecuri pentru companie, sper să mi se facă acest mic hatâr, în cazul în care voi cere avizul și al alor medici!

– Stai puțin! șopti Jillian așezându-se la loc pe scaun. Dacă am înțeles bine, tu, care nu te pricepi deloc la dans, finanțezi spectacolele de balet în care apar eu?

– Și multe altele, ba și câteva companii de operă. Bunicul meu a lăsat o mulțime de bani domeniului artelor. De altfel, sunt convins că știi foarte bine cât de mult îndrăgește bunica tot ce înseamnă ...

– Da ... i-o reteză tânăra, tulburată. Numai că ... nu mi-am dat seama ...

Doamne sfinte! Îi împărtășise toate necazurile tocmai șefului ei!

– Asta n-are nici o importanță, o asigură el. Eu nu fac decât să semnez contractele pe care mi le recomandă experții în domeniu, dar de data asta aș putea să mă folosesc de influența mea, dacă nu ești mulțumită de consultațiile la care ai ...

– Ba da, sunt foarte mulțumită! îl opri Jillian, speriată. E normal să fie nevoie de un timp mai îndelungat pentru a se stabili un diagnostic corect într-un asemenea caz. Nu mă lua în seamă. Mă văicăresc tot timpul, e o chestie specifică la balerini! În plus, sunt un om foarte sensibil, și de aceea tind să dramatizez totul ...

Se ridică de pe scaun cu grație și-i adresă musafirului un zâmbet fermecător.

– După toate manevrele la care am fost supusă azi-dimineață, nu e de mirare că am căzut, ceva mai devreme! Nimic nu e mai eficient decât o baie fierbinte! Ca să fiu din nou în formă!

Capitolul 2

– Tu ești, Jillian? Jillian!

– Vin acum!

Înainte să iasă din cameră, tânăra își pieptănă bogatul păr blond pe care șamponul îl umflase și îi dăduse luciu. Își zâmbi în oglindă.

– O baie bună poate face minuni, nu-i așa, Charlie?

Motanul, care stătea întins la picioarele ei, nu acordă nici o atenție observației sale. Ce leneș poate să fie! Amuzată, Jillian se aplecă pentru a-l mângâia. La atingerea mâinii ei, trupul lui firav se încordă de plăcere.

– Pe curând, Charlie! Mă duc la sora mea mai mare!

Jillian coborî scara parcă plutind și se duse s-o sărute pe Linda.

– Nici nu mi-am dat seama cât e ceasul! Voiam să pregătesc ceaiul în cinstea venirii tale! Stai puțin, mă duc să pun apa la fiert!

– Dar văd că ești plină de energie! Ai vești bune de la spital?

– Nu, nimic nou, răspunse Jillian evaziv.

Ce bine ar fi ca Linda să nu mai însiste asupra subiectului!

Dar observă în ochii ei de culoarea smaraldului o sclipire de speranță! Erau puține șanse să nu dorească să afle mai multe.

– Știu că nu-ți place să vorbești despre problema asta, Jill, dar situația ta mă îngrijorează. Sper că nu te temi că vei pierde primul tău rol din "Lacul lebedelor"? Repetițiile nu încep decât peste câteva săptămâni... De altfel, chiar și în cel mai rău caz, vei avea mai târziu și alte ocazii, după ce te vei reface complet ...

– Bineînțeles, nu va fi nici o problemă, numai că îmi vine să turbez la gândul că nemernica aia de Carla Simpson îmi va lua locul!

Jillianei îi venea să-și dea palme pentru că o mințea pe sora ei, dar trebuia cu orice preț să-i ascundă gravitatea stării ei de sănătate atâta vreme cât medicii încă nu se pronunțaseră.

– Draga de tine! șopti Linda venind lângă ea.

– Sper că n-ai de gând să-mi plângi iar de milă. Mai întâi, te rog să iei loc. Trebuie să te odihnești după o zi obositoare de muncă. Mi se pare că ești un pic cam palidă.

Râzând înduioșată, Linda se întoarse la locul ei dinainte.

– Carla Simpson, ai spus? ... Nu e vorba despre rivala ta, cea care e interesată cam prea mult de Justin?

– Chiar ea! Dacă vrea să-l cucerească, n-are decât, dar nu-i voi ceda niciodată partenerul meu de dans!

– Jillian! protestă Linda râzând. Nu uita că ai douăzeci și doi de ani! Ar trebui să începi să te gândești mai degrabă la viața ta sentimentală, în loc să te preocupi exclusiv de carieră.

– Viața mea sentimentală? Poate că ai dreptate, dar în nici un caz nu mă voi combina cu Justin! Ca toți bărbații foarte frumoși, cu

excepția cumnatului meu, bineînțeles, scumpul meu coleg n-are cine știe ce în cap. În schimb, ne potrivim de minune la dans.

– Părerile tale preconcepute despre bărbați mă pun mereu pe gânduri! Stai puțin! Vreau să-ți arăt ceva!

În timp ce ea scotocea prin geantă, Jillian servi ceaiul și spuse:

– Nu sunt păreri preconcepute, ci niște observații foarte obiective. Domnii plini de farmec cu care am avut de-a face păreau atât de plini de ei, încât nu știau să vorbească decât despre persoana lor insignifiantă. Soțul tău nu e decât excepția care confirmă regula.

– Ce părere ai de chestia asta? spuse Linda, așezând o fotografie pe masă.

– Ei drăcie!

Jillian se uită uluită la poza unui bărbat îmbrăcat numai într-un slip negru. Era superb!

– Conform teoriei mele, individul ăsta nu pare a avea mai multă minte decât o vrabie! Unde l-ai găsit?

– Adevărul e că îl caut, fără să știu dacă există! Ceea ce ai în fața ochilor nu e o făptură reală, ci una imaginară, perfectă, creată de un calculator. Un portret-robot, cum s-ar spune. Îți amintești de studiul acela de piață despre care ți-am vorbit?

– Pentru determinarea unui ideal masculin?

Lumea publicității era un mister pentru Jillian. Aceasta era populată de himere și mai absurde decât universul dansului. Sora ei însă, care era directorul artistic al unei agenții faimoase, se simțea în acest mediu ca peștele în apă.

– Ideal din punctul de vedere al vânzărilor, preciză Linda.

Acum că i-am făcut portretul, datorită unor sondaje de opinie, îți dai seama cât de folositor ne-ar fi? Dacă îl vom găsi, ar putea să vândă și frigidere eschimoșilor!

– Mai degrabă eschimoaselor, nu crezi?

– De loc! După părerea psihologilor noștri, acest personaj va fi perceput de către bărbați ca un adevărat prieten, iar de către femei ca o întruchipare a farmecului masculin!

Jillian scoase un strigăt în momentul în care Charlie sări pe genunchii ei și-i zgârie șoldurile cu ghearele înainte de a-și găsi o poziție confortabilă. Tânăra luă fotografia pentru a o studia mai îndeaproape. De data asta, fu izbită de asemănarea cu cineva. Nu, nu era cu putință! Și totuși ...

– Ar trebui să te emoționezi, nu să te rânjești! exclamă Linda.

Dar cum să nu râdă? Chiar în după-amiaza aceea îl cunoscuse chiar pe fratele geamăn al acelui "ideal masculin"! Chiar nu păruse emoționată?

Jillian spuse deodată cu un aer serios:

– A venit nepotul ladyei Louise.

– Dumnezeule, uitasem de el! Ce idee a avut drăguța noastră vecină să-și lase casa pe mâna acestui băiat! Pun pariu că micul franțuz nu știe nici o boabă de engleză, nu-i așa?

– Ba da! Știe chiar foarte bine!

– Așa e, mi se pare că și-a făcut studiile la Eton. Spune-mi și mie cum este? Sper că l-ai invitat la cină!

– Recunosc că nici nu mi-a dat prin cap așa ceva, dar nu-ți face griji. "Micuțul" are treizeci de ani și...

Nemaiputându-se abține, Jillian se îmbufnă din nou.

– Ce e cu tine, Jill? Ar fi trebuit să-l inviți oricum. Voi repara eu greșeala ta. Bietul de el! Sper doar ca monstrul ăsta de Charlie să nu-i facă prea multe figuri!

– Cum adică, monstrul ăsta de Charlie? Pisoiașul meu...

Jillian ridică indignată animalul și își afundă fața în blana lui mătăsoasă și caldă ...

– Dacă te mușcă de nas, să nu vii să mi te plângi! De altfel, nici nu e prea igienic să procedezi așa cu el. Mă întreb uneori dacă nu cumva Charlie ți-a luat și ție mințile, ca și ladyei Louise ...

– Bine că măcar tu nu ai complexe, pisoiașul meu, șopti Jillian la urechea motanului. Altfel, toate criticile astea ți-ar distruge moralul!

Jillian puse totuși motanul pe podea și se uită încă o dată la imaginea "bărbatului perfect".

– Ce-ai face, Linda, în cazul că l-ai descoperi?

– L-aș ruga în genunchi să semneze un contract de exclusivitate cu agenția noastră! Viitorul meu și al întregii echipe ar fi astfel asigurat până la sfârșitul zilelor noastre. Ce vis frumos!

– Ei bine, află că persoana respectivă s-a mutat de curând lângă noi. Deși mă îndoiesc că vei reuși să-l convingi să lucreze pentru tine ...

– Lângă noi? Unde? La familia Morrison?

– Nu, la lady Louise! Nepotul ei seamănă ca două picături de apă cu acest portret robot!

– Ai haz, n-am ce zice! Nu-mi place să-ți bați joc de meseria mea!

– Nu-mi bat joc de tine, Linda! Parcă ar fi fotografia lui! Dacă nu mă crezi, du-te și fă-i o vizită!

– Doar n-o să mă duc să sun la ușă ca să-l văd pe băiatul ăsta, pardon, pe bărbatul ăsta!

– După ce-l vei vedea, pot să te asigur că n-o să mai fii tentată niciodată să-i spui"băiatul ăsta"! Poți să te duci, dacă tot vrei să-l inviți la masă.

În cele din urmă, Linda, destul de neîncrezătoare, o însărcină pe sora ei să-l poftească pe vecinul lor să ia masa cu ele. Jillian acceptă destul de greu și regretă că fusese politicoasă cu el, atunci când bărbatul o întrebă cu o insolență nemaipomenită:

– Ce aveți de mâncare?

Poftim? Impertinența individului întrecea orice imaginație!

– Păi ...ăă... nu prea știu. Mi se pare că antricoate.

– Stai liniștită, n-am uitat bunele maniere, dar vreau să aduc un vin care să meargă cu felul de mâncare care va fi servit...

– Ah, da? ...În orice caz, nu uita ce mi-ai promis. Nu-i sufla nici o vorbă Lindei despre ce am discutat.

– N-o să uit ...

În ochii lui văzu atâta ironie, încât Jillian îi spuse, bănuitoare:

– Uite ce e, dacă nu ești sigur că te poți ține de cuvânt, aș prefera să inventez o scuză ca să nu vii.

– Voi fi discreția întruchipată, domnișoară Jillian! Și dacă vreodată ți se va părea că abordez subiecte delicate, va fi de-ajuns să-mi spui "bunica" pentru a mă readuce la ordine. Acesta va fi codul nostru secret ...

Dar, în altă ordine de idei, ți se pare că baia fierbinte ți-a fost de folos?

– Evident! Piciorul a revenit la normal și sunt sănătoasă tun!

Tocmai se pregătea să treacă peste stratul de panseluțe dintre cele două garduri când Jean-Luc o prinse de braț.

– Spune-mi, Jillian ... În afară de neplăcerile de ordin fizic, nu cumva ai și o problemă psihică? Îmi pari ușor tulburată.

– Te amuză să râzi de mine, nu-i așa? E josnic din partea ta! Și când mă gândesc că toate astea mi se întâmplă pentru că te-am luat drept doctor ... Altfel n-ai fi aflat nimic despre mine! Te rog să te porți ca și cum n-am fi stat niciodată de vorbă și renunță la analizele stupide ale personalității mele!

– Nu ai deloc simțul umorului! Liniștește-te, draga mea, ar fi bine să iei în considerare partea bună a lucrurilor. Pe curând ...

Când ajunse în casa de alături, Jillian simți pe gleznă atingerea unei blăni de animal. Se aplecă și-l luă în brațe pe Charlie, asumându-și toate riscurile, dar motanul, bine dispus, n– o zgârie.

– Motănașul meu drag! De ce a trebuit ca mama ta să ne părăsească pe amândouă? Stai însă liniștită! Nu-l voi lăsa pe bădăranul de alături să-ți facă rău!

– Jillian! o strigă Linda de la ușa din spate. Jillian! Iar îl răsfeți pe animalul ăla! Ce a zis Jean-Luc, vine?

Charlie începuse să miorlăie, semn că devenise nervos, așa că Jillian îl puse jos.

– Da, vine. Ne așteaptă o seară minunată!

– De ce? Ce s-a întâmplat, Jillian? exclamă Linda venind după ea în bucătărie.

– Nimic. Nu s-a întâmplat nimic, numai că individul ăsta este ... Mă rog, poate că sunt eu prea sensibilă, dar mă enervează, ce vrei! Mi-a displăcut de cum l-am văzut! Închipuiește-ți că snobul ăsta îi

spune ladyei Louise “marchiza văduvă”! În plus, i-a dat un șut lui Charlie ... mă rog, n-a fost chiar un șut, dar oricum ...

– Stai jos, draga mea, mai fac un ceai.

În timp ce fierbea apa, Linda se proțăpi în fața surorii ei.

– Trebuie să-ți vorbesc, Jillian. Am vrut s-o fac mai de mult, dar în ultima vreme ai fost foarte stresată ... Pentru numele lui Dumnezeu, Jillian, lasă-l odată în pace pe Charlie și ascultă-mă!

Alarmată de tonul ei nervos, Jillian încetă să-l mai mângâie pe motanul întins la picioarele ei și se ridică.

– Scuză-mă că m-am răstit la tine, continuă Linda, dar ... uite despre ce este vorba. Atunci când te-ai mutat la noi, te-ai îndrăgostit imediat de lady Louise atât de tare, încât eu și cu David nici nu te-am mai văzut la față! Și acum ți-ai transferat iubirea asupra acestui motan, ca și cum ar înlocui-o pe ea ...

– De ce te deranjează prietenia mea pentru lady Louise?

– Iartă-mă, nu voiam să te critic, numai că ... În realitate, cred că sunt un pic cam geloasă. Speram să mă pot apropia mai mult de tine în timpul șederii tale aici ...

– Dar suntem surori, Linda, șopti Jillian. Cum am putea fi mai apropiate de-atât?

– Învățând să ne cunoaștem mai bine una pe cealaltă.

Linda o mângâie pe obraz pe sora ei mai mică.

– Ai avut întotdeauna o fire ... ascunsă. În afară de asta, diferența de vârsta ne-a depărtat foarte mult una de alta. Pentru niște copii, cinci ani e enorm ... În plus, când s-au despărțit părinții noștri ... și tu ai fost trimisă la școala de dans ...

– Nu m-a trimis nimeni. Eu am cerut să plec.

– Dar erai atât de mică! La zece ani ai nevoie de o familie ...

Când văzu figura încordată a lui Jillian, Linda se grăbi să adauge:

– E adevărat că despărțirea a avut un rezultat fericit. Numele de Jillian Marshall începe să fie cunoscut în lumea baletului.

– Da, ca sinonim pentru "fragil", dacă e să mă iau după vorbele profesorului meu.

– Nu glumi, Jillian, eu vorbesc serios. De trei luni încoace însă, îmi cam fac griji pentru tine. Căzătura, apoi lunga perioadă de inactivitate forțată ... Simțeai nevoia să te confesezi cuiva și ai ales-o pe lady Louise. Te înțeleg foarte bine, deși îmi pare rău că ai procedat așa. Mi-ar fi plăcut să mi te adresezi mie ...

Simțindu-se vinovată, Jillian șopti:

– Am nevoie de timp, Linda. E adevărat că pe undeva nu suntem decât niște străine, dar și surori în același timp ... Vreau să știi însă că n-am fost niciodată mai fericită ca de când locuiesc împreună cu tine și cu David.

– Dar ai fi rămas în garsoniera aia mică, dacă n-ar fi insistat David! De ce, draga mea?

– Îmi vine greu să-ți explic ... Dar pentru mine, după despărțirea părinților noștri, școala de balet devenise a doua familie a mea. În plus, când a murit tata, nu puteam să mai suport ceea ce îmi amintea de el ... și tu, Linda, semeni foarte mult cu el... Dar să știi că mi-ai lipsit foarte mult!

Jillian se apropie plângând de sora ei și o strânse în brațe. Tulburată, Linda îi spuse:

– Și mie îmi pare rău că nu te-am încurajat mai mult ca să devii balerină. Iartă-mă, dar aveam aceeași părere ca tata. Mi se părea că

mama te împingea prea tare de la spate ca să îmbrățișezi această carieră.

– Adevărul e că abia acum înțeleg ce-mi place în mod deosebit la lady Louise, și anume sinceritatea ei. Ca și tata, ea spune ce are de spus fără nici un fel de menajamente.

– Din cauza asta au dat bir cu fugiții toți ceilalți vecini!

– Dar lady Louise mai are și o latură misterioasă a personalității sale: îi place să regizeze evenimentele. Nu m-ar mira dacă aș afla că a plecat în Jamaica numai ca să ne ofere ocazia de a deveni mai apropiate ...

– În privința asta cred că mergi prea departe cu imaginația, draga mea.

– Dar ce a fost cu călătoria asta hotărâtă de azi pe mâine? ... Știi de ce îi place în Jamaica?

Linda dădu uluită din cap în sens negativ.

– Acolo ea și soțul ei, Henry Miles, și-au petrecut luna de miere. Drept urmare, s-au întors acolo o dată la doi sau la trei ani ... Henry a murit în timpul ultimei lor șederi pe insulă. A fost înmormântat acolo ...

– Atunci, nu e de mirare că lady Louise se duce în Jamaica în pelerinaj, sublinie Linda.

– Nu sunt de acord cu tine ... E adevărat că dorește să fie înmormântată pe insulă, lângă Henry, dar din spusele ei am avut mereu impresia că nu se va mai duce acolo niciodată în timpul vieții.

– Ei bine, te-ai înșelat! Nu trebuia să se mai încumete să plece într-o asemenea călătorie și să-l încredințeze pe antipaticul ăsta de

Charlie oricui ... Dar acum când, datorită ei, ești devotată trup și suflet acestui motan ...

Cele două surori se îmbrățișară din nou, râzând.

– E adevărat că am cam exagerat cu Charlie, dar îmi este tare teamă să nu i se întâmple ceva în lipsa ladyei Louise!

– Nu-ți mai face griji pentru el! Hai mai bine să ne bem ceaiul, după care vom începe să pregătim cina pentru "odiosul Jean-Luc"...

Discuția lor sinceră o determină pe Jillian să i se confeseze.

– În realitate nu e deloc odios. Mă simt prost față de el numai din pricină că este administratorul fondurilor pe care le-a lăsat moștenire Henry domeniului artelor. Cu alte cuvinte, spectacolele în care dansez sunt produse pe undeva de nepotul ladyei Louise!

Era foarte clar că Linda nu înțelegea care era problema.

– Tocmai mă întorsesem de la spital când a sunat la ușă.

– Și ce-i cu asta?

– Ce-i cu asta? Lady Louise i-a spus că eu sunt balerina vedetă ... în compania finanțată de el!

– Scuză-mă, Jill, dar tot nu înțeleg ce te deranjează în toată povestea asta ...

– Mă deranjează faptul că ... șchiopătam îngrozitor în după-amiaza asta!

– Jillian! Uneori, pe cuvântul meu că raționamentele tale mă lasă cu gura căscată!

Îți închipui cumva că va tăia fondurile companiei tale de balet sub pretext că ai avut un accident?

– Evident că nu! În schimb, ar putea foarte bine să decidă ... că nu mai sunt aptă să particip la spectacole.

– Fii realistă, Jillian! Administratorii de acest gen au rolul de a semna cecurile, nu să aprecieze calitatea artistică! Nu el e cel care alege balerinii!

– Ai dreptate ... De altfel, și Jean-Luc mi-a spus același lucru, dar am fost tulburată când mi-a dezvăluit cu ce se ocupă. Promit să fiu cuminte în seara asta. Îl voi convinge chiar să pozeze ca model pentru agenția ta.

– Iar pomenești de asemănarea asta! O să văd eu dacă ai dreptate sau nu spuse Linda turnând ceaiul în cești.

Jillian sorbi o înghițitură, uitându-se lung la sora ei. Linda era de o frumusețe rară, cu părul ei de culoarea castaniu-roșcat și ochii verzi care-i puneau în valoare pielea albă ca zăpada.

– Zâmbește-i frumos și va cădea secerat la picioarele tale, îi sugeră Jillian.

– Draga mea, mă mai vezi și acum ca pe o lebădă și pe tine ca pe o rățușcă urâtă? De când nu te-ai mai uitat într-o oglindă?

– Până la accident, îmi petreceam multe ore pe zi în fața unei oglinzi în timpul repetițiilor. De altfel, una din laturile cele mai stânjenitoare atunci când dansezi în public, e aceea că nu poți să-ți urmărești imaginea în oglindă!

– Nu asta vroiam să spun, Jillian, și știi foarte bine asta! Ai devenit o femeie extrem de frumoasă și dacă noul nostru vecin este atât de seducător cum spui, nici nu îndrăznesc să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla între voi ... În sfârșit! Până când voi avea ocazia să-l admir pe acest zeu al frumuseții cu ochii mei, mă duc să pregătesc o salată pentru antricoate.

– Eu nu mănânc carne, spuse Jillian.

– Ah, uitasem să vorbesc cu tine și despre treaba asta! Nu mănânci suficient, draga mea. Trebuie totuși să te hrănești!

– Asta ne aduce din nou la problema oglinzii. Fiecare gram în plus se observă în costumul de balerină!

***

Peste câteva ore, Jillian se uită la sora ei, care stătea în fața seducătorului Jean-Luc de Sauvignet. Așa cum se și așteptase de fapt, Linda aproape leșinase când dăduse cu ochii de idealul masculin pentru campania ei publicitară. Îi vorbea cu ochi strălucitori și cu obrajii îmbujorați. O făcea oare numai ca să-i obțină colaborarea? se întrebă Jillian, îngrijorată. Cu Linda, nu se știa niciodată!

Dacă își făcea iluzii în ceea ce-l privea, în viitor va suferi o mare dezamăgire. Niciodată un aristocrat arătos ca el nu va accepta să pozeze drept manechin. Avea provenienţă nobilă din ambele părți. Lady Louise, care râdea de treaba asta, avea sânge regal în vine. Familia ei nu fusese de acord să i-o dea de soție lui Henry Miles decât după ce pretendentul dobândise blazonul de marchiz al strămoșilor lui. Și acum, din câte se vedea, Jean-Luc de Sauvignet ținea să-i fie respectate titlurile, astfel că nu va risca să se încurce cu o agenție de publicitate oarecare.

Când Charlie intră în salon, Jillian profită de ocazie în ideea că poate Jean-Luc se va mai reabilita renunțând la snobismul lui obișnuit.

– Încă nu i-ai fost prezentat lui Charlie! spuse tânăra, luându-l pe motan de jos. Charlie, el este doctorul Jean-Luc de Sauvignet, nepotul mam ... ladyei Louise.

– Nu cred că animalul ăsta știe ce înseamnă bunele maniere, Jillian, îi răspunse Jean-Luc cu un aer distant. Până și bunica mea s-ar abține de la asemenea maimuțăreli.

– Dar va trebui să te ocupi de el! Ar fi mai bine să faceți cunoștință!

– Chiar e neapărat necesar?

Dat fiind că Linda se ridică de pe scaun ca să pună capăt ostilităților, Jean-Luc făcu și el la fel.

– Mă duc să pun antricoatele la grătar. Cum vrei să fie făcute, Jean-Luc?

– Dă-mi voie să te ajut, dragă Linda. Astfel, ne vor reuși perfect!

Furioasă, Jillian pregăti sosul pentru salată, în timp ce ceilalți doi stăteau la taifas. Jean-Luc se miră de dimensiunile minuscule ale uneia din fripturi. Trebuia să se ajungă și aici! își spuse Jillian nervoasă.

Ea îi explică, prost dispusă:

– Nu-ți face griji! Va sta la frigider în cazul în care mi se va face din nou foame, dar trebuie să fiu atentă la ce mănânc.

– Oh, îmi pare rău! Ești cumva bolnavă, de respecți un regim atât de sever?

Privirii lui ironice, Jillian îi răspunse cu una de-a dreptul ucigașă.

– O balerină nu-și poate permite să se îngrașe absolut deloc. Toată lumea știe asta!

Ea trânti castronul cu salată pe masă, în timp ce Jean-Luc, prefăcându-se uluit, îi studia silueta.

– Nu ești grasă de loc. Din punct de vedere estetic, aș spune mai degrabă că-ți lipsesc cel puțin patru-cinci kilograme.

– Această observație îmi permite să trag două concluzii în ceea ce vă privește, domnule Sauvignet.

– Serios?

Ce dobitoc! Era evident că acest dialog nu prezenta nici un interes pentru el. Nici măcar nu încerca să ascundă acest lucru. Dimpotrivă, vinul pe care-l sorbea părea să-l pasioneze în cel mai înalt grad. Când el schiță o grimasă, furia lui Jillian ajunse la culme. Acum, ce naiba nu-i plăcea? Doar el îl adusese!

– Iertați-mă, doamnele mele, dar mi-e teamă că nu i-a priit prea tare călătoria, așa că nu vă voi oferi decât un vin foarte bun în locul nectarului pe care speram să-l găsesc în sticlă. Ce spuneai, Jillian, în legătură cu concluziile tale despre mine?

Se uită la ea acum cu un aer foarte serios, și nu cu ironia lui obișnuită. Foarte ciudat ... Descumpănită, Jillian sorbi și ea o înghițitură de vin și constată că era delicios. Dat fiind că trebuia să-i facă plăcere Lindei purtându-se politicos, ea zâmbi.

– Pe de o parte constat că te pricepi mai mult la arta degustării vinurilor decât la cea a baletului. Adevăraților iubitori ai dansului nu le plac decât femeile aproape scheletice! Pe de altă parte, este evident că nu ești dansator. Acești domni nu suportă să aibă nici măcar o jumătate de kilogram în plus pe ei!

– Observațiile tale sunt foarte exacte. Cât despre tine, dragă Linda, bănuiesc că nu aparții nici tu universului dansului, nu-i așa?

– Vrei să subliniezi în felul acesta că am burtă? îi răspunse ea amuzată.

Privirea admirativă cu care o învălui Jean-Luc reprezenta o dezmințire mai mult decât suficientă a acestei supoziții. Nu le era oare rușine să flirteze astfel de față cu ea? își spuse Jillian, indignată. Era adevărat că jocului lor nu i se putea reproșa nimic. Linda s-ar fi comportat la fel și în prezența soțului ei, dar totuși ... De ce îi venea atât de ușor surorii ei să-i farmece pe bărbați, pe când ei îi era atât de greu?

Reuși să se smulgă în cele din urmă din gândurile ei negre și reîncepu să asculte conversația dintre cei doi.

– Da, David e foarte interesat de ceea ce fac, explica Linda. El se ocupă de relații bancare internaționale. În comparație cu ce face el, publicitatea i se pare o treabă odihnitoare!

– Dar tu, Jean-Luc? interveni Jillian în discuție. Cu ce te ocupi în afară de administrarea fondurilor rămase de la bunicul tău?

-Cu ceva nu prea constructiv, după părerea bunicii mele ... Ea îmi spune că sunt “trântorul”ei.

– Dar înțeleg că ți-ai dat un doctorat. În ce domeniu?

– Dizertația mea avea drept temă analiza armonică abstractă, spuse el pe un ton misterios.

– Analiza ...? Este ceva despre muzica modernă? întrebă Linda.

Jean-Luc făcu semn de negare din cap.

– Atunci, despre informatică?

– Nici măcar.

– Doar ți-a spus că e un trântor! i-o reteză Jillian, enervată de întrebările ei.

Lenevia e un mod de viață foarte onorabil în rândurile aristocrației.

– Foarte corect, o aprobă Jean-Luc, amuzat peste măsură. Bunica a uitat să-mi spună că balerina vedetă este un dușman înverșunat al nobilimii!

– Probabil că n-o cunoști prea bine pe lady Louse! răspunse Jillian scoasă din sărite. Altfel ai fi știut că părerile ei sunt cel puțin la fel de radicale ca și ale mele!

– Trebuie să-ți spun că o cunosc foarte bine pe bunica, pentru care nutresc o mare admirație, sentiment care este de altfel reciproc. Închipuiește-ți că bătrâna doamnă pur și simplu mă adoră!

– Dacă ați fi fost atât de apropiați, l-ai fi iubit pe Charlie al ei.

– Charlie? Ne suportăm unul pe altul de șase ani de zile. Chiar din primele luni am încheiat un pact de neagresiune.

– Pe scurt, n-ai nici un pic de afecțiune pentru motanul ăsta? Cum a putut lady Louise să ți-l dea pe mână?

– Mie? Asta în nici un caz! Ție îți revine sarcina să ai grijă de el, n-ai înțeles?

– Haide, Jillian, nu te mai enerva atât, spuse Linda. Poate că lady Louise n-a lăsat niște indicații precise, dar era de la sine înțeles că tu vei avea grijă de scumpul ei Charlie Miles ca de lumina ochilor tăi!

Ca să nu mintă, Jillian nu negă.

-Totuși, va trebui să-l hrănești tu dimineața și seara, Jean-Luc. Charlie doarme mereu în casa lui.

– Ai cheile, nu?

– Da, dar nu le voi folosi când vei fi acasă. Eu îi dau să mănânce la prânz aici, la mine acasă.

– Masa de prânz! exclamă Jean-Luc nevenindu-i să creadă. Și ceaiul unde și-l ia domnul Charlie, mă rog frumos? Animalul ăsta e îngrozitor de răsfățat!

– Nu, el ...

– Nu vă mai certați atât! intervine Linda. Mă duc să fac cafea și pe primul care îndrăznește să mai pomenească de motan îl trag de urechi.

Ca un bun jucător ce era, Jean-Luc dădu din cap în semn de acceptare, apoi se întoarse spre Jillian.

– Vei fi și tu cuminte ?

Cum să poată rezista zâmbetului său plin de umor? Jillian îi promise râzând:

– De fapt, am în minte un alt subiect. Parcă îmi amintesc, Linda, că voiai să-l pui la treabă pe tartorul ăsta.

– Da? Ai un plan anume?

– Aă... păi ... nu cred că vei fi interesat ...

– Nu putem ști decât după ce vom afla, Linda.

Ea o fulgeră jenată pe sora ei, care o punea prea devreme cu spatele la zid. Oftă și își deschise servieta diplomat.

– E în regulă, Jean-Luc. Vreau să-ți arăt ceva, dar mai întâi de toate vreau să te întreb dacă ai ceva cunoștințe despre tehnicile publicitare.

– Nici una. Am auzit doar că se pot tripla vânzările unui pachet de biscuiți numai schimbându-i ambalajul, ceea ce mi se pare o absurditate. Ar trebui să conteze gustul, nu pachetul!

– După părerea mea, nici n-ar trebui folosit ambalajul! interveni Jillian punând ceștile și zaharnița pe masă. Risipa de hârtie și carton care se face intră în contradicție cu toate principiile mele ecologice!

– Jillian! exclamă Linda, exasperată.

– Scuză-mă, am tăcut! Stai aici, aduc eu cafeaua.

Observând stânjeneala Lindei, Jean-Luc continuă:

– Așadar, dacă înțeleg eu bine, scopurile publicității, este vorba despre a-ți face cunoscut produsul astfel încât clienții să-l încerce măcar. E corect?

Copleșită de jenă, Linda dădu din cap. Jillian îi sări în ajutor:

– Agenția Lindei a primit de curând rezultatele unui sondaj aprofundat făcut la scară mare.

Prin procedee științifice verificate, au putut să determine ce ideal de bărbat ar fi perceput de consumatori drept demn de încredere, astfel ca, la îndemnul acestui individ, clienții să cumpere.

Ce discurs frumos! Jillian fu încântată de propria elocință și așteptă cu nerăbdare reacția lui Jean-Luc.

– Ce să cumpere? întrebă acesta uluit.

– De toate, șopti Linda. Orice ...

– Deci, prin intermediul unei prelucrări pe calculator, psihologii au putut întocmi portretul robot al acestei ființe perfecte, continuă Jillian.

– A, da? I-au găsit și femeia perfectă care să-i fie parteneră? se interesă Jean-Luc amuzat.

– Asta va fi etapa următoare, spuse Linda. Vom începe prin testarea rezultatelor obținute de un bărbat ...

Toți trei își băură cafeaua în tăcere, apoi, nemaiputându-se abține, Jillian sugeră:

– Ce-ar fi să-i arăți fotografia, Linda?

– Bine ...

Linda scoase din servietă poza, cam fără tragere de inimă, și i-o întinse lui Jean-Luc cu mână tremurândă.

Cele două surori îi pândiră reacția cu răsuflarea tăiată. După ce o studie în tăcere, bărbatul îi dădu Lindei poza înapoi. Era evident că nu înțelegea.

– Păreți că așteptați ceva de la mine ... dar v-am mai spus, nu știu nimic despre publicitate. Îmi pare rău, dar n-am nici o părere în privința asta.

– Dar, ăă ... Bărbatul ăsta nu-ți amintește de nimic?

Intrigat, Jean-Luc luă din nou fotografia în mână.

– Ba da, poate ...

În asta constă șpilul acestui personaj? Ar trebui să pară vag cunoscut tuturor celor care-l văd?

– Nu e o cacealma! exclamă Jillian râzând. Chiar n-a observat nimic!

– Ce să observ? spuse el enervat.

– Că bărbatul ăsta e sosia ta!

– Sosia mea? Dar e ridicol!

– Uită-te la el! Semănați ca două picături de apă!

– Nu e adevărat! Mai întâi, eu n-aș putea să port niciodată o asemenea lenjerie intimă! E aproape gol!

Pentru el acest argument părea să fie de-ajuns. După un scurt moment de uluială, Jillian izbucni în râs. Nu fură necesare mai mult

de câteva secunde până când făcu și Jean-Luc la fel, după care li se alătură și Linda.

După ce redeveniră serioși, Jillian continuă:

– Oricum, Jean-Luc, dacă facem abstracție de slip, nu ți se pare că are un aer cunoscut? Ce părere ai avea de o nouă carieră în meseria de manechin?

În loc de răspuns, el se mulțumi să mai râdă o dată. Era evident că Jean-Luc credea că cele două femei puseseră la cale acea farsă ca să râdă de el. Nu-i trecea nici o clipă prin minte că povestea putea fi reală!

– Agenția ta probabil va începe să organizeze interviuri cu persoane care să semene cu acest bărbat? întrebă el politicos.

– De ce să mai căutăm, din moment ce te avem pe tine? ripostă Jillian.

Amuzamentul lui Jean-Luc fu înlocuit de o expresie jignită. Ce prostie făcuseră! își spuse Linda, distrusă. În schimb sora ei nu regreta deloc așa-zisa ei greșeală. Era oare o crimă de lezmaiestate să propui o slujbă cinstită unui vlăstar al unei familii importante? Cine se crede acest domn de Sauvignet?

– Nu lua aerul ăsta îngrozit, spuse ea enervată. Linda nu face decât să-ți ofere o slujbă. În felul ăsta, îți vei mai umple și tu timpul cu ceva!

– Imaginează-ți că genul ăsta de slujbă nu-mi convine deloc. Cât despre așa-zisa mea lene, ea nu există decât în capul tău sec!

– Te rog, interveni Linda, înainte ca Jillian să provoace un scandal. Vrei un whisky, Jean-Luc?

Capitolul 3

– Nu, nu exagera! exclamă Jillian indignată. Spun numai că, dacă nu e în stare să-și asume nici cea mai mică responsabilitate, ar putea măcar să aibă bunul simț să-mi spună!

– Nu te mai lua de bietul Jean-Luc, Jillian! Îl acuzi că-l neglijează pe Charlie, dar ăsta nu e decât un pretext! De fapt, ești supărată pe el pentru că ai pierdut rolul principal din "Lacul lebedelor", dar sunt sigură că el n-are nici o vină!

– Știu, Linda, dar ...

– Dar îl tratezi de parcă el ar fi de vină!

– Nu-i reproșez nimic referitor la balet, deși am niște îndoieli în această privință, dar ai văzut și tu cum se ocupă de Charlie. Nu e niciodată acasă! El ... Linda, ce ai? Doamne Dumnezeule!

Jillian se grăbi s-o prindă în brațe pe Linda, care se prăbușise în lacrimi pe canapeaua din salon.

– Ai dreptate, Linda, spuse ea pe un ton rușinat. Sunt rea cu Jean-Luc ca să mă răzbun pentru dezamăgirea pe care am suferit-o.

E adevărat că nu el e vinovat de faptul că am fost dată la o parte. Iartă-mă, Linda! N-am vrut să te tulbur atât de mult! Ce egoistă sunt!

– Are și Jean-Luc un pic de vină în toată povestea asta, recunoscu Linda oftând. Are talentul de a scoate din tine tot ce e mai rău! Dar nici tu și nici el nu m-ați adus în starea asta ...

Cuprinsă deodată de un acces de râs, Linda își căută batista în poșetă ca să se șteargă la ochi.

– Nu te înțeleg Linda, spuse Jillian îngrijorată. De câteva zile ești palidă și obosită, iar acum treci de la râs la plâns ... Părerea mea e că ar trebui să te odihnești câteva zile. Vrei să-l sun pe patronul tău?

– Ceea ce am nu e o boală, din fericire, pentru că dacă aș fi nevoită să stau în pat în următoarele șapte luni ...

– În orice caz mă duc să fac un ceai! Vom ... Linda!

Deodată, înțelesese sensul cuvintelor surorii ei. Următoarele șapte luni ...

– Linda, vrei să spui că ...

– Că vei fi curând mătușă? Așa este!

– Oh, Linda! E nemaipomenit! Ce veste minunată! Și eu care te bat la cap cu poveștile mele despre motan ...

– Nu, de fapt eu sunt cea foarte sensibilă în acest moment. Îmi era îngrozitor de frică să nu mă fi înșelat! Și grețurile astea de dimineață ...

– De ce nu mi-ai spus nimic, secretoaso!

– Voiam mai întâi să vorbesc cu David, când aș fi fost foarte sigură.

Jillian clătină din cap cu un aer dojenitor.

– De aceea ți-ai petrecut jumătate din noapte la telefon! Probabil că David e în culmea fericirii?

– Așa este! M-am chinuit teribil să-l conving să nu sară în primul avion! Dar acum trebuie să plec, întârzii la birou. Tu trebuie să te duci să-l hrănești pe Charlie, nu-i așa? Dacă e înfometată, fiara asta s-ar putea să te mănânce pe tine când te vei duce la el!

– Îți urez o zi bună, Linda, și îți promit că n-o să te mai plictisesc cu criticile la adresa lui Jean-Luc.

– Nu mai face promisiuni pe care s-ar putea să nu le respecți, draga mea! În orice caz, trebuie să recunoști măcar un singur lucru: dacă individul te obsedează atât, înseamnă că are personalitate. În ciuda fizicului său irezistibil ...

– Și încă ce personalitate! Nu e decât un ... Oh, iartă-mă! Îți promit, îți jur că nu voi mai spune nimic rău despre el.

– Păcat! observă Linda oftând.

Jillian o conduse pe Linda până la ușă cu o figură nedumerită.

– Ce vrei să spui? De ce e păcat?

– Că nu profiți de ocazie! Ești în șomaj forțat, ai drept vecin pe cel mai frumos bărbat din lume și tu nu faci altceva decât să te cerți cu el. E o aiureală totală!

– Oricum, nu e niciodată acasă. Chiar mă întreb ce face toată ziua ...

– Ai putea să-l întrebi ... Apropo, să nu uiți că azi vine vânzătorul de pește. Va trebui să cumperi obișnuita tonă de hrană săptămânală pentru mâncăul cu patru labe ...

– Așa e, mă duc să-i dau să mănânce și să-i dau vestea cea bună!

În timp ce Linda pornea mașina, Jillian îi făcu semn cu mâna

surorii ei, apoi se îndreptă spre casa învecinată, a patra din șirul de șase case în stil georgian. Acest cartier era într-adevăr splendid! Jillianei îi plăcea foarte mult această stradă liniștită umbrită de arbori seculari. Ridică zâmbind capul spre cerul albastru și ascultă cântecul păsărilor de pe crengile copacilor. Era o zi superbă!

Când intră în casă, tânăra fu mirată că nu-l vede pe Charlie alergând spre ea. De obicei, motanul o întâmpina mieunând de i se rupea inima. Parcă urma să moară de foame în următoarele cinci minute!

– Charlie! îl strigă Jillian, îngrijorată.

Dă doamne să nu se fi întâmplat ceva rău! Nu degeaba i se spunea "stomacul cu patru labe". N-ar fi plecat pentru nimic în lume să hoinărească fără să-și fi luat micul dejun!

Negăsindu-l în bucătărie, Jillian împinse ușa salonului, și acolo înlemni când îl văzu întins pe eleganta canapea a ladyei Louise pe Jean-Luc de Sauvignet dormind adânc. Pe pieptul acestuia, cu botul vârât în cravata de mătase, stătea încolăcit Charlie. Când se apropie Jillian, acesta din urmă ridică leneș capul. După ce se trezi, animalul începu să frământe fericit sacoul scump al lui Jean-Luc, torcând cu zgomot.

– Oprește-te, Charlie! îi șopti Jillian.

Aproape în aceeași clipă, având încă ochii închiși, Jean-Luc ridică mâna ca să-l dea jos pe animal. Câtă obrăznicie! părea să gândească Charlie cu un aer supărat. Când Jean-Luc îndrăzni să repete gestul, motanul îl mușcă zdravăn de mână.

– Au! Animal cretin ce ești!

Se ridică brusc în capul oaselor, trântindu-l la podea pe Charlie.

Acesta își arcui trupul miorlăind în timp ce Jean-Luc îl fulgera cu privirea. Tânăra observă că vecinul ei arăta jalnic. Avea ochii încercănați, iar barba crescută îi scotea în evidență paloarea feței.

Prefăcându-se că-l compătimește, îl întrebă:

– Te doare ceva?

Jean-Luc se întoarse spre ea, tresărind brusc. Era evident că până atunci nu fusese conștient de prezența ei.

– Bine că animalul ăsta infect e vaccinat împotriva turbării, spuse el bine dispus. Cât este ceasul?

– Opt și jumătate.

– Cum? Înseamnă că am dormit mai puțin de patru ore.

Tonul lui acuzator o enervă la culme pe Jillian.

– În orice caz, nu e vina mea. Mi s-a părut că e bine să vin să-i dau de mâncare lui Charlie în dimineața asta, așa cum a trebuit s-o fac și aseară, în lipsa ta ... Serios, Jean-Luc, ai putea să mă anunți totuși și pe mine când nu vii acasă! De unde să știu când pleci și când vii?

– Știi foarte bine, Jillian, că cearta asta n-are nici o legătură cu Charlie. În realitate, îmi porți pică pentru că ți-am ascultat confidențele în ziua în care am sosit aici. Începând de atunci, mă hărțuiești permanent, ca să te răzbuni pe mine!

– Ba tu ești paranoic. Hărțuire, ai spus? Să fim serioși! ... Dormi adesea îmbrăcat?

Își șifonase într-un hal fără de hal costumul splendid. Individul acesta nu se gândea la nimic!

– Ce-ar fi să încetăm ostilitățile? Ai putea să pregătești micul dejun în timp ce eu fac un duș ...

Când fu pe punctul să-l trimită la toți dracii, Jillian își aminti că-i promisese Lindei să se poarte frumos cu el.

– Ce mănânci dimineața?

Uluit, Jean-Luc se opri brusc în pragul ușii.

– N-am auzit bine. Vrei să repeți?

– Când ai de gând să încetezi să-ți mai bați joc de mine, Jean-Luc? Am ceva de discutat cu tine, așa că de ce să n-o fac în timpul micului dejun?

– Serios? Stai puțin! Te previn că nu mă vei convinge să apar în slip în fața fotografilor de reclame pregătindu-mi o cafea, oricât de bună ar fi ea!

– Ce idee! Nu e vorba despre așa ceva. De altfel, chiar dacă ai fi acceptat să lucrezi pentru Linda, oricum nu te-aș fi pus să pozezi în slip.

– Cum? N-aș purta nici slip? Bunica s-ar îmbolnăvi de nervi dacă aș face fotografii pornografice!

Era într-adevăr un nesuferit!

– Du-te și fă duș. Poate că astfel vei deveni mai rațional.

În timp ce ea cobora scările în goana mare, el îi strigă:

– Dar nu știi ce-mi place să mănânc dimineața!

– Cu atât mai rău pentru tine! Vei mânca ce-ți voi pune în farfurie!

Jillian nu-și putu reține un zâmbet. Nu putea să nege faptul că Jean-Luc era o companie plăcută. Păcat că era atât de enervant!

În bucătărie, Charlie făcu circul obișnuit al motanului care moare de foame. Se freca de picioarele Jillianei sau stătea lângă ea și o privea intens și dojenitor. Mieunăturile care la început erau

foarte sonore, deveniră mai slabe, ca și cum îl părăseau treptat puterile ...

– Înainte să-ți dai ultima răsuflare, Charlie, vreau să-ți dau o veste bună: tu și cu mine vom avea un nepoțel sau o nepoțică!

Jillian puse pe podea farfuria plină cu pește și Charlie se năpusti asupra ei, ca o fiară sălbatică înfometată.

– Evident, ție puțin îți pasă! Trebuie să mă învăț minte și să nu mai vorbesc cu un motan!

Simțindu-se dintr-o dată jenată, se uită în spatele ei, la ușă. Nu era nimeni. Și așa se simțea prost din cauza criticilor Lindei, dar dacă ar mai fi surprins-o și Jean-Luc de Sauvignet stând de vorbă cu Charlie, ar fi intrat în pământ de rușine!

***

Când ajunse în bucătărie, Jean-Luc, bărbierit proaspăt și cu părul încă umed, era și mai seducător decât de obicei. Jillian fu nevoită să se abțină să admire în mod prea evident silueta lui sportivă, scoasă în evidență de blugii decolorați și de tricoul de marinar.

– Îți dai seama că a trebuit să dau lovitura la frigiderul surorii mele pentru a-ți pregăti un mic dejun mai ca lumea? Aici nu e nimic, în afară de un pachet de cafea ...

– Așa este, trebuie să-mi fac timp pentru niște cumpărături. Mmm! Ce bine miroase!

Jean-Luc se uită zâmbind la ouăle ochiuri care sfârâiau în tigaie, la șunca rumenită și roșiile prăjite ... Se duse să se așeze la masă, luând cu el cafetiera și pâinea prăjită, dar când Jillian îi puse în farfurie două ouă, el protestă:

– Dar trebuie să-ți pui și ție unul! Nici nu mă gândesc să mănânc singur!

– N-am spus că o să plec.

Îi venea deja destul de greu să suporte văicărelile Lindei în legătură cu silueta ei firavă. Spera ca el să nu procedeze la fel. Făcea eforturi mari ca să se poarte frumos cu el, așa că spera să primească și ea același tratament din partea lui.

– Tu ce mănânci? se interesă el bănuitor.

– Un sandviș cu roșii.

După ce ea se așeză în fața celor patru jumătăți de roșie și felia subțire de pâine, Jean-Luc se uită încruntat în farfuria lui. Contrastul îi lăsă impresia că era un adevărat gurmand.

– Dacă aș fi în locul tău, n-aș mânca atât de mult, Jillian. S-ar putea să te simți cam greoaie în timpul cursurilor de balet ...

– Uite ce e, Jean-Luc, eu nu mă amestec în viața ta de trântor, așa că dă-mi voie să mă ocup de cariera mea de balerină așa cum mă taie capul. Regimul meu alimentar nu te privește pe tine, ne-am înțeles?

El răspunse amuzat:

– Ce să fac, dacă îmi trezești sentimente părintești? Mi-ar face mare plăcere să te văd mâncând mai mult!

– Sentimente părintești? Asta-i bună! Tu nu ești în stare să ai grijă nici măcar de Charlie, care e aici de față, darămite de alții!

Când își auzi numele, motanul se apropie de masă, ca să vadă dacă nu găsea ceva bunătăți de înfulecat și se întinse languros la picioarele lui Jean-Luc. Ticălosul! își spuse Jillian supărată.

Ducă-se pe pustii hotărârile înțelepte! Tânăra își unse felia de pâine prăjită cu unt într-o tăcere ostilă. De ce trebuia să fie îndemnată mereu să mănânce? Și așa îi venea destul de greu să reziste! Mirosul apetisant care venea din farfuria lui Jean-Luc o făcea să înnebunească de poftă.

– Parcă voiai să vorbești ceva cu mine, nu?

Jillian ezită. În interesul Lindei, era nevoită să facă un târg cu individul acesta odios, dar acest lucru părea mult mai greu de realizat acum, după cearta matinală pe care o avuseseră ...

Negăsind un mod mai abil de a-i prezenta doleanțele, tânăra îi spuse pe neașteptate:

– Linda este însărcinată.

– Nu mai spune! Uite că revin mereu la sentimentele mele părintești!

– Asta ne face să revenim mai ales la certurile noastre fără sfârșit. Îl neglijezi pe Charlie și treaba asta mă scoate din sărite. Și Linda suferă din cauza asta.

– Înțeleg ... Deci, acest mic dejun are drept scop să-ți cer iertare pentru agresivitatea de care ai dat dovadă, dacă am înțeles bine. Draga mea Jillian, află că îți accept scuzele.

– Scuzele *mele*? Ce tupeu ai! Dacă e cineva care trebuie să-și ceară iertare, acela ești tu! Chiar dacă simți nevoia să ieși în fiecare noapte, ai putea măcar să-ți faci timp pentru a-l hrăni pe acest biet motan de două ori pe zi!

– Și dacă mi-e imposibil s-o fac?

– Dacă ai avea măcar un pic de bun-simț, mi-ai spune! Aș avea eu grijă de el.

– N-are rost să strigi, Jillian. Nu sunt surd și tot scandalul pe care-l faci îl sperie pe Charlie ...

Se aplecă și-l mângâie pe animal cu o atenție prefăcută, nepăsându-i de atmosfera încărcată din încăpere. Văzând că Charlie își freacă botul de mâna lui Jean-Luc, Jillianei îi veni brusc să plângă. Nu era posibil! Nu mai vărsase o lacrimă de ani de zile! Tânăra vru să ia ceașca de cafea, dar făcu o mișcare greșită și o răsturnă.

– Stai pe loc, îi comandă Jean-Luc cu o voce calmă.

Jillian îl ascultă și se uită la el cum se ridică de pe scaun și se duce să ia un șervet de pe marginea chiuvetei.

– Se vede că n-ai avut nici un frate, comentă el cu blândețe. Cele două surori ale mele, dintre care cea mai mică e de-o vârstă cu tine, s-au obișnuit repede cu glumele mele, dar uneori îmi spun că le enervez la culme.

Fără să înțeleagă în ce fel, Jillian se trezi deodată în brațele lui Jean-Luc. În mod foarte ciudat, tânăra se simți foarte bine acolo, și nici măcar nu se gândi să se depărteze de el.

– Ah, Jillian! Ai ceva în tine care mă determină să te enervez ca pe surorile mele mai mici!

Îi cuprinse apoi fața în mâini și-și cufundă privirea în ochii ei.

– Nu trebuie să mă iei în serios, îi șopti el.

Îi șterse lacrimile cu degetul. Panglica ce îi strângea părul la spate se desfăcu și șuvițele blonde i se răspândiră pe umeri. Oare îi

amintea de surorile lui? În orice caz, în ceea ce o privea, Jillian nu simțea același lucru.Era cuprinsă de o emoție ciudată și inima începuse să-i bată mai repede în piept ...

Ea își ridică șovăind mâinile și-și încolăci brațele în jurul gâtului bărbatului. Numai atunci când o strânse cu patimă la pieptul lui, Jillian lăsă frâu liber instinctelor ei de femeie.

Acum simțindu-se sigură pe ea, se lipi de Jean-Luc și-și dădu capul pe spate pentru a-i oferi buzle. Descoperirea pe care o făcu fu extraordinară! Nici un sărut nu declanșase până atunci în trupul ei un asemenea vârtej de senzații. Atunci când buzele li se uniră, simți că parcă se stârnește o furtună în ea. Amețită, Jillian lăsă să-i scape un geamăt de plăcere și, cu mâinile încleștate în umerii lui Jean-Luc i se dărui total.

Era subțire și firavă ca o trestie. Jean-Luc o ridică fără nici o greutate, ca să o aducă la nivelul lui. Ca să-l simtă mai aproape de ea, tânăra își încolăci picioarele în jurul coapselor lui, desăvârșind înlănțuirea lor pasionată.

Tulburată, deschise pentru o clipă ochii și se uită în cei ai lui Jean-Luc, apoi îi închise din nou. Cum putea exista o asemenea fericire care ei îi fusese ascunsă până atunci?

Deodată, trupul lui Jean-Luc se încordă. Nu, clipa aceea superbă nu se putea sfârși atât de repede!

– Jillian ... șopti Jean-Luc pe un ton chinuit. Blestematul ăsta de motan a început să se cațere pe piciorul meu ... Charlie, dă-te jos! urlă el.

Și totul se termină! Realitatea își reintră în drepturi, spre marea tristețe a Jillianei. Tânăra se ridică și se uită cum Jean-Luc încerca

să-l smulgă pe Charlie de pe blugii lui. Dat fiind că animalul se încăpățâna să rămână agățat, ea îngenunche și reuși în cele din urmă să-l facă să-i dea drumul. Charlie îi mulțumi, zgâriind-o și miorlăind supărat.

Încă dezorientată, Jillian rămase în genunchi pe podea, uitându-se absentă la urmele de zgârieturi de pe braț, din care apăruseră câteva picături de sânge. Jean-Luc se depărtă, în timp ce Charlie, fără nici o părere de rău, se întindea lângă ea și începea să se lingă.

Nu putea să-și petreacă toată ziua pe podea! Jillian se ridică încet, își duse mâna la buze și simți că încă îi mai ardeau datorită sărutărilor lui Jean-Luc ... Reacția pe care o avusese o îngrijora. Parcă în interiorul trupului ei, în străfundurile acestuia, exista în stare latentă o femeie senzuală, voluptuoasă, pe care îmbrățișarea aceea o trezise la viață. Semăna cu Frumoasa din pădurea adormită pe care Făt-Frumos o trezise din somn. Jillian se îngrozi când descoperi că era cu totul diferită față de felul în care se știa.

– Mai vrei puțină cafea? o întrebă Jean-Luc.

– Ăă, da ... cu plăcere, șopti Jillian.

Vocea schimbată dovedea că era emoționată. Jean-Luc o întrebă, fără să se uite la ea:

– E totul în regulă, Jillian?

– Bineînțeles, ce-ți închipui? Am ... Ei bine, nu, nu e nimic în regulă! Nu înțeleg ce s-a întâmplat cu mine. N-am fost în apele mele. Nu m-am mai purtat niciodată într-un mod atât de ... atât de...

– Da, a fost ... surprinzător, nu-i așa?

Se apropie de ea și o prinse de mâini.

Simpla atingere fu de-ajuns s-o electrocuteze pe Jillian, care se dădu înapoi speriată.

– Ah, nu! Nu pune mâna pe mine! De fapt, ce înțelegi tu prin cuvântul "surprinzător"?

Jean-Luc se așeză zâmbind, după ce puse ceștile pe masă. Tânăra luă loc în fața lui.

– Tu ce termen ai fi folosit, Jillian?

– Păi ... nu știu. Nu prea mă pricep la chestii literare. Aș spune mai degrabă că sunt o analfabetă ...

– Jillian! Cum poți să spui așa ceva?

– Într-o școală de balet, cunoștințele așa-zis intelectuale dobândite sunt destul de slabe. Și când mai ești, așa ca mine, neinteresată de studiu ... nu înveți mare lucru.

– Jillian, vrei să ...

– Punctul doi: e bine să știi că n-am obiceiul să mă pun pe plâns atunci când sunt ironizată de cineva. Astăzi a fost ceva special. Sunt foarte emoționată de sarcina Lindei. Îmi pare rău că am obosit-o și mai tare în ultima vreme.

– Ai dreptate, trebuie să nu ne mai certăm în prezența ei de acum încolo, dar și tu treci printr-o perioadă dificilă, din cauza nesiguranței legate de viitorul tău ... Ar fi mai puțin stresant pentru tine dacă m-ai păstra pe post de confident. Simți uneori nevoia să vorbești cu cineva ...

Grija lui era atât de dezarmantă, încât Jillian ridică tulburată privirea spre el. El adăugă cu blândețe:

– Știu că trebuie să te duci azi la spital.

– Oh, așa e! Trebuia să fi plecat de mult!

Se ridică brusc de pe scaun, dar Jean-Luc o prinse de braț:

– Liniștește-te! Te duc eu cu mașina.

– Ești sigur că nu te deranjează?

– Ba da, mă deranjează foarte tare, dar trebuie să-și umple și un trântor timpul cumva ... Dar să nu-l neglijăm pe Charlie! Îi voi lăsa un bilet pe ușă vânzătorului de pește.

Aerul uluit al Jillianei îl făcu să râdă.

– Dar ... de unde știi că vine azi?

– Spre deosebire de ceea ce crezi tu, află că bunica m-a învățat tot ce trebuie să știu pentru a mă ocupa cum se cuvine de fiara ei iubită. Acum du-te repede și pregătește-te de plecare.

Trec să te iau peste cinci minute!

***

Jillian închise în urma ei ușa de la sala de consultații și se sprijini epuizată de perete.

– Te simți bine, Jillian?

Simțindu-se prinsă de umeri, tânăra deschise ochii:

– Ce cauți aici, Jean-Luc? Doar ți-am spus să nu mă aștepți!

– Nu-mi pare rău că am rămas, pari a fi ajuns la capătul puterilor. Ce s-a întâmplat?

– Nu-mi pune întrebări, te rog. Nu mă simt în stare să-ți răspund acum la ele ...

Jean-Luc o luă de talie și o scoase afară din spital.

– De ce ai mai rămas, Jean-Luc?

– Nu cunosc prea bine cartierul ăsta al Londrei. Îți dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi rătăcit și nu m-aș fi întors la timp acasă, ca să-i dau să mănânce lui Charlie? În plus, speram să te invit la masă.

– Iar ți-e foame? Crezi că poți să mai înghiți ceva după ce la micul dejun ai mâncat ca la nuntă?

– Am putea împărți o frunză de salată, ce părere ai?

– Nici nu mă gândesc! De data asta o să încalc regulile și o să iau și eu o masă ca lumea!

– În sfârșit o veste bună! exclamă Jean-Luc râzând.

Fără să mai ceară părerea însoțitoarei lui, conduse cu îndemânare mașina și opriră în fața unui restaurant de lux din cartierul Belgrave. Din câte se părea, Jean-Luc se descurca de minune prin păienjenișul străzilor Londrei ...

– Evident că dacă ai fi cunoscut cartierul, am fi putut să ajungem mult mai repede, observă Jillian amuzată.

El se înclină spre ea cu tandrețe și o sărută pe cap.

– Îți prinde bine faptul că nu mai respecți regulile, Jillian. Ar trebui s-o faci mai des, îi șopti el.

Jenată de îndrăzneala ei, Jillian simți o căldură perfidă invadându-i obrajii. După ce se așeză, ea deschise meniul pe care i-l dăduse ospătarul și spuse:

– Te las pe tine să alegi, Jean-Luc.

– Bine. Vom lua ... pepene galben cu vin de Porto, pește la grătar și salată.

– Serios? Nu ai chef de o masă mai ... consistentă?

– După ce am mâncat ca la nuntă?

După ce rămaseră singuri, Jean-Luc redeveni serios.

– Hai să lăsăm gluma, Jillian. Măcar de data asta să ne purtăm ca niște oameni mari. Vorbește-mi despre problemele tale.

Tonul lui repezit n-o supără pe Jillian, acum. Jean-Luc avea dreptate ... dar putea el oare s– o ajute în vreun fel? Era convinsă că nu. Nimeni nu putea ...

– Încep ... încep mâine-dimineață cursurile, îl anunță ea.

Lipsa ei de entuziasm fu observată de însoțitorul ei.

– Și nu te bucuri?

– Ba da, dar ... Ah, uite că au venit aperitivele! Arată minunat!

Dar Jean-Luc nu se lăsă cu una cu două. După ce plecă ospătarul, el insistă:

– Jillian! Ce ți-au spus medicii?

– Că pot să încep din nou să dansez ... dacă vreau.

– Cum adică dacă vrei? Ce înseamnă asta?

– Vorbește mai încet, Jean-Luc! Se uită lumea la noi!

Într-adevăr, mai mulți clienți se întorseseră spre ei și-i priveau curioși.

– Îmi explici și mie în sfârșit despre ce vorbești?

– Păi ... după părerea specialiștilor, am o slăbiciune a șoldului pe care am compensat-o fără să-mi dau seama. Ca să-l protejez, am forțat glezna și genunchiul ...

– Și te-au sfătuit să-ți torturezi în continuare trupul? Dar e pur și simplu scandalos!

– De fapt, toți balerinii își torturează mai mult sau mai puțin trupul. Asta face parte din meseria noastră.

Își aminti cu tristețe vorbele unuia dintre medici: dificultățile apărute brusc la efectuarea mișcării "în afară" ar fi trebuit să constituie pentru ea semnul de alarmă. Încurajarea Jillianei de a-și continua cariera de balerină fusese o eroare gravă, dacă nu chiar criminală. Nici un act artistic nu merită să fie plătit cu atâtea suferințe ...

– Așa că ce rost are să ne pierdem timpul discutând la nesfârșit? Am fost sfătuită de niște experți în domeniu, nu poți să mă mai ajuți cu nimic ...

Ar fi fost mai bine dacă măcar așa-zișii experți s-ar fi pus de acord, dar primul îi sugerase să continue să danseze pentru că piciorul rezistase până atunci și probabil va mai ține o bucată de vreme. După părerea celui de-al doilea însă, ar fi fost preferabil să renunțe imediat și să se gândească deja la recalificarea profesională. Cel de-al treilea, ceva mai nuanțat, îi vorbise despre toleranța la durere. Totul depindea de cât putea să suporte tânăra.

– Am înțeles, spuse Jean-Luc oftând. Să vorbim despre altceva, dacă așa vrei ...

– Excelentă idee. Despre bunica ta, de exemplu. De când n-ai mai vizitat-o?

– De patru luni. Venisem s-o văd chiar înainte să se mute alături de sora și de cumnatul tău. De obicei vin mai des, dar am fost foarte ocupat. De ce?

– Mă întrebam ... Nu, nu e nimic.

După câteva secunde de tăcere, îi puse și Jean-Luc o întrebare:

– Jillian, accepți să asist și eu la unul din cursurile tale? Mi-ar plăcea să te văd evoluând în mediul tău.

Jillian se uită o vreme la el cu un aer uluit.

– Dar ... dar după trei luni de inactivitate, probabil că am încheieturile înțepenite ...

Ea tăcu. De fapt, ideea lui Jean-Luc de a o privi în timp ce dansează o umplea de bucurie. După ce se purtase cu atâta stângăcie în prezența lui, va reprezenta o revanșă nemaipomenită să-i demonstreze ce talent are!

– Nu te deranjează?

– Nu, deloc ... De altfel, dacă te plictisești, poți foarte bine să pleci.

– Nu mă voi plictisi, Jillian. Sunt sigur de asta.

Capitolul 4

– Sunt de-a dreptul impresionat! spuse Jean-Luc. Pari neobosită și sari cu o grație nemaipomenită!

– Dacă te-ai pricepe cât de puțin, ai fi observat lipsa de antrenament! îi răspunse Jillian râzând. Am impresia că am luat câteva tone în greutate!

Asta se petrecea în ziua în care Jillian reîncepuse cursurile. A doua zi, Jean-Luc îi ceru voie să asiste la lecțiile ținute de un dansator rus, care era în trecere prin Londra.

– Astăzi vei vedea ceva extraordinar, îi promise tânăra, rotindu-și privirea prin lunga sală de repetiții. Cei mai buni din companie se află aici.

Printre ei, Carla Simpson și Justin Malenka ... Acesta din urmă, imediat ce o zări, se repezi spre ea, o ridică de la podea și începu să danseze un vals frenetic.

– Cine e frumosul tău însoțitor? o întrebă el.

– Nepotul vecinei mele. A venit să ne privească.

Sper că nu-mi vei face o scenă de gelozie!

Ea se făcu că-i dă un ghiont, iar el drept răspuns, începu s-o gâdile.

– Eu, gelos? Tocmai acum când vreau să-ți dau o veste mare! Jill, cred că m-am îndrăgostit.

– De data asta pari serios. Mă bucur foarte mult pentru tine! Cine este fericita aleasă?

– Stai liniștită, nu e balerină. Îți voi povesti totul într-o zi când vom fi mai liniștiți ... Oh, privește! Carla a pus ochii pe însoțitorul tău!

Jillian se aplecă pentru a-l privi pe furiș pe Jean-Luc, care stătea pe o bancă și citea ziarul. Chiar sub nasul lui, dar fără să fie băgată în seamă, Carla executa o serie de sărituri însoțite de atingerea picioarelor între ele. Era de-a dreptul caraghioasă!

– Nici măcar nu și-a făcut încălzirea! observă Justin. Nu m-ar mira să-și rupă un mușchi! Dar asta ar însemna să rămân fără partenеră, așa că aș face mai bine s-o opresc ... Și mai trebuie s-o suport și până se va vindeca! ...

Justin alergă prin spatele Carlei și o împinse ușor. Dacă voise s-o oprească, îi reușise! Zborul planat pe care-l efectuă o făcu să aterizeze direct pe burtă.

– Tâmpitule! Vrei să-mi rup un picior? exclamă ea pe un ton arțăgos.

Acum, Jean-Luc, cu o figură mirată, îi acordă întreaga lui atenție. Justin se aplecă spre tânără cu o îngrijorare prefăcută.

– E foarte periculos să te lansezi în asemenea demonstrații fără să-ți faci încălzirea, Carla. Ar fi trebuit să știi treaba asta!

– Nu pune mâna pe mine, dobitocule! Mă ridic și singură! Animalule!

După ce schimbă o privire complice cu Jillian, Jean-Luc își vârî din nou capul în ziar ca să poată râde în voie.

– Totul e în regulă, Carla? N-ai nimic? o întrebă Jillian.

– Nu, slavă Domnului! Dar băiatul ăsta e un tâmpit și jumătate! Nu văd ce găsești la ...

Dar intrase maestrul în sală. Imediat se făcu tăcere și balerinii se așezară atenți la locurile lor.

***

După ce se termină lecția de dans, Jean-Luc se duse la Jillian care își desfăcea nojițele pantofilor de balerină.

– Trebuie să fie un artist excepțional, observă el. Toți din sală aveați aerul că pur și simplu îl veniați!

– E o mare personalitate a baletului, îi confirmă Jillian. Am avut noroc că mi s-a permis să-i urmez cursurile, deși trei luni n-am voie să dansez!

– Dar ... ai picioarele însângerate!

Exclamația lui îngrozită îi atrase câteva priviri amuzate.

– Ssttt ... E foarte normal. Mi-am pierdut îndemânarea și am lucrat intens ... Asemenea lucruri ni se întâmplă tuturor: umflături uriașe și răni ca ale mele ...

Jean-Luc examină încruntat pantofii ei de dans.

– Nu e de mirare! Mi se pare aiurea să te cocoți pe niște vârfuri din lemn!

Jenată, tânăra își vârî grăbită lucrurile în sacoșă. Între timp, apăru lângă ei Carla.

– Sper că vei veni la petrecerea de ziua mea, nu-i așa, Jillian? Ai primit invitația?

– Da, dar ...

– Țin neapărat să vii, Jill! Și adu-l și pe prietenul tău, adăugă ea adresându-i lui Jean-Luc cel mai fermecător zâmbet de care era în stare.

Așadar, acesta era motivul pentru care se arăta atât de amabilă cu ea! Din politețe, Jillian făcu prezentările. Carla pur și simplu îl sorbea din ochi pe Jean-Luc! Ea îl întrebă fandosindu-se:

– Veți veni și dumneavoastră cu Jillian, nu-i așa? Petrecerea va avea loc la *Francine's* și va fi una trăsnet!

– Dacă Jillian va fi liberă, va fi o plăcere pentru mine s-o însoțesc, spuse el eliberându-și mâna din strânsoarea ei.

În timp ce ieșeau din sala de curs, Jean-Luc o întrebă pe Jillian:

– Vrei să mergi la petrecere?

– Pentru mine, petrecerile astea care au loc în cluburi de noapte...

– Cred, totuși, că ești oarecum interesată să te deplasezi până acolo.

– Ce vrei să spui?

– Bănuiesc că, în ciuda jignirilor pe care i le-a adresat, individa asta îi face ochi dulci iubitului tău.

– Care iubit? Justin? Te înșeli!

Noi nu suntem decât parteneri de dans, sau mai precis am fost până la ultimul accident ... Am fost mai apropiați odinioară, dar acum totul s-a terminat.

Apropiați ... era mult spus. Între ea și Justin exista mai degrabă o pritenie ca între frate și soră, pe care o mai aveau și acum. Sărutările lor nu-i emoționau nici pe unul, nici pe celălalt. Nici nu se puteau compara cu uraganul care răscolise simțurile Jillianei în brațele lui Jean-Luc.

– Lady Louise are o teorie care explică problemele pe care le am eu cu bărbații, spuse ea deodată.

– Serios? Ai probleme cu bărbații?

– Nu, dar ... La naiba! Vrei să afli punctul meu de vedere sau nu?

– Sunt numai ochi și urechi, dragă Jillian.

Ea se urcă enervată în mașină și se uită pe geam. Tipul ăsta era într-adevăr îngrozitor de nesuferit.

– De ce nu te întorci în Franța, Jean-Luc? Aș putea să mă ocup de casă și de Charlie și în plus, n-aș mai fi nevoită să-ți suport ironiile nesărate!

– Poți să stai liniștită, curând trebuie să plec pentru câteva zile, așa că o să poți să te odihnești puțin. Te bucuri?

Ea dădu din umeri îmbufnată.

– Ești prea supărăcioasă, Jillian. Ai de gând să-mi dezvălui odată perlele de înțelepciune ale iubitei mele bunici?

Tăcere totală. Jean-Luc începu să râdă.

– Te rog, Jillian ...

Ea oftă, exasperată.

– Bine, dar fără ironii de data asta, ne-am înțeles?

– Da.

– Am început școala de dans ca elevă la internat, când aveam zece ani ...

Privirea lui Jean-Luc exprima toată compasiunea lui.

– Justin, ca și ceilalți iubiți ai mei, cum le spui tu, locuiau, ca și mine, în incinta școlii. După părerea ladyei Louise, e imposibil să te îndrăgostești într-un asemenea mediu. Ar fi fost aproape ... incestuos, pentru că formam ca un fel de a doua familie.

– Bunica are talentul de a inventa o mulțime de teorii trase de păr! Ești de acord cu explicația ei?

– Nu știu ... În orice caz, nu m-am îndrăgostit niciodată de acești băieți. Relațiile noastre sunt mai degrabă ca între frate și soră ...

– Și n-ai avut niciodată vreun iubit care să nu fie balerin?

Jillian făcu un semn negativ din cap.

– Doamne Dumnezeule! Înseamnă că n-ai crescut într-o școală, ci într-o sectă! Acolo ai fost subnutrită și torturată în poziții nefirești. Ai trudit până când ți-ai umplut picioarele de sânge și ți-ai dislocat articulațiile. E absolut oribil!

– Mi-ai promis că mă vei scuti de sarcasmele tale!

– Care sarcasme? Nu fac decât să descriu pe scurt realitatea!

Dat fiind că ajunseseră în bulevardul liniștit mărginit de case uriașe în stil georgian, Jean-Luc parcă mașina.

– Nu înțelegi nimic din arta baletului! exclamă ea. Sub pretextul că ai asistat la două lecții, nu-ți poți imagina că lucrurile ar putea sta altfel!

– Recunoaște, Jillian, observațiile mele sunt corecte. Altfel nu te-ai fi enervat atât de tare ...

– Tu ai reuși să scoți din sărite și un sfânt! Ai un mod foarte ciudat de a face aprecieri despre un domeniu pe care nu-l cunoști absolut deloc ... Nu toată lumea a avut norocul tău să crească într-un mediu priviligiat, la adăpost de greutăți. Unii dintre noi suntem nevoiți să ne câștigăm existența cu sudoarea frunții!

– Nu mai striga în plină stradă, Jillian. Nu numai că trecătorii sunt interesați de spectacolul pe care li-l oferi, dar văd că sora ta se ocupă de grădinărit în fața casei. Probabil a auzit tot ce ai spus ...

Într-adevăr, Linda se uita la ei supărată, cu mâinile în șolduri.

– Oh, nu! șopti Jillian. Cum am putea să dregem răul făcut, Jean-Luc?

– Să "dregem"? De ce vorbești la plural?

Dar văzând tristețea sinceră a însoțitoarei lui, renunță la tonul glumeț și o sărută pe frunte râzând.

– Bine, hai să ne împăcăm. Acum ia-mă de mijloc. Așa. Astfel vom face front comun în fața atacurilor Lindei.

Atunci când ajunseră lângă ea, aceasta exclamă cu ironie:

– I-ați dezamăgit foarte tare pe vecini! Păreați gata să vă încăierați, când deodată, v-a trecut! Ca prin farmec.

– Trebuie să fac un duș. Lecția a fost foarte obositoare, i-o reteză Jillian.

Se desprinse din îmbrățișarea lui Jean-Luc și alergă în casă. Dumnezeule, cât de odios putea să fie bărbatul acesta! Era un monstru căruia îi plăcea să manipuleze oameni nevinovați!

***

Durerea ascuțită din șold o mai lăsase puțin. Nu mai rămăsese din ea decât un zvâcnet atunci când Jillian se întoarse la cursuri, peste opt zile. "Toleranță la durere" spusese cel de-al treilea medic... Trebuia să accepte crudul adevăr: dacă va continua să danseze, va suferi din ce în ce mai tare.

Auzi un zvon de voci care venea din grădină. Erau tot Jean-Luc și Linda, care râdeau și stăteau la taifas ... Intimitatea crescândă dintre cei doi începuse s-o îngrijoreze pe Jillian mai mult decât problemele ei fizice. Bietul David! Iubita lui soție era oare pe cale de a-l uita, lăsându-se amețită de farmecul acestui francez mult prea frumos?

Ca să nu-i ia prin surprindere, Jillian făcu zgomot când intră în bucătărie. Când ajunse afară, capul brunet al lui Jean-Luc se depărtă repede, poate prea repede, de Linda ... Și când se gândea că în urmă cu o săptămână ea era aceea pe care o săruta și o zăpăcea Jean-Luc ... Era însă mai bine să nu se mai gândească la asta, pentru că o făcea să se simtă prost.

– Vreți câte o ceașcă de ceai? le propuse ea cu o veselie forțată.

– E o idee minunată! exclamă Linda.

Oare ce mesaj au schimbat cei doi din priviri? Jean-Luc făcu din cap un semn de refuz și se încruntă, ca pentru a o obliga să tacă. De ce să tacă?

Aveau vreun secret rușinos?

În timp ce se încălzea apa, Linda o întrebă pe sora ei prin fereastra deschisă:

– A fost bine la lecție astăzi?

– Să zicem că a fost ... instructiv.

Da, acum Jillian înțelegea ce vroia să spună cel mai categoric dintre specialiști. După părerea acestuia, corpul dansatoarei maltratat de mișcările mult prea dificile, în cele din urmă va refuza s-o mai asculte. Va veni un moment în care nu va mai putea suporta acea tortură. Și acel moment nu era prea departe ...

– Dar, draga mea Jill, tu șchiopătezi de-a binelea!

Linda se repezi la ea îngrijorată și-i luă tava din mâini.

– Tot genunchiul îți face figuri?

– Nu, n-am nimic la genunchi.

– Ești foarte palidă, Jillian, observă Jean-Luc cu un aer îngrijorat. Mai vrei să mergi în seara asta la petrecerea Carlei?

– Nu e nici o problemă. Spune-mi, Linda, mai ai vreo veste de la David?

– Da, l-am sunat aseară. Îți trimite sărutări. Bietul motănel! Dumnezeu știe când va putea să se întoarcă acasă! Conferințele lui au avut un succes atât de mare, încât a fost cerut în toate universitățile din țară!

– Probabil că se simte groaznic. Știu că abia așteaptă să sărbătorească vestea cea minunată împreună cu tine. David va fi un tată nemaipomenit!

Sunt convinsă de asta, adăugă ea întorcându-se spre Jean-Luc. E omul cel mai adorabil pe care-l cunosc.

– Așa trebuie să fie. Ești sigură că te simți bine, Jillian? Nu pari a fi în apele tale.

– Drăguțul de tine! Iar ai căpătat un aer patern! Acum vă rog să-mi permiți să mă retrag. Mă lipsesc de ceai. Am nevoie mai ales de o baie fierbinte.

Plecarea ei grăbită îi lăsă pe cei doi cu gura căscată de uimire, dar nici nu ajunse bine Jillian la etaj, că începură șușotelile dintre Jean-Luc și Linda. Linda ... Cum putea să fie interesată de un alt bărbat? Știa că David și cu ea se iubeau foarte mult! Era adevărat că nepotul ladyei Louise avea un farmec teribil, un soi de magnetism...

Tânăra rămase în cadă, întorcând problema pe toate fețele până când apa se răci și ea începu să tremure. Pentru cineva care voia să se relaxeze, era și mai încordată ca înainte! Trebuia să-și revină, dar nesimțindu-se în stare să dea ochii cu sora ei, Jillian petrecu mai bine de o oră fardându-se și îmbrăcându-se.

– Jullian! o strigă Linda de la parter. Sper că ești gata. A venit Jean-Luc și te așteaptă taxiul!

În timp ce cobora scările cu atenție din cauza tocurilor înalte, Jillian se miră:

– Mergem cu taxiul? De ce? Probabil o să coste o avere!

Deodată, tăcu, zărindu-l pe Jean-Luc, care arăta mai seducător ca niciodată în ținuta de seară. Cum putea cineva să fie atât de frumos?

Probabil așa se explica de ce se simțea atât de prost atunci când își imagina că acesta îi face curte Lindei. Jillian era geloasă pur și simplu! Geloasă pentru că-i plăcea mult de el ... Era oare îndrăgostită?

– Draga mea, dar ești superbă! spuse Linda.

– Mai mult de atât! Am rămas pur și simplu tablou!

Doar nu vă așteptați să merg la petrecere în blugi, nu-i așa? spuse ea stânjenită. Apropo, i-ai dat să mănânce lui Charlie?

– Jillian! exclamă Linda râzând.

– Da, Charlie și-a primit masa de seară. Nu, nu mă așteptam să te văd în blugi. În orice caz, deși ești foarte frumoasă, nu va îndrăzni nici un bărbat să-mi facă în seara asta concurență! Va fi de-ajuns ca vreunul să fie ținta uneia din replicele tale tăioase, ca să dea repede bir cu fugiții! Hai să mergem, pacoste mică! Să ne urcăm în taxiul ăsta pe care l-am comandat ca să nu fiu nevoit să conduc mașina în stare de ebrietate. Pun pariu că ai dus mulți oameni nevinovați la disperare, datorită caracterului tău nesuferit!

– Distracție plăcută! șopti Linda.

Dar nu reuși să fie optimistă ...

***

Așa cum era de așteptat, au continuat să se certe pe tot parcursul drumului, astfel că imediat ce au ajuns la destinație, Jean-Luc s-a despărțit de Jillian și s-a amestecat printre membrii unui grup vesel și zgomotos.

Se pare că s-a îmbătat, își spuse Jillian cu dispreț. E adevărat că mai puțin decât ceilalți. Justin, Pete și Sally păreau că nu se mai pot ține pe picioare.

Până și orchestra, pe care Carla, amețită fiind, îi servea mereu cu șampanie, începuse să cânte fals.

– Dumnezeule mare! Am impresia că prietena noastră Carla se pregătește să ne prezinte un număr de striptis, șopti o voce în spatele Jillianei.

După ce aruncă o privire plină de dispreț vedetei serii, care se împleticea pe ringul de dans, Jillian se întoarse spre fata care se așezase lângă ea. Era prietena lui Pete.

– Credeam că balerinii sunt ceva mai civilizați, comentă ea. E o adevărată bandă de sălbatici!

– Justin a început. Iubita lui n-a putut să vină. Își îneacă necazul în băutură.

– El și Pete și-au petrecut vremea măsurându-și forța brațelor. Sunt încă niște copii. Dar cine este brunetul acela frumos care îi încurajează numărându-le punctele?

– Un anume Jean-Luc de Sauvignet.

– Pare un nume franțuzesc ... A venit cu tine, nu?

– Oarecum ...

– Mda ... Am impresia că te plictisești și tu la fel de mult ca și mine. Ce-ar fi să bem și noi ceva? Uite, am găsit o sticlă de șampanie aproape plină! Dar mai înainte, dă-mi voie să mă prezint: eu sunt Patty. Tu mi se pare că ești Jillian, nu-i așa?

– Ai ghicit! Patty, ideea ta a picat la țanc! Îmi venise și mie, dar nu îndrăzneam să beau singură. Hai să-i dăm drumul!

Când umplu paharele pentru a cincea oară, Patty recunoscu:

– E pentru prima oară când încerc să mă îmbăt. Dar tu?

– Și eu ... În orice caz, am constatat că treaba asta mă face să devin mai agresivă. Am chef să mă duc să mă joc de-a spărgătorii de petreceri!

– Bravo! Hai s-o facem!

Jillian și Patty se strecurară cu greutate printre mese ca să ajungă la grupul în care se afla Jean-Luc.

Ce bine ar fi fost dacă sala ar fi stat nemișcată și nu s-ar mai fi legănat în halul acela!

– Pete! exclamă ea agățându-i-se balerinului de gât, Patty are nevoie de tine! Iar tu, Jean-Luc, mi se pare că m-ai neglijat destul!

El se prefăcu rușinat.

– Ei, Pete, Jean-Luc! Unde vă duceți? Încă n-am terminat cu distracția!

– Ba da! spuse Jillian îmbrățișându-l pe Jean-Luc.

– Ar fi trebuit să veniți să mă salvați mai devreme, le șopti el.

– Trebuia să te lăsăm mai întâi să te joci cu ceilalți copii! Acum, ascultă-mă cu atenție!

– La ordinele dumneavoastră, doamnă!

– Doamne, ce frumos era! Încântată că se află din nou în brațele lui, Jillian își cufundă privirea în ochii bărbatului și comandă:

– Acum, urmează să dansezi cu mine.

– Poftim? îi răspunse el sărutând-o ușor pe buze și pe frunte. Chiar crezi că ești în stare?

– Monstrule! Îți iert jignirea pentru că știu că ești beat.

– Mulțumesc, ești prea bună ... Dacă nu m-ai ține atât de strâns de gât, poate că am putea totuși să ajungem la ringul de dans. Voi vedea eu atunci dacă aveam dreptate sau nu ...

– Nu stau agățată de gâtul tău! Mă prinsesem de tine pentru că îmi pierdusem echilibrul ... din cauză că țineam ochii închiși, nu din pricina șampaniei!

Când ajunseră în mijlocul ringului pentru a se legăna încet în ritmul unui slow languros, Jillian se lipi strâns de partenerul ei, oftând mulțumită.

– Te simți bine? îi șopti Jean-Luc la ureche.

– Da ... dar cred că mă voi alege cu un cârcel dacă ridic capul să mă uit la tine. Ai un farmec nemaipomenit, domnule doctor Sauvignet. Ți s-a mai spus asta?

– Închipuie-ți că nu. Noi, ceilalți bărbați, nu avem obiceiul să primim asemenea complimente.

– Ei bine, atunci ți le fac eu! Ești frumos, seducător și irezistibil. Ar fi bine dacă ai avea și ceva mai mult caracter ... Ai fi într-adevăr perfect!

– Așa ca tine, Jillian?

– Eu, perfectă?

Va face plopul pere în ziua când calculatorul va desemna portretul meu pentru a reprezenta femeia ideală. Pot să-ți pun o întrebare ceva mai personală?

– Depinde ...

– Îți mai amintești de dimineața aceea ... când ai spus că am trăit un moment ... surprinzător?

– Îmi aduc foarte bine aminte.

– Și acum, nu ți se întâmplă să te simți puțin ... surprins?

– Mult prea puțin, ca să fiu sincer. Jillian, nu mă mai mângâia așa pe ceafă, altfel nu mai răspund de faptele mele! De ce îmi pui o asemenea întrebare?

Brațele lui o strângeau puternic la pieptul lui și bărbatul o sărută de zeci de ori pe obraji.

– Pentru că ... speram să nu fiu singura care simte așa ceva, mărturisi ea cu vocea răgușită de emoție.

Ca mânată de o forță independentă de voința ei, Jillian întoarse capul pentru a-i oferi buzele lui Jean-Luc, dar în loc s-o sărute, el își înfipse degetele în părul ei bogat și o forță să stea nemișcată.

– De ce nu, Jean-Luc?

– Pentru că ... Pentru că ...

Apoi nemaiputându-se abține, își lipi gura de buzele ei tremurânde. Acest sărut pătimaș îi ameți pe amândoi. În cele din urmă Jean-Luc își reveni și o strânse pe Jillian la pieptul lui.

– Ai văzut de ce, îi șopti el. Cred că ar fi mai bine să plecăm ...

Capitolul 5

Pe drumul de întoarcere acasă, în taxi, tânăra vru să se ghemuiască la pieptul lui, dar el n– o lăsă. O ținea departe de el, imobilizată cu un braț de fier.

– Te rog să-mi dai drumul, Jean-Luc. Îți promit că stau la locul meu. Nici n-aș putea să fac vreo mișcare. Cred că mi-ai luxat umărul. Știi doar cât sunt de fragilă!

– Jillian, draga mea ...

– Nici o "dragă", brută ce ești! Ar fi trebuit să te porți cu mai multă blândețe cu mine!

Din fericire, drumul dură puțin. Mașina se opri curând în fața casei ladyei Louise, dar înainte să iasă Jillian din mașină, el o sărută scurt pe buze.

– Crezi că se rezolvă ceva cu asta? îi spuse ea lipindu-se de el în timp ce tânărul achita cursa șoferului. Drept cine mă iei? Mi-ar mai trebui măcar încă unul și să fie pasionat ... dragă domnule doctor de Sauvignet ...

Jean-Luc o duse cu forța la el în casă și o așeză pe un scaun din bucătărie.

– Trebuie neapărat să te trezești din beție, Jillian. Nu te mișca de aici. Am să fac o cafea tare.

– La urma urmei, ești doctor sau nu? îl întrebă ea sughițând.

– Nu, nu chiar doctor. Deși și în specialitatea mea te poți îmbăta ...de infinit, ca să zic așa.

– Nu înțeleg nimic! Misterele astea ale tale mă cam sperie. Sper că nu ești agent secret!

– Credeam că m-ai situat o dată pentru totdeauna în categorie "trântor"!

El se așeză lângă ea, foarte amuzat. Jillian se întoarse spre el ca să-l vadă mai bine și-l zări pe ... Charlie, care torcea pe genunchii lui.

– Charlie Miles, ești un trântor! exclamă ea. Și eu care credeam că sunt iubirea vieții tale, după mama ta, bineînțeles!

"Mama ta". Fir-ar să fie! Până la urmă o spusese! Îngrozită, Jillian își mușcă buza de jos și se jură să nu mai spună prostii. Din fericire, Charlie se răzgândi și sări pe genunchii ei torcând și mai zgomotos. În timp ce ei își frecau vârfurile nasurilor, Jean-Luc spuse:

– Drăgălașul ăsta de Charlie nu-și prea ascunde preferințele ...

– Nu-i da atenție! Îi vorbesc mereu așa, dar asta nu înseamnă nimic.

– Cum adică?

– N-ai auzit? Slavă Domnului! De ce râzi?

Jean-Luc, cu o sclipire jucăușă în ochi, se ridică în picioare și o trase pe tânăra spre el.

– Tu mă faci să râd, Jillian, îi șopti el. Ești frumoasă foc și nostimă ca ...

– Ca cine?

– De data asta sunt în pană de inspirație.

– Ce ghinion am! șopti ea înlănțuindu-l cu brațele pe după gât. O dată ai și tu de gând să-mi faci un compliment și ... Sper că era un compliment, nu?

– Jillian, stai cuminte, altfel voi fi obligat să folosesc o metodă brutală pentru a te imobiliza.

– Dar tu ai început, spuse ea sprijinindu-și capul de umărul lui.

– Da, eu am greșit. Nu cafea ne trebuie la amândoi, ci un duș rece, ca să ne vină mintea la cap!

– Ssst, făcu Jillian oferindu-i gura cărnoasă ca un fruct. Ai fi din nou ... surprins, dragă Jean-Luc?

– Te rog, Jillian! Îmi pare rău că te-am sărutat. N-ar fi trebuit s-o fac. Ce-ar fi să te duci în salon până fac eu cafeaua?

– Dacă insiști ...

Tânăra dădu din umeri și începu să urce scara. În spatele ei, Jean-Luc izbucni în râs. Se vede că în seara aceea individul se amuza de orice!

Ajunsă la etaj, Jillian trebui să se concentreze lung asupra reostatului pentru reglarea intensității luminii, ca să-l regleze. Catastrofă curată! Probabil că era foarte beată dacă era nevoită să se gândească atât de mult pentru a efectua o operație atât de simplă. Evident că asupra cuiva care nu bea niciodată mai mult de un păhărel de vin, o jumătate de sticlă de șampanie avea niște efecte devastatoare!

Trebuia să rezolve problema aceea, și încă foarte repede. Jean-Luc avea dreptate. Un duș rece părea soluția cea mai indicată. Jillian ajunse în baie împleticindu-se ușor. Mai întâi trebuia să-și scoată pantofii din picioare, o treabă deja foarte complicată. Apoi intră în cabina de duș și studie cu atenție robinetele. Cel de apă rece era în dreapta. Tânăra îi dădu drumul până la refuz ... și scoase un urlet de surpriză atunci când apa rece ca gheața îi năvăli asupra capului, umerilor și întregului corp. La naiba! Uitase să se dezbrace!

După ce efectul șocului dispăru, Jillian începu să râdă în hohote. Încă râdea când Jean-Luc se năpusti în încăpere.

– Ce s-a întâmplat, Jillian! Dumnezeule!

Își scoase imediat sacoul și o prinse de mâini ca s-o scoată de sub jetul glacial, dar Jillian, care încă nu se trezise complet din beție se aruncă de gâtul lui pentru a-l trage alături de ea.

– Vino și tu, Jean-Luc, o să vezi că e nemaipomenit!

– Oprește-te, Jillian! Stai odată liniștită! Am ... Oh, în definitiv ducă-se toate la dracu!

O trase amuzat la pieptul lui și-și apăsă buzele fierbinți pe tâmpla rece a tinerei.

– Ah, Jillian! Ești atât de frumoasă ... și atât de nebună!

Cum să-i mai poată rezista? Începu s-o sărute cu patimă, pipăindu-i cu ambele mâini trupul suplu, abia acoperit de rochia udă.

Jillian nu simți nimic când el închise robinetul. O interesa numai exaltarea simțurilor ei provocată de săruturile apăsate ale lui Jean-Luc. Sub mângâierile lui înfierbântate i se dezvăluia un univers uriaș de senzualitate, un univers în care, vreme de o clipă, se crezu

frumoasă, văzând privirea arzătoare a lui Jean-Luc care o dezbrăcă încet de hainele de pe ea.

Dar aproape imediat, dintr-un reflex de pudoare cam tardiv, Jillian își acoperi sânii cu brațele.

– De ce te acoperi, Jillian? Ești superbă așa, îi șopti Jean-Luc.

– Pentru că nu sunt superbă.

Se uită în ochii strălucind de pasiune ai lui Jean-Luc și-i admiră perfecțiunea chipului. Dintr-un motiv necunoscut, el căzu în genunchi la picioarele ei.

– Dacă tu nu ești frumoasă, înseamnă că eu sunt Cocoșatul de la Notre– Dame. Cum poți să mă găsești pe mine frumos și tu să nu fii conștientă de propria ta frumusețe? Tu ești zâna mea, Jillian, mă vrăjești cu farmecul tău ...

– Ajunge, Jean-Luc, te rog. Mă faci să amețesc vorbindu-mi așa. Nu mă simt prea bine, am ... Oh, de ce mi se învârte atât de tare capul?

– Pentru că ai băut prea multă șampanie, spuse el zâmbindu-i irezistibil.

– Nu, trebuie să fie altceva ...

Dat fiind că tânăra începu să tremure, Jean-Luc se ridică pentru a o lua în brațe.

– Trebuie să te acoperi cu ceva. Așteaptă puțin ... Ah, ce groaznici sunt pantofii ăștia plini de apă! Măcar tu ai avut ideea bună de a te descălța.

După ce tânăra se înfășura în halatul gros de baie, își scoase și el hainele ude. Ce ușor uitase de pasiunea de care părea cuprins cu câteva minute mai devreme! Jillian se întoarse cu spatele la el și se

sprijini de perete. Jean-Luc îi spusese că este frumoasă ... și după ce o văzuse goală, probabil își schimbase părerea și o acoperise cu halatul lui ...

– Te simți bine, Jillian?

Ea se întoarse încet spre el. Prosopul alb înnodat în jurul șoldurilor îi scotea în evidență perfecțiunea trupului de sportiv. Era superb! Și ea ... o fată oarecare ...

– Da, da, totul e în regulă. Îmi pare rău, Jean-Luc. Îmi pierdusem capul, nu voiam să te simți jenat ...

– Cum adică, să mă simt jenat? Atâta că m-am udat, care-i problema? Ce idei îți trec prin cap, frumoasa mea Jillian?

– N-are rost să te prefaci, Jean-Luc! Îmi place mai mult când ești sincer și îmi reproșezi că sunt prea slabă.

El ridică exasperat ochii în tavan.

– Se pare că între noi există o serioasă problemă de comunicare. Ascultă-mă, Jillian. Ar trebui să fiu un monstru să-ți vorbesc astfel fără să fiu sincer. Dacă îți spun că ești superbă o fac pentru că așa ești!

Jillian se uită în continuare la el cu neîncredere.

– Frumusețea e o chestie de gust, continuă el. După părerea mea, ai arăta și mai bine dacă ai avea câteva kilograme în plus, dar și cu silueta ta de nimfă ești o femeie frumoasă. Nimeni nu va putea să nege acest lucru.

– După ce m-ai dezbrăcat, dorința ta a dispărut brusc.

– Ah, da? Nu crezi că am făcut-o totuși din respect pentru tine?

Ea dădu sceptică din umeri și plecă din încăpere. Nu era posibil!

Supărat la culme, Jean-Luc veni după ea în camera alăturată, o trânti pe pat și o imobiliză.

– Văd că am greșit gândindu-mă la onoarea ta!

Văzând că ea se zbătea din toate puterile, o prinse de păr determinând-o să nu-și mai miște capul. Apoi, nemaiputându-se abține, își lipi gura cu patimă de buzele ei, apoi îi acoperi fața cu sărutări ... Tânăra nu-i mai opuse nici o rezistență. În sfârșit, o mângâia așa cum visa ea! Mâinile lui nerăbdătoare îi desfăcură halatul și-i mângâiară sânii, stomacul plat și brațele mlădioase.

– Puțin îmi pasă de onoarea mea, șopti ea cu răsuflarea tăiată, și de respectul tău. Pe tine te vreau, Jean-Luc!

Jillian nu se mai recunoștea. Stimulată de senzațiile care o mistuiau, începu să mângâie spatele lui Jean-Luc, ca și umerii musculoși. Ce fericită era! Prinsă de vârtej, tânăra tremura, vibra și se încorda la cea mai mică atingere a lui Jean-Luc, lipindu-și fața de pieptul lui.

Luat de valul pasiunii, Jean-Luc îi șoptea la ureche cuvinte drăgăstoase cu o fervoare din ce în ce mai mare, dar treptat tonul lui deveni mai ezitant, ca și cum s-ar fi opus sentimentelor care-l cuprinseseră.

– Nu! exclamă el deodată, smulgându-se din îmbrățișarea Jillianei.

Se rostogoli pe partea cealaltă a patului și rămase pe burtă, răsuflând cu greutate.

De ce oare o respingea? Simțindu-se jignită, Jillian nu făcu nici o mișcare un timp, care i se păru o veșnicie. Nu-i spusese că o dorește, că e frumoasă?

Dar care bărbat ar mai dori o femeie care i se oferea cu atâta nerușinare?

Când Jean-Luc se mișcă, ea își ținu răsuflarea, neîndrăznind să se uite la el. Bărbatul începu s-o mângâie pe obraz cu o blândețe nesfârșită.

– Trebuie să înțelegi, Jillian ...

– Ce să înțeleg? Că poți să dorești pe cineva care se aruncă în brațele tale și să fii în același timp un domn? Da, înțeleg foarte bine acest lucru.

Ea se ridică în capul oaselor și spuse oftând:

– Pot să spun cu mâna pe inimă că prima mea experiență cu alcoolul va fi și ultima! Nu mai beau în viața mea șampanie!

Această hotărâre o făcu să se simtă mai ușurată; da, era vorba numai despre o experiență tristă datorată șampaniei!

– Acum cred că ar fi mai bine să mă duc acasă.

– Ai răbdare o clipă, până mă îmbrac. Te conduc.

– Nu te deranja, nu stau departe. Mai degrabă încearcă să dormi. Probabil că ești foarte obosit.

După ce rosti aceste cuvinte, ieși din încăpere cu un aer vesel.

***

– Îți mărturisesc, Jillian, am fost întotdeauna interesat de acest aspect al formării tinerilor balerini.

Directorul companiei de balet clătină din cap cu tristețe.

Biroul lui plin de hârtii demonstra că era un om dezordonat, dar și că avea de îndeplinit o mulțime de sarcini de serviciu.

– De altfel această problemă a început să fie luată în discuție în majoritatea școlilor. Știu că asta nu e o consolare pentru tine ... dar cazul tău este cu atât mai trist, cu cât știu că ești înzestrată cu un talent excepțional.

– Am impresia că sunt o ratată! Am consacrat doisprezece ani din viață formării mele ca balerină și acum ... nu mă aleg cu nimic.

– Da, probabil că, pe moment, ți se pare nedrept ...

Domnul Svengali se ridică și se apropie de ea. El, care de obicei era atât de rece, puse o mână pe umărul ei în semn de consolare. Jillian aproape uită de tristețea care îi invadase sufletul!

– Dar într-o bună zi, dezamăgirea se va atenua și vei începe să vezi ușile pe care ți le deschide această îndelungată perioadă de formare. Atunci când te vei simți pregătită să te întorci către noi orizonturi, sunt la dispoziția ta pentru a te ajuta, Jillian. Nu uita niciodată că noi suntem a doua ta familie. Te vei bucura întotdeauna de sprijinul și de afecțiunea noastră.

Aceste cuvinte sincere făcură să apară o scânteie de speranță în inima Jillianei. Poate că mai târziu va avea parte de o altă viață, de alte planuri de viitor ... Când ajunse acasă însă, optimismul îi mai scăzuse.

– Bună ziua, Charlie! Ce faci? Te-ai plictisit fără mine?

Uriașul motan tigrat sări dintre tufișuri și i se frecă de picioare. Înduioșată, Jillian îl luă în brațe. Cât de singură se simțea! Atunci când i se căsca o prăpastie la picioare, nu îndrăznea să se confeseze nimănui ...

– În afară de tine, Charlie Miles, șopti ea strângându-l în brațe pe animal. Te bucuri când am necazuri, nu-i așa? Din cauza asta ești atât de drăguț cu mine în ultima vreme ...

Jillian deschise ușa casei cu atenție, ca să nu-l deranjeze pe Charlie, care torcea de plăcere. De cum intră, auzi vocea Lindei.

– Te văd cam îngrijorat, Jean-Luc.

Jillian ciuli urechile. Oare ce-i va răspunde Jean-Luc, pe care nu-l mai văzuse de multe zile, de la acea scenă jenantă, de după petrecerea Carlei.

– Mda ... dar nu pot să-ți vorbesc despre asta. Oricum, poți să stai liniștită, Linda, necazurile mele nu sunt pricinuite în nici un caz de tine.

– Cu alte cuvinte, ar trebui să nu-mi vâr nasul în treburile tale.

Râsul lui Jean-Luc o umplu de tristețe pe Jillian. Își putea imagina foarte bine privirea senzuală cu care o învăluia pe Linda, frumoasa, fermecătoarea Linda ...

– Vino, Charlie! spuse Jillian vorbind ceva mai tare.

Dar motanul, deranjat, sări pe podea și intră în bucătărie înaintea Jillianei, care se strădui să nu se uite spre scaunele apropiate ale lui Jean-Luc și Linda, ai căror umeri aproape se atingeau ...

– Bună seara, Jillian! spuse Jean-Luc zâmbind.

– Bună seara, surioară! spuse Linda cu o veselie forțată.

– Bună seara!

– Ai fost la cursuri? o întrebă Linda. Ia loc, draga mea, o să pun de ceai.

– Da, stai jos, Jillian. Pari cam obosită.

Atenția cu care o înconjura Jean-Luc părea aproape sinceră, își spuse Jillian. Ce ipocrit! El insistă:

– Cursurile astea sunt într-adevăr istovitoare. Ești sigură că ești în stare să le mai urmezi?

Jillian înălță ușor din umeri, dar nu spuse nimic. Ar fi fost mai bine dacă ar fi urcat direct în camera ei. Pentru a se hotărî să-i dea vestea directorului îi trebuiseră multe zile, așa că va mai dura până să le vorbească Lindei și lui Jean-Luc ...

Asupra micului grup se lăsă o tăcere apăsătoare. Ca să mai destindă atmosfera, Linda spuse:

– Jean-Luc a adus înapoi frumoasa ta rochie de seară! Menajera ladyei Louise a spălat-o și a călcat-o. A fost drăguț, nu-i așa?

– Da. Mulțumesc, Jean-Luc.

– Să sperăm că nu te-au văzut vecinii traversând grădina în halat!

– Și ce dacă m-au văzut?

– Era numai o glumă, draga mea. Nici dacă te-ar fi prins alergând pe-afară în costumul Evei n-ar fi avut vreo importanță!

– Nu s-a petrecut totuși un lucru atât de scandalos! Pur și simplu am băut prea mult și, ca o proastă ce sunt, m-am hotărât să fac un duș complet îmbrăcată. Hai să nu facem prea mult caz de toată treaba asta!

– Tu faci caz, nu eu, sublinie Jean-Luc.

– Ție nu ți-a cerut nimeni părerea!

Văzând că el părea jignit și că Linda nu-și ascundea aerul îngrozit, Jillian șopti câteva cuvinte de scuză și fugi la etaj. Proastă mai era! Se dăduse din nou în spectacol! Cel mai îngrozitor era

faptul că nu distrugerii carierei de balerină i se datorau agresivitatea și sensibilitatea pe care le simțea. Jillian era atât de supărată pentru că ... era îndrăgostită de Jean-Luc de Sauvignet. La ce bun să mai nege în continuare acest sentiment?

Totuși, chiar și în acel moment, Jillian încercă să respingă ideea. Dar cum să explice gelozia pe care o simțea față de Linda? Linda ... Oare va ajunge să-și trădeze soțul iubit, pe tatăl copilului ei?

Cineva bătu ușor în ușă. Oh, nu! Cum să-i vorbească Lindei fără să-și arate sentimentele?

– Intră, spuse Jillian, ascunzându-și fața în pernă.

– Ți-am adus o ceașcă de ceai, Jillian.

Jean-Luc! Jillian se așeză uluită pe marginea patului, în timp ce el îi punea farfurioara pe noptieră. Apoi luă loc lângă ea.

– Nu voiam ceai. Ce cauți aici?

– Mi-ai spus să intru și aveam de vorbit ceva cu tine.

– Credeam că e Linda.

După câteva clipe, îi aruncă o privire pe furiș lui Jean-Luc care părea că se gândește la ceva. Era palid și avea un aer obosit. Uite că își mai făcea și griji pentru el! Probabil așa se întâmpla cu toate femeile îndrăgostite. Era îndrăgostită? ... Oh, Dumnezeule, nu-mi face asta!

– Spune-mi și mie, Jillian, de ce mă eviți?

– Nu e adevărat!

– Nu te purta copilărește, Jillian. Are cumva legătură cu ceea ce s-a petrecut noaptea trecută?

– Dar nu s-a întâmplat nimic noaptea trecută.

Absolut nimic! Adu-ți aminte că s-a trezit domnul din tine, care s-a hotărât să-mi cruțe onoarea ...

Și ca un domn ce era, tocmai se pregătea să seducă o femeie măritată, care mai urma să devină și mamă pe deasupra!

– Ai fi preferat să dau dovadă de mai puțină reținere?

– În momentul acela, da. Doream să fac dragoste cu tine. Era o ocazie minunată ...

Jean-Luc o prinse furios de brațe pentru a o forța să se uite la el.

– Era doar o ocazie minunată, asta e tot? Mi te-ai fi dăruit ca unui bărbat oarecare?

– Exact, îi răspunse ea, sfidându-l din priviri. Dă-mi drumul, Jean-Luc! Mă doare!

– Nu mai spune! Seara trecută nu te deranja nimic atunci când te strângeam tare în brațe ... ca acum ...

O trase brusc spre el, o strânse tare la pieptul lui și-i strivi gura cu un sărut care semăna mai mult a răzbunare. Deși era înfuriată, Jillianei nici nu-i trecu prin minte să-i opună rezistență. Trupul ei, condus parcă de o voință proprie, se lipea de cel al lui Jean-Luc. O înfrigurare nestăpânită îi răvășea simțurile alungându-i orice gând din minte.

– E bine să gândești serios înainte să vorbești, drăguțo! îi șopti Jean-Luc foarte aproape de buzele ei. Nu-i așa că nu știi cum e să trezești pasiunea unui bărbat? Te rog să mă crezi, nu e un joc ...

În timp ce o privea intens în ochi, își strecură mâinile sub tricoul ei, și-i mângâie sânii cu rotunjimi perfecte. Jillian se arcui tremurând din tot trupul pentru a i se oferi mai ușor.

– Joc sau nu, nu vreau să ne oprim acum, șopti ea.

Mă dorești și tu, Jean-Luc, nu nega ...

Ce putere minunată îi dădea voluptatea! Jean-Luc, întins deasupra ei, ardea de nerăbdare și de dorință ...

Dar și de data asta se ridică și se duse în fața ferestrei.

– Da, te doresc ...

– Și mă părăsești! Știu că femeile sunt cele care fac pe inaccesibilele!

– Îți repet: dragostea nu este un joc! Dar ai dreptate. De obicei, femeile nu se oferă așa ca tine. E de datoria bărbatului să le cucerească.

– De unde vrei să știu toate astea? Nu prea am experiență în acest domeniu ... Probabil că francezii sunt mai virili decât englezii...

Îi păru rău imediat de ce spusese. Oare ce diavol o împinsese să spună prostia asta?

– Sunt convins că vorbești în cunoștință de cauză, spuse Jean-Luc ironic. Ai avut foarte multe aventuri ...

– Te urăsc! Ești un monstru! Oh, cât de mult te urăsc!

– Poți să fii sigură că sentimentul este reciproc!

Se întoarse brusc spre ea și pe fața lui se citea o furie fără margini.

– Ești atât de neserioasă, încât sunt gata să uit de bunele maniere! Nici o femeie nu a stârnit în mine un comportament atât de primitiv!

Chiar trebuie să te trântești pe un pat ca să-mi dovedești că mă dorești?

Își trecu dezorientat mâna prin păr.

– Ți se pare normal să ne petrecem tot timpul certându-ne, Jillian? Ar trebui să lămurim situația asta, dacă am avea puțină bunăvoință ...

Acum chiar că era clară situația! își spuse ea enervată. Jean-Luc o dorea, dar râvnea în același timp și la sora ei. Numai de n-ar încerca să-i împărtășească ei dilema în care era! Asta ar fi fost într-adevăr lovitura de grație!

Ca să nu mai vadă și să nu mai audă nimic, Jillian închise ochii și își acoperi urechile, dar Jean-Luc se așeză lângă ea și-i înlătură mâinile cu forța.

– Îți pasă chiar atât de puțin de ceilalți? Mă dezamăgești, Jillian! Nici măcar nu vrei să mă asculți! Tocmai tu care pretinzi că îți faci griji pentru Linda ... Nu te gândești deloc la suferința pe care i-o provoci prin purtarea ta urâtă?

– Dă-mi drumul! Cum îndrăznești să-mi vorbești despre sora mea, când eu sunt bolnavă de îngrijorare pentru soarta ei?

– Ce vrei să spui?

Văzându-i privirea insistentă, Jillian reveni la realitate. Fusese gata să-i mărturisească temerile ei în legătură cu Linda și cu David ... Acum trebuia să dreagă cumva lucrurile. Decât să agraveze lucrurile acuzându-l pe Jean-Luc, se hotărî să-i pomenească despre cea de a doua și nu cea mai puțin importantă grijă a ei: sfârșitul brusc al carierei de balerină.

– Ce vrei să spui Jillian? Te ascult!

– Dă-mi drumul, Jean-Luc! Îți voi explica totul ...

Capitolul 6

– Doamne Dumnezeule, Jillian! De ce ai vrut să păstrezi pentru tine acest secret? Aveai nevoie de cineva care să te asculte și să-ți ofere un sprijin! Trebuia să-mi spui ...

– Mi-a fost teamă să nu afle Linda ...

Jean-Luc se ridică din nou în picioare, nervos, și se duse la fereastră.

– Nu te înțeleg deloc, Jillian. Cum crezi că vei putea să-i ascunzi acest lucru surorii tale? Va fi îngrozitor de jignită că n-ai avut încredere în ea!

Linda, Linda și iar Linda! Nu-l interesa decât ea, favorita lui!

– Răspunde-mi, Jillian!

– Ai o viziune prea simplistă a lucrurilor. Situația e mai complicată decât îți închipui tu ...

– Poate că e așa, dar până la urmă tot trebuie să-i spui.

După părerea mea, ea suferă mai mult acum, imaginându-și ce e mai rău.

– Spre deosebire de unii, eu văd mai departe decât lungul nasului!

– Mă cam îndoiesc că așa stau lucrurile! Îmi faci mai degrabă impresia că ești o mică pacoste egoistă care nu e în stare să se pună în locul altora!

Se întoarse apoi spre ea, furios:

– Vorbele tale nu m-au supărat, deoarece ai atins fără să vrei adevărata problemă. Egoismul meu a provocat mai multe daune decât îți poți închipui ...

– Nu înțeleg, spuse Jean-Luc apropiindu-se de ea.

– Ei bine, uite cum stau lucrurile ... La început, mama într-adevăr m-a sfătuit să mă apuc de dans, dar adevărul e că încă de când eram copil visam să devin o stea a baletului. Atunci când am fost primită în una din cele mai selecte școli din țară, aș ... aș fi făcut orice ca să mă duc acolo!

– Și cei cu asta?

– Tatălui meu i se părea că eram prea mică pentru a sta la internat. El și mama s-au certat urât din cauza mea, astfel că în cele din urmă au divorțat ... La vârsta de cincisprezece ani, Linda a rămas fără părinți din cauza mea!

– Jillian! Ce tot îndrugi tu acolo?

– Mi-am distrus familia și adolescența surorii mele! Pentru că nu m-am gândit decât la mine, decât la balet ...

– Jillian ...

– Zilele trecute, mi-a mărturisit că era și ea de aceeași părere cu tata ...

– Da, i se părea că ești prea mică, îi spuse Jean-Luc așezându-se lângă ea și luând-o de mână.

– În orice caz, a ieșit o întreagă bramureală ... Și toate astea din cauza mea!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jillian! E de înțeles ca o fetiță de zece ani să gândească astfel, dar la vârsta ta?! Chiar crezi că o căsnicie se poate distruge numai dintr-un asemenea motiv?

– În cazul părinților mei așa a fost.

– Te crezi mult mai importantă decât ești! Jillian Marshall, buricul pământului! ... Ei bine, închipuiește-ți că n-ai fost niciodată centrul universului, nici atunci și nici acum! Cu cât accepți mai repede acest adevăr trist, cu atât mai bine!

Se ridică enervat în picioare și se îndreptă spre ușă.

– Ai la dispoziție zece minute ca să-ți revii și să te duci să-i explici totul Lindei. În caz contrar, o voi face eu însumi.

– Îți interzic!

– Puțin îmi pasă! Sper totuși, că vei avea curajul de a-ți asuma răspunderile care se impun ...

***

– Draga mea Jillian, nu-i mai arunca atâtea priviri rugătoare lui Jean-Luc! Are dreptate. Nu puteai să păstrezi totul secret.

Linda își petrecu un braț peste umerii ei.

– De unde ai scos faptul că mama și tata au divorțat din cauza ta? Nu-ți mai aduci aminte de certurile lor nesfârșite? Nici de despărțirea lor vreme de șase luni pe când erai mică?

– E adevărat că aveau suișuri și coborâșuri, lucru normal de altfel, dar dacă nu eram eu, poate că nu s-ar fi despărțit pentru totdeauna ...

– Știi foarte bine că părinții noștri aveau mai ales coborâșuri. Devenise din ce în ce mai greu de suportat să rămână căsătoriți.

– Dar tu ți-ai pierdut căminul, ai fost distrusă după aceea!

– Dimpotrivă, divorțul lor a fost benefic pentru mine! În sfârșit, puteam să profit de ei fără să mai suport acele tensiuni. După aceea s-au purtat mult mai frumos cu mine.

Jillian se uită neîncrezătoare la figura surorii ei mai mari, căutând să observe vreun semn de suferință, dar nu găsi nici unul...

– Dar ... mama se luptase atât de mult să-l convingă pe tata să mă lase să plec la internat ...

– Pentru că socotea că ești prea mică să pleci de acasă. Nu te supăra, dar mama trăgea adesea de tine cu forța ca să te duci la orele de coregrafie ... Și se folosea de tine ca să facă presiuni asupra lui.

– Auzindu-te, aș putea să jur că o urăști!

– Nu, te asigur că o iubesc, dar îi văd și greșelile. Probabil ți-ai dat seama că s-a interesat mult mai puțin de tine după ce s-a căsătorit a doua oară ...

Jillian căzu pe gânduri. Era adevărat că, la început, indiferența mamei o duruse, dar se hotărâse repede să dea uitării acea problemă.

Ridică apoi ochii și întâlni privirea pătrunzătoare a lui Jean-Luc. În prezența lui, se simțea extrem de stângace și puerilă.

– M-am crezut vinovată de divorțul lor nu pentru că mi-am închipuit că sunt buricul pământului, ci doar pentru că ... m-am

hotărât să ajung cineva pentru a-mi răscumpăra oarecum greșeala.

– Era o vină imaginară, interveni Jean-Luc. Și acum, vă rog să mă iertați, doamnele mele, dar trebuie să plec.

Atunci când el se ridică de pe scaun, Linda îi aruncă o privire speriată.

– Cum? Dar ar trebui ...

– Nu, i-o reteză el pe un ton aspru. Cred că nu voi veni în seara asta acasă. Ne vedem mâine, așa cum am hotărât.

În timp ce Linda îl conducea până la ușă. Jillian se simți cuprinsă de un frig glacial. Nici măcar nu mai încercau să se ascundă de ochii lumii, își dădeau întâlnire pe față ...

– Înainte să iasă, Jean-Luc îi spuse:

– Ești drăguță să-i dai tu diseară să mănânce lui Charlie, Jillian? Dacă mă întorc acasă până joi, o să încerc să-ți vâr un bilet pe sub ușă.

– Nu e nici o problemă, îi răspunse Jillian cu o voce lipsită de orice inflexiune.

***

– Am început să mă întreb dacă iubita asta a te există cu adevărat! exclamă Jillian ironic. Nu numai că nu mi-o prezinți, dar nu-i știu nici măcar numele!

Îmbrăcată într-un tricou și un șort alb, Jillian, stând călare pe spatele lui Justin Malenka, îi masa puternic șoldul drept.

– Nici nu îndrăznesc să vorbesc despre ea, e atât de minunată... Au! Mai încet, Jillian! Nu uita că în seara asta trebuie să dansez!

– Ar trebui să te duci la chineziterapeut, drăguțule! Aproape am reușit să-ți dizloc mușchiul ăsta, dar treaba asta m-a epuizat!

– Mesajele tale sunt mai eficiente decât cele ale chineziterapeutului. În plus, vreau să te văd. Ești sigură că te simți bine?

– De trei zile, am început să merg pe jos ca să rămân în formă. Ce-mi pot dori mai mult?

Ea se întoarse și ciufuli părul blond al lui Justin.

– Știi ceva, Jill? Poate că ar trebui să te recalifici în meseria de maseuză terapeutică. Compania de balet te-ar angaja imediat datorită cunoștințelor tale din domeniul baletului!

– Îți dai seama? După toți anii ăștia de studii dificile!

– Și ce dacă? E doar o problemă de timp. Sper că nu-mi vei spune din nou că te consideri prea proastă pentru asta!

– Justin încă nu mă simt în stare să iau o hotărâre referitoare la o nouă orientare profesională.

– Ar trebui totuși s-o faci. Jane a obținut licența în drept urmând niște cursuri serale.

– Așadar se numește Jane! Se pare că e o tânără foarte îngăduitoare, dacă acceptă să mă vizitezi atât de des ...

– E o persoană nemaipomenită, ai să vezi. Abia așteaptă să te cunoască ... de când i-am jurat că nu semeni cu scorpia aia de Carla!

– Deja mă place! Cu ce se ocupă acum?

– E secretară. Oh, Jill, nici măcar ție nu reușesc să ți-o descriu! Totul mi se pare atât de nou! ... Parcă sunt vrăjit!

Jillian se ațeză pe iarbă lângă el și se uită la fața lui, în timp ce acesta se ridica în capul oaselor. Băiatul ușuratic de odinioară dispăruse total! Justin era pe cale de a deveni bărbat.

– E pentru prima oară când îmi este atât de frică, îi mărturisi el cu sinceritate. Mă îngrozește gândul că ar putea să nu aibă aceleași sentimente pentru mine!

– Dar ea te iubește, Justin!

– Da, și asta e minunat! Acum, mai mult eu încerc s-o liniștesc pe ea. Jane e destul de intimidată de meseria mea și de faima pe care am început să o capăt în lumea baletului. Dar pentru mine, ea e mult mai importantă decât cariera mea!

– Oh, Justin ... Pur și simplu mă înduioșezi! Lady Louise avea totuși dreptate. Țin la tine ca la un frate și fericirea ta mă umple de bucurie.

Îl îmbrățișă emoționată, cu un entuziasm spontan, apoi Jillian observă că în spatele lui Justin se mișca perdeaua de la bucătărie. Linda și Jean-Luc se uitau la ea de la fereastră.

– Suntem priviți, spuse ea încruntându-se. Ce-ar fi să mergem în camera mea, ca să putem discuta în liniște?

Justin se întoarse mirat.

– Ah, Linda, Jean-Luc! Bună ziua!

– Bună, spuse Jillian, mai rezervată.

Luă de jos prosopul de baie pe care stătuse întins Justin și intrară amândoi în casă.

– Luați ceaiul împreună cu noi? le propuse Linda.

Când văzu că Justin era gata să accepte, Jillian îi aruncă o privire urâtă și clătină din cap.

– Păi ... cred că ar fi mai bine să plec și eu, șopti Justin.

În timp ce Jillian îl conducea la ușă, el îi șopti:

– Ce naiba se întâmplă aici?

– Ce să se întâmple?

– Știu foarte bine ce vreau să spun. De ce mă privește atât de urât Jean-Luc? Parcă ar vrea să mă strângă de gât! Și eu care îl găseam simpatic! ...

– De ce crezi că te-ar strânge de gât? Am impresia că din cauza iubirii ai halucinații!

– Deloc! Te asigur că arată la fel ca mine atunci când am găsit-o pe Jane cochetând cu alt bărbat.

– Cred că ai început să bați câmpii! spuse Jillian făcându-i vânt afară din casă. Nu uita s-o săruți pe Jane din partea mea.

Apoi închise ușa cu tristețe și se duse repede să se spele pe mâinile murdare de ulei de masaj.

– Jillian!

Jean-Luc! Ce mai voia de la ea?

– Da!

– Voiam să mă asigur că n-ai de gând să dispari.

– Dacă mă voi hotărî să mă izolez în camera mea, nu tu vei fi acela care mă va împiedica. Am ... Dumnezeule, Jean-Luc! Mă sperie felul cum arăți! Ce s-a întâmplat?

– Nimic ...

Jillian se uită atent la trăsăturile lui obosite. Oare iubirea lui pentru Linda îl făcea să se chinuie în halul acela?

– Linda a făcut ceaiul, o anunță el. Nu știu de ce, dar moare de nerăbdare să-ți arate ceva ...

Tânăra îl urmă cam fără tragere de inimă până la bucătărie.

– Jillian, vino să vezi ceva! exclamă Linda în culmea fericirii. Știam eu că e fotogenic frumosul nostru vecin!

Linda îi flutură un ziar prin fața ochilor. Un ziar? Înseamnă că în cele din urmă Jean-Luc se lăsase convins. De aceea părea atât de jenat ...

– Ți-am spus doar că va fi de-ajuns să-i faci ochi dulci ca să cedeze farmecului tău, observă Jillian fără nici un chef.

– Ce vrei să ...

– Nu te-aș fi crezut niciodată atât de lipsită de maturitate, Jillian! exclamă Jean-Luc lăsându-se să cadă pe un scaun.

Jillian se uită în ziar fără să scoată o vorbă. Într-adevăr, fotografia lui Jean-Luc era superbă și foarte naturală. Dar articolul nu era deloc publicitar. Jillian citi sub poză următorul text elogios:

“Moștenitorul a două nobile țări, tânărul doctor de Sauvignet, se vede astăzi recompensat pentru lucrările lui științifice de înalt nivel de către Asociația americană de matematică. Într-adevăr, unul din cei mai străluciți matematiceni ai Franței a primit de curând cea mai înaltă distincție în acest domeniu, prestigiosul Premiu Chauvenet ...”

– Îți dai seama ce secretos a fost față de noi? spuse Linda râzând. Și când mă gândesc că voia să fie luat drept un leneș!

– Ajunge, Linda, te rog!

– De ce nu ne-ai explicat și nouă cu ce te ocupi? îl întrebă Jillian punând jurnalul pe masă.

Dar Linda nu-i lăsă răgazul să răspundă.

– Recunoaște că te așteptai să-l vezi pozând pe post de manechin!

– Ce idee! Nici măcar Jillian nu-și putea închipui așa ceva! E de-a dreptul ridicol!

– Cum adică " nici măcar Jillian"? Sunt oare prea naivă? Și de ce n-aș fi putut să-mi închipui că ai acceptat s-o ajuți pe Linda? Te crezi mai presus de așa ceva "domnule" aristocrat?

Uluită, Linda interveni.

– Oprește-te, Jillian! Ce te-a apucat? Voiam numai să-l necăjesc puțin pe Jean-Luc cu acest articol elogios ...

– Las-o să se înfurie, Linda, spuse Jean-Luc cu răceală. Vrei să știi de ce n-am spus nimic până acum despre meseria mea, Jillian? Pentru că până și un om matur înțelege cu greutate ce e aia matematică, dar un copil capricios ca tine ...

Se ridică disprețuitor și se îndreptă spre ușă.

– Îmi pare rău, Linda, dar eu n-am atâta răbdare ca tine cu pacostea asta. Nu e nevoie să mă mai conduci.

– Și răbdarea mea are niște limite! exclamă Linda după ce rămaseră singure. De mulți ani visez să mă pot apropia de sora mea ... dar are dreptate Jean-Luc, ai rămas și acum un copil!

Vocea i se frânse atunci când adăugă:

– Dar nu copilul drăgălaș de odinioară! Ai devenit egoistă, țâfnoasă și insuportabilă!

Știu că ai suferit foarte mult din cauza carierei tale distruse, dar de ce nu ne-ai lăsat pe Jean-Luc și pe mine să te ajutăm, în loc să te închizi în tine însăți?

– Tu probabil ai fi putut să mă ajuți, dar Jean-Luc nu mi-ar fi fost de nici un folos. Oscilând între tine și aventurile lui nocturne, nu mai e loc și pentru mine în viața lui ...

– Ce tot îndrugi acolo? Mă văd atât de des cu Jean-Luc pentru că își face griji pentru mine! Și cum este răsplătit pentru toate astea? Te iei de el din orice! Nu mă întrerupe, că n-am terminat! exclamă ea pentru a o împiedica pe Jillian să protesteze. Mă târăște după el aproape în fiecare după-amiază pe la cei mai buni specialiști în ortopedie și recuperare funcțională! Dar totul a fost în zadar! Peste tot i s-a spus că ai fost consultată de către cei mai mari experți în domeniu!

– Dar nu pentru mine face toate astea, chiar nu înțelegi?

– Nu, nu înțeleg!

– Jean-Luc se ocupă de mine numai din dragoste pentru tine!

– Nu pot să-mi cred urechilor ce aud! Dumnezeule, Jillian! Deschide odată ochii! Jean-Luc s-a îndrăgostit de tine încă de când te-a văzut. Altfel cum crezi că ți-ar fi putut suporta felul execrabil în care te-ai purtat cu el? Ai făcut totul ca să-l descurajezi, bietul de el...

Linda se apropie ceva mai înduioșată de sora ei.

– Jillian ... Țin prea mult la tine ca să te las să-ți ratezi viața. Ai devenit tristă și irascibilă ... Pur și simplu nu te mai recunosc!

– Mă comport așa pentru că sunt total pierdută, recunoscu tânăra, dar nu neapărat din cauza problemelor legate de carieră. Astea sunt simple în comparație cu ...

– În comparație cu ce, draga mea?

– Cu ... Oh, Linda, mi-e rușine să-ți spun! Am crezut că tu și Jean-Luc ... Am ... Îmi părea atât de rău pentru David!

– Pentru David? Dumnezeule, Jillian, am impresia că ai înnebunit de-a binelea! Ar trebui să-ți rup gâtul pentru că ai îndrăznit să te gândești la așa ceva! Oh, Jillian ...

Deodată, Jillian fu cuprinsă de un val de vinovăție. Cum putuse să-și bănuiască sora de o asemenea mârșăvie? Linda îl iubea pe David din tot sufletul, astfel că nici nu observa cât de tare era Jean-Luc îndrăgostit de ea!

– Ai putea să mă ierți vreodată, Linda? Cred că imaginația mea prea bogată mi-a jucat o festă ...

– Bineînțeles că te iert, dar cred că Jean-Luc nu va fi la fel de înțelegător ca mine ...

– Poftim? Sper că n-ai de gând să-i spui!

– Ai merita s-o fac! Să știi însă că de fapt sunt foarte îngrijorată în privința lui. Nu știu ce e cu el, dar în ultimele zile pare nervos, neliniștit ... și cam năucit. Uneori am impresia că numai această căutare permanentă a unei soluții pentru tine reușește să-l mai ușureze puțin ...

– Da. Am observat și eu că nu arată prea bine ...

Jillian însă știa exact ce-l chinuia pe vecinul lor.

Era un om cu principii și își reproșa probabil sentimentele pe care le avea pentru Linda, care era o femeie măritată și viitoare mamă ...

– Ce-ar fi să încerci să te împaci cu el? îi sugeră Linda. Ai putea să-i explici că din cauza problemelor tale ți-ai pierdut cumpătul ... Sau mai bine îi spui că ți s-a prescris un medicament care te face irascibilă ...

– Linda! protestă Jillian, amuzată fără să vrea.

Minți mai rău decât mine, dar deoarece văd că îți faci atâtea griji pentru el, îți promit să fac un efort în sensul acesta.

– Sunt sigură că e preocupat de o chestie serioasă și nu din cauză că e îndrăgostit de tine!

***

– Mă întrebam dacă ... ai vrea să vii să iei cina la noi acasă.

Jillian se uită jenată la fața abătută a lui Jean-Luc.

– Din păcate, Linda nu poate să vină. E atât de obosită, încât preferă să se culce după ce-și face baie, adăugă ea.

– Aștept telefonul tău, îi spuse el cu răceală.

– Ah ... Nu e nevoie. Mi-a venit să te invit așa, dintr-o dată. E un fel de introducere pentru a-ți putea cere scuze.

– Tocmai mă pregăteam să fac o omletă. Vrei și tu?

Ești sigur? Nu vreau să te deranjez prea mult ...

– Jillian! Deja cauți un pretext ca să uiți de scuzele pe care mi le-ai promis?

El se dădu la o parte cu un zâmbet ironic pe buze, pentru a-i face loc să intre. Ce diferență! Cu câteva săptămâni în urmă, când venea aici să stea la taifas cu lady Louise, casa asta i se părea extrem de primitoare, pe când acum avea impresia că e de-a dreptul ostilă...

– Mi-e tare dor de bunica ta, îi mărturisi ea, urmându-l la bucătărie.

– În calitate de confidentă?

Pe masa din stejar erau întinse niște foi de hârtie pline cu cifre pe care Charlie se tăvălea cu o plăcere evidentă. Era un spectacol la care nu se așteptase deloc!

– Nu, ca prietenă, răspunse Jillian. Să știi că lady Louise îl răsfăța foarte tare pe motan, dar nu l-a lăsat niciodată să se urce pe masă și cu atât mai puțin să se culce pe ea!

În timp ce Jean-Luc aduna hârtiile împrăștiate peste tot, Charlie încerca să le rețină cu o labă. Ghearele lui sfâșiau notițele, spre marea supărare a lui Jean-Luc.

– Gata, Charlie! Dacă-ți închipui cumva că ascultă de mine atunci când îi interzic să se urce aici, te înșeli ... Gata, am spus!

Charlie sărea acum, cu urechile ciulite, peste foile de hârtie la cea mai mică mișcare a acestora.

– Vrea să se joace, observă, Jillian amuzată.

– Eu nu vreau. Ce-ar fi să faci tu ordine pe masă în timp ce eu mă ocup de pregătirea cinei?

Abia după ce se mai potoli Charlie, Jillian reuși să adune foile acoperite cu notițe indescifrabile. Într-adevăr, limbajul matematicii era pentru ea echivalent cu limba chineză!

– Ai avut dreptate, nu înțeleg nimic din ce scrie aici. Ești profesor de matematică?

– Numai pentru câțiva studenți care își dau doctoratul în specialitatea mea. În restul timpului fac cercetare. Am greșit, Jillian, ceva mai devreme, când am spus că ai fi incapabilă să pricepi toate lucrurile astea. Iartă-mă ...

– De ce? Ai avut dreptate ...

– Dacă asta te consolează, pot să-ți spun că nici matematicienii nu se înțeleg între ei în cazul în care lucrează în domenii diferite.

Jillian nu-i răspunse. Bunăvoința cu care o trata Jean-Luc o făcea să pară mai deșteaptă decât era, dar măcar nu încerca să-i răsucească cuțitul în rană.

Omleta și salata pe care le pregăti el fură delicioase, mai ales că acestea fură udate de un vin ușor, ales cu pricepere. Tocmai terminau de mâncat, într-o tăcere destul de apăsătoare, când se auzi soneria telefonului. Jean-Luc se grăbi să răspundă.

– Da, eu sunt.

Dumnezeule! Ce încordat părea! După ce-l studie în timp ce el stătea perfect nemișcat ca și când ar fi vrut să audă mai bine, Jillian începu să-și facă griji pentru el. Oare ce reușise să-l aducă în starea aceea?

– Crezusem totuși, că până azi se va ști ... Da, sigur, am înțeles...

După ce închise telefonul, Jean-Luc reveni la masă cu fața albă ca varul. Jillian nu putea să nu-l întrebe despre ce era vorba.

– Cred că nu ți-am mulțumit cum se cuvine că mi-ai ascultat păsurile, Jean-Luc. Acum însă se pare că ai tu nevoie de cineva care să te asculte. Dacă vrei ... și îți pot fi de folos ...

Cu prețul unui efort de voință evident, el își reveni și figura lui redeveni indiferentă.

– Simt mai degrabă nevoia de a uita decât de a vorbi ...

– Ce-ar fi să urcăm în salon pentru a termina vinul ăsta bun și a sta puțin la taifas? Du-te tu înainte, până fac eu puțină ordine pe aici

Deoarece Jean-Luc clătină din cap cu un aer absent, ea adăugă:

– Te felicit pentru talentele tale culinare, Jean-Luc. Masa a fost excelentă.

– Îmi pare bine că ți-a plăcut ... Charlie! Charlie, unde ești?

După ce-l chemă de câteva ori, animalul își făcu apariția și veni să se așeze la picioarele sale, cu ochii de culoarea topazului ațintiți asupra lui. Jean-Luc se aplecă, îl luă de jos și și-l puse pe umeri. Și, fapt extraordinar, motanul rămase acolo, ascultător, în timp ce Jean-Luc pleca spre salon. Jillianei nu-i venea să-și creadă ochilor!

Linda avea dreptate, își spuse ea în timp ce făcea cafeaua. Jean-Luc arăta rău, chiar foarte rău și părea să prefere să se consoleze cu Charlie decât să i se confeseze ei ...

Care fată n-a visat să se îndrăgostească de Făt-Frumos? Din păcate, așa pățise și Jillian. Se îndrăgostise de un bărbat mai mult decât seducător, care pe deasupra mai era și un adevărat geniu al științelor moderne! Și colac peste pupăză, el o iubea pe propria ei soră ...

– Cum ați putut să-mi faceți așa ceva, lady Louise? șopti tânăra. E nepotul dumneavoastră preferat, ar fi trebuit să bănuiți că voi fi cucerită de farmecul lui!

După ce așeză pe tavă cafeaua, paharele și sticla cu restul de vin, Jillian urcă la etaj. Jean-Luc stătea întins pe cnapea, cu Charlie încolăcit pe pieptul lui.

– Jean-Luc!

– Mda ...

– Când se va întoarce bunica ta?

– De ce mă întrebi?

Jean-Luc reuși să ia loc pe scaun fără să-l deranjeze pe Charlie.

Era incredibil cât de mult asculta motanul de Jean-Luc!

– Am impresia că pur și simplu te obsedează!

– Ți-am mai spus că mi-e dor de ea. Cafeaua o vrei fără zahăr?

– Da ... Spune-mi, Jillian, ți-e cumva frică de mine?

– Frică? Nu, absolut deloc! De ce?

– Pentru că uneori așa pari, de parcă necazurile tale profesionale te-au lăsat fără nici un fel de încredere în forțele tale!

– Din câte știu, nu ești și psiholog!

Jillian îi întinse nervoasă ceașca. Poate că avea de ce să fie supărat, dar ăsta nu era un motiv să se ia din nou de ea. Avea oare nevoie de un țap ispășitor pentru a putea uita de problemele care-l frământau atât de tare?

– Așa este, dar oricine te-ar auzi văicărindu-te întruna pentru precaritatea cunoștințelor tale, ar ajunge la concluzia că ești cam nesigură pe tine! În plus, s-ar părea că-ți este rușine de trupul tău superb. Atât de rușine, încât ești gata să-l oferi primului venit ...

Ca și cum acea analiză n-o făcea să se simtă destul de prost, Charlie o fixa pe tânără cu ochii lui reci care până la urmă o tulburară.

– Se pare că mă consideri demnă de milă, dar să știi că nu mă dau deloc bătută. Eu și Justin chiar am discutat despre viitorul meu și ...

– Aha, iată că am ajuns și aici! Acest viitor Nureev se culcă adesea pe jumătate dezbrăcat pe gazonul tău în timp ce tu îi masezi picioarele?

– Avea șortul pe el! De altfel, asta nu te privește pe tine! Articolul acela care vorbește despre inteligența ta nemaipomenită

ar fi trebuit să pomenească și despre aroganța ta uluitoare! Am avut nevoie de o doză bună de șampanie ca să mă ofer ție, în timp ce cu Justin...

– Și ai fi cedat unei dorințe incestuoase?

– Până la urmă teoria ladyei Louise s-a dovedit a fi falsă în momentul când ... am făcut dragoste cu el ...

Minciuna aceea o durea, dar Jean-Luc trebuia odată și odată pus la punct! Parcă ar fi fost ... da! Parcă ar fi fost gelos! Dar Jillian nu era naivă. Disprețul lui Jean-Luc nu se datora sentimentelor lui față de ea, ci umilinței că fusese înlocuit cu un alt bărbat.

– Înduioșător deznodământ! Așadar, vrei și tu să fii mămică, precum sora ta?

– Închipuieți că mi-am luat măsuri de precauție! Nu sunt eu prea deșteaptă, dar nici așa proastă cum mă crezi tu!

Privirea lui ironică o făcu să se rușineze puțin pe Jillian. Nu venise de fapt să se împace cu el?

– De aceea am și venit azi la tine, continuă ea pe un ton mai blând. Mi s-a prescris un tratament care mă face nervoasă și irascibilă ... De obicei mă port mai politicos. Voiam să-ți cer scuze, pentru că realizez că purtarea mea din ultima vreme e sub orice critică.

– Dacă efectele secundare ale acestui medicament sunt atât de grave, poate că ar fi mai bine să nu le mai iei.

– Nu, ăă ... medicul m-a avertizat de fapt că așa ceva se întâmplă frecvent în primele luni. În curând, probabil mă voi obișnui cu el.

– Mă bucur.

În aparență indiferent, Jean-Luc se întinse din nou pe canapea, punându-l iarăși pe pieptul lui pe Charlie, care începu să toarcă de plăcere. Tinerei nu i se putea explica mai clar că era cazul să plece.

Capitolul 7

– Te-ai întors mai devreme, Linda. Totul e în regulă?

– Da, dar de data asta îmi acord și mie câteva ore de răgaz. Dar ce faci, Jillian, îmbrăcată în costumul de gimnastică? Sper că n-ai început să faci din nou exerciții?

– Numai puțin, nu te speria. În dimineața asta m-am hotărât să stau de vorbă cu medicii de la spital.

– Poftim? Nu mi-ai spus că ai programare!

– Nu, m-am dus pe nepusă masă. Unul din specialiști a putut să mă primească destul de repede și de data asta a fost destul de sincer cu mine ...

Linda aștepta îngrijorată continuarea.

– Și? Spune repede!

– Ei bine, mi-a explicat că nu trebuie să mă cred o invalidă. Problema mea de la șold se datorează exercițiilor susținute și repetate zilnic. Nu mă împiedică nimic să dansez în continuare, dacă așa vreau. Numai că trebuie să mă menajez.

– Oh, Jillian ... Pur și simplu mă sperii ...

Deoarece în ochii Lindei apăruseră câteva lacrimi, sora ei mai mică o luă în brațe și o forță să se așeze.

– N-ai de ce, te asigur! E adevărat că la compania de balet ajungeam adesea dincolo de limita suportabilului, dar te rog să mă crezi că nu repet deloc acele vremuri! Nu e nici un pericol s-o iau singură de la capăt. Dar hai să nu mai vorbim atâta despre mine! Ce cauți la ora asta departe de biroul tău, tu, care de obicei ești foarte serioasă!

– În momentul de față nu știu dacă să accept sau nu. De fapt, am vești bune. Închipuiește-ți că agenția mi-a propus să lucrez pe cont propriu după nașterea copilului! Îmi doream acest lucru, dar nu îndrăzneam să li-l cer ...

– Patronul tău nu e prost deloc! Îți cunoaște valoarea și-ți va accepta condițiile numai ca să colaborezi mai departe cu el.

– Ceea ce îmi place la nebunie la tine e obiectivitatea! exclamă Linda râzând.

– Perfect! Ce-ar fi să facem un ceai ca să sărbătorim evenimentul?

În timp ce ea punea ceainicul la fiert, Linda se interesă cu prudență:

– Aseară ... totul a decurs bine?

– Nici bine, nici rău ... Nu înțeleg ce are Jean-Luc!

Jillian îi descrise reacția lui Jean-Luc la misteriosul telefon pe care-l primise, cu o voce pe care se strădui să și-o păstreze calmă.

– Și chiar nu ți-a spus nimic? o întrebă Linda.

– N-a suflat nici o vorbă!

Așa cum bănuiești, seara s-a terminat printr-o ceartă ... Măcar în timpul ăsta Jean-Luc a mai uitat de necazurile lui.

Soneria de la intrare le făcu să tresară pe amândouă. Musafirul, oricine ar fi fost el, suna insistent.

– Mai încet! strigă Jillian și se duse să deschidă. Nu e nevoie să ne spargeți urechile. Vin acum!

Dar când îl văzu pe Jean-Luc ținând încă degetul pe butonul soneriei, cu Charlie sub braț, Jillian rămase mai întâi cu gura căscată. Bietul motan n-avea decât un ochi deschis. Celălalt era foarte umflat și înconjurat de dâre de sânge care-i murdăriseră frumoasa blană tigrată. Tânăra exclamă îngrozită:

– Dumnezeule! Ce s-a întâmplat cu Charlie?

– Habar n-am. Adineauri m-am întors acasă și l-am găsit în starea asta.

– Pun pariu că iar s-a bătut cu motanii vecinilor.

Mai țâfnos decât de obicei, animalului nu-i ardea de mângâieri. Jillian se grăbi să-și retragă mâna atunci când Charlie scoase un mieunat fioros. De altfel, mâinile lui Jean-Luc erau zgâriate adânc.

– Știi cum se numește veterinarul lui?

– Nu, din nefericire. Dar intră, o vom întreba pe Linda.

– Ce s-a întâmplat cu Charlie? exclamă ea când îl văzu.

– Numai Dumnezeu știe. Linda, poți să-mi spui care veterinar îl tratează de obicei?

Charlie mârâia din ce în ce mai tare în brațele lui. Era nevoie de mult curaj ca să-l ții mai departe în brațe! își spuse Jillian, plină de admirație.

– Mi-e teamă că acum nu mai are nici unul.

Charlie are prostul obicei de a-i mușca ...

– Am auzit, dar sunt sigur că bunica a găsit în cele din urmă pe cineva care să-l poată stăpâni!

Linda fu nevoită să-l contrazică. Jean-Luc blestemă printre dinți:

– Ce-ar fi să ne uităm în Pagini aurii?

– Bună idee! spuse Linda. Tu caută un cabinet prin apropiere, în timp ce eu termin de pregătit ceaiul.

Când îl văzu pe Jean-Luc că se apleacă asupra lui Charlie pentru a-l îmbrățișa, deveni îngrijorată și adăugă:

– Pe tine, Jean-Luc, te sfătuiesc să nu mai fii atât de tandru cu el, dacă nu vrei să te trezești fără un ochi! Ia odată loc! Ne ocupăm noi de toate!

Jillian selectase câteva numere de telefon și-l încercă pe primul. Jean-Luc spuse:

– Cere să fie tratat la domiciliu. N-am găsit un coș pentru transport.

Lipi motanul de umărul lui, fără să ia în seamă părul și petele lăsate de acesta pe costumul lui impecabil.

– Bună seara, spuse Jillian. Aș dori să știu dacă doctorul se deplasează la domiciliu ... Este vorba despre un motan ... Nu, are un caracter destul de dificil ...

– Închide dacă nu vor să se deplaseze, exclamă Jean-Luc.

La a doua încercare, Jillian reuși să vorbească în sfârșit cu un veterinar. Acesta ceru adresa.

– Știți, nu e departe de dumneavoastră, spuse Jillian plină de speranță ... Ăăă, da, se numește Charlie, îl cunoașteți? ... Dumneavoastră ... ați fi gata să veniți ...? Într-o jumătate de oră?

Mulțumesc, domnule doctor! Mulțumesc mult de tot!

– Slavă Domnului! exclamă Linda.

Simțindu-se mai ușurată, Jillian întinse mâna spre motan ca să-l mângâie, dar Jean-Luc se dădu înapoi blestemând:

– Nu începe să-l enervezi!

– Nu-l enervez, am ...

Dar Linda n-avea de gând să-i lase să se certe din nou.

– Sunteți pur și simplu incorigibili! Eu îi reproșam ladyei Louise că-l răsfață prea tare pe motanul ăsta, dar voi sunteți și mai răi decât ea!

– Nu e vorba de răsfăț! spuse Jillian. E normal să fim îngrijorați. Îți dai seama ce-ar fi să i se întâmple ceva? Lady Louise nu ne-o va ierta niciodată!

De data asta, Jean-Luc părea a fi de acord cu ea. El clătină din cap și sorbi o înghițitură de ceai.

***

În seara aceea, cu puțin înainte de ora opt, Jillian sări din fotoliu și aruncă brusc cartea pe care încerca s-o citească. Linda își ridică ochii din revista ei.

– Trebuie să-i pun picăturile în ochi!

– Dacă tu crezi că e nevoie de doi oameni pentru a-i administra medicamentul o dată la patru ore, mai bine ai dormi lângă el!

– Să vedem cum se comportă de data asta.

S-ar putea ca somniferul pe care i l-a dat veterinarul să-l țină amețit toată noaptea. În cazul ăsta, Jean-Luc va trebui să se descurce singur ...

Jillian luă cheile, intră în casa vecină și urcă drept în salon. Charlie dormea în continuare încolăcit pe canapea. Jean-Luc studia niște foi de hârtie întinse în fața lui pe o măsuță joasă, stând turcește pe covor.

– A venit și infirmiera noastră! comentă el. Ești foarte punctuală, Jillian! Dacă vrei, eu îl voi ține pe pacient în timp ce tu îi vei pune picăturile în ochi.

– Păcat că trebuie să-l deranjăm. Pare atât de liniștit!

– Să sperăm că va rămâne așa. Ești gata?

Jillian umplu pipeta, apoi Jean-Luc luă animalul adormit pe genunchi cu mare atenție și-l imobiliză conform indicațiilor veterinarului. Tânăra reuși să-i administreze tratamentul chiar până ce acesta să se trezească de-a binelea ... evident mârâind în stilul lui caracteristic. Până și în starea în care se afla nu-și schimbase obiceiurile!

– Acum du-te și spală-te pe mâini, îi ordonă Jean-Luc.

– Am înțeles, domnule doctor! Imediat, domnule doctor!

El îi zâmbi atât de ... atât de ... Extrem de bucuroasă, Jillian nu găsea cuvintele potrivite pentru a descrie scurtul moment de complicitate care se crease între ei. Dar euforia a durat puțin. Pe când se afla în baie, auzi sunând telefonul. O singură dată, deoarece Jean-Luc se grăbise să răspundă. Tânăra petrecu peste cinci minute spălându-se pe mâini, pentru a nu-l deranja. El fu cel care veni după ea.

– Jillian ... va trebui să plec.

Observă din nou la el vocea tremurată și privirea marcată de neliniște. Profund emoționată, Jill se uită la el câteva secunde, apoi, nemaivrând să se abțină, se repezi la el și-l îmbrățișă.

– S-ar putea să lipsesc aproape toată noaptea, îi spuse el nereacționând în nici un fel la gestul ei de tandrețe.

– Nu face nimic. Mă ocup eu de Charlie.

– Știu că pot să mă bazez pe tine.

Timp de câteva, clipe Jean-Luc se relaxă suficient de mult pentru a-și lipi capul de al Jillianei, dar apoi se depărtă ușor de ea.

– Dacă am noroc, nu va dura mult ...

Oare ce dramă ascundea Jean-Luc în spatele acestei speranțe pe care abia îndrăznea s-o exprime? Jillian se uită după el cu inima strânsă de mila lui.

***

– Au! Acum chiar că încep să te urăsc, Charlie!

Ea își supse cu lacrimi în ochi mâna însângerată. Charlie o zgâriase pentru a treia oară ... Fusese o adevărată aventură și când îi pusese picăturile la miezul nopții, dar acum efectele sedativului aproape dispăruseră. Stând față în față, femeia și motanul se fulgerau din priviri. Charlie, încordat ca un arc, mieuna amenințător, iar Jillian era foarte speriată. Nesuferit animal! Nu avea odată de gând să se lase tratat?

– E spre binele tău, Charlie! șopti Jillian.

Din cauza lui, cămașa ei de noapte preferată fusese distrusă! Tânăra se înfioră la gândul că zgârietura care o sfâșiase i-ar fi ajuns până la stomac ...

Ar fi fost o nebunie să mai insiste. Dându-se bătută, Jillian înșurubă la loc flaconul cu colir.

– Cum vrei! Poți să te consideri învingător, spuse ea oftând. Ei, dar ăsta nu e un motiv s-o ștergi!

Animalul coborâse dintr-un salt de pe canapea și se îndreptase spre ușă. Se auzeau niște pași pe scară.

– Tu ești, Jean-Luc! Slavă Domnului!

– Te-am speriat?

– Nu, dar ... Charlie îmi face probleme.

Din fericire, neliniștea care-l chinuise mai înainte pe Jean-Luc părea să fi dispărut. El se uită la trupul firav al fetei cu un aer înduioșat.

– Din câte văd, ți-a făcut viața un iad ...

– Ultima oară mi-a trebuit o jumătate de oră să-i pun picăturile, dar acum nici măcar nu mă lasă să mă apropii de el.

– Nici nu trebuie să încerci, Jillian.

Veni apoi și se așeză lângă ea, în timp ce tânăra încerca rușinată să-și acopere gaura din cămașa de noapte. Ce idee proastă avusese să se îmbrace în cămașa de noapte! Oricum, nu închisese nici un ochi toată noaptea ...

– Dar ai brațele pline de sânge! Animalul ăsta e de-a dreptul fioros!

– Nu-ți face griji pentru mine. Spune-mi, te-ai mai liniștit? Văd că ai o figură mai senină.

– Da, în sfârșit, totul e în regulă!

– Mă bucur.

– Îți voi explica totul în curând, dar ...

– Nu-mi datorezi nici o explicație, Jean-Luc.

Vorbise prea repede și prea tare. Apropierea de bărbatul acesta o tulbura foarte mult! Pentru a-și mai liniști bătăile inimii, Jillian lăsă ochii în jos și studie modelul de pe covor.

– Nici una? insistă el.

– Da, șopti ea.

Atunci când el îi mângâie ușor obrazul, tânăra simți că se înfioară din creștet până-n tălpi.

– Ți-e frig?

– Nu, am ... am uitat să-mi iau halatul de casă. De fapt, nici nu știu de ce m-am mai schimbat ... Mai bine rămâneam în blugi.

Jean-Luc își scoase sacoul și-l puse pe umerii Jillianei. Imediat tânăra simți un miros de after shave și avu impresia că se află în brațele lui.

Doamne, ce tristă era! Tristă că nu mai putea decât să viseze la așa ceva ...

– Poate ar trebui totuși, să-l tratăm pe monstrul ăsta ...

Jean-Luc îngenunche pe podea, în locul în care Charlie se tăvălea la picioarele lui. Jillian luă flaconul cu colir.

– Bietul meu Charlie!

Nu mai ești răsfățat de nimeni! Jillian nici măcar n-a protestat atunci când te-am făcut monstru!

Blestematul de motan se zbătea foarte puțin în brațele lui Jean-Luc. Jillian îi administră picăturile fără nici o greutate.

– Credeam că voi doi doar vă tolerați unul pe altul, dar din câte văd, Charlie pur și simplu te adoră!

– Dacă afecțiunea dintre noi ar deveni evidentă, reputația noastră de bărbați puternici ar fi distrusă. Nu-i așa, bătrâne Charlie? Nu crezi că ar trebui s-o trimitem la culcare pe micuța noastră Jillian?

– Mă duc și eu acasă ... doar dacă n-ai nevoie de mine pentru picăturile de la ora opt.

– Nici nu mă gândesc să te las să pleci de la mine la ora asta. Te vei duce cuminte și te vei culca în dormitorul meu.

– Dar ...

– Nici un dar! Sper că n-o să-mi faci greutăți. De altfel, știi foarte bine că, dacă mă contrazici, tot eu voi ieși învingător în cele din urmă. Ai văzut cum l-am îmblânzit pe Charlie?

Se ridică apoi râzând, o luă pe sus pe tânără și o duse în camera vecină. Îi era imposibil să-i opună rezistență. Nereușind să se mai abțină, Jillian se ghemui la pieptul lui și îl strânse în brațe cât putu de tare.

– O să mă strângi de gât, Jillian!

– Iartă-mă ... am făcut-o fără să vreau. Ți-a crescut barba ...

– Mie?

– Da, ție ...

Nu numai că nu reușea să-i dea drumul dar, fără voia ei, își ținea obrazul lipit de cel al lui Jean-Luc care era foarte țepos. Stând pe marginea patului, el avu câteva momente de ezitare.

– Jillian, sper că îți dai seama că nu te-am adus aici ca să te las să dormi ...

– Bine dar, acum ...?

– Acum ...

El o așeză în pat cu o lentoare senzuală și, în loc să-și ia mâinile de pe trupul ei, începu să-i mângâie rotunjimile perfecte.

– Acum încep să mă simt ...

– Surprins? îi șopti Jillian la ureche, cuprinsă de amețeală.

– Foarte surprins ...

Nereușind să se mai abțină, Jean-Luc se aplecă și-și lipi gura de buzele ei tremurânde într-un sărut tandru, dar și plin de nerăbdare. Era oare prea frumos pentru a ține prea mult? După câteva minute, se forță să-și revină, dar renunță și-i șopti:

– Jillian, n-ar trebui să ...

Ca și cum altcineva rostise acele vorbe înțelepte, tremurând, Jean-Luc făcu să-i alunece de pe umeri cămașa de noapte fină, apoi o trase în jos, descoperindu-i pe rând sânii, pântecul, șoldurile atât de feminine și picioarele zvelte. Jillian închise ochii, de parcă ar fi vrut ca acel vis să nu se mai sfârșească niciodată. Întreg trupul îi fusese cuprins de un tremur ușor și simțea o nevoie imperioasă de a se dărui fără rezerve acelui bărbat care ajunsese s-o obsedeze. Voia să devină a lui pentru totdeauna! Asta era tot ce-și dorea.

Încurajată deodată de forța dorinței lui, Jillian se ridică în capul oaselor și se uită la el cu adevărat. Jean-Luc îi zâmbi atunci când ea începu să-i descheie nasturii cămășii, apoi se lipi de pieptul lui musculos. Ce senzație nouă simțea în timp ce-i săruta pielea bronzată și-i mângâia umerii cu palmele! ...

Atunci când Jean-Luc se smulse din îmbrățișarea ei, tânăra simți un gol interior imens, dar din fericire nu pentru mult timp. După

ce se dezbrăcă, veni din nou lângă ea și la atingerea lui simți că revine la viață. Subțire ca o liană, își încolăci picioarele în jurul coapselor lui și– i căută gura cu buzele.

Apoi fu cuprinsă de îndoieli. Oare ce trebuia să facă mai departe? Era convinsă că femeile experimentate făceau anumite mișcări, rosteau anumite cuvinte ... dar ea, care era începătoare, trebuia să-i mărturisească lui Jean-Luc temerile și ignoranța ei în ceea ce privește acea problemă ...

A fost de-ajuns ca bărbatul să se uite la ea, ca să-și dea seama despre ce era vorba. El o întrebă cu tandrețe în glas:

– Ți-e teamă, dragostea mea?

Jillian dădu din cap, a negație, nu ca să-l mintă, ci pentru că deodată simți că acesta este adevărul. Cum să se teamă de ceea ce va urma, din moment ce mângâierile lui Jean-Luc o desfătau, o amețeau și o făceau să-i crescă temperatura în trup? Unicul ei gând era acela de a i se dărui.

– De fapt, ar trebui să-ți fie. E îngrozitor să fii dorită atât de tare...

– Oh, Jean-Luc ... Te rog ...

Trupul ei învăța singur dansul iubirii. Fără să se gândească prea mult, picioarele ei se lipeau de cele ale lui Jean-Luc, își strângea brațele în jurul lui, se încorda, își exprima prin orice mișcare patima care o cuprinsese. El fu cel care se văzu nevoit să-i tempereze ardoarea.

– Scumpa mea Jillian, îndrăgostita mea nerăbdătoare ...

Când el se aplecă și-i mușcă vârful întărit al sânilor, ea gemu de plăcere. Puteau oare exista niște senzații atât de intense?

Simțea că își pierde mințile! Nu mai putea să aștepte nici o clipă!

– Jean-Luc, oh, Jean-Luc, te rog ...

În sfârșit o va avea! Jean-Luc se sprijini în coate. Vreme de câteva secunde îi reveni teama, dar curând aceasta fu înlocuită de o bucurie sălbatică, primitivă: bucuria că amândoi deveniseră o unică persoană. O scânteie de viață izbucni din adâncul trupurilor lor în momentul în care el o pătrunse pe femeia iubită. Eliberată de orice constrângere, Jillian strigă numele lui Jean-Luc, se lipi de trupul lui și se arcui pentru a i se oferi mai bine. Voluptatea de a fi a lui era nemaipomenită, amețitoare. Oare putea fi o ființă umană mai fericită, mai aproape de Ceruri?

Oricât era de necrezut, extazul încă nu atinsese ultimele lui limite. Atunci când Jean-Luc începu să-i șoptească în franceză o mulțime de cuvinte de dragoste pe care Jillian nu le înțelegea, satisfacția fu și mai intensă, astfel că își pierdu orice control asupra simțurilor ei. Senzualitatea pusese stăpânire totală asupra întregii ei ființe, ridicând-o pe creasta uriașă a unui val care explodă în ea și o purtă în cele din urmă pe un țărm mai liniștit.

Epuizat, Jean-Luc își recăpătă treptat răsuflarea normală, când în sfârșit tânăra reuși să șoptească:

– Habar n-am avut ... nu mi-am imaginat niciodată ...

– De unde să fi știut, Jillian?

Se rostogoli apoi pe spate odată cu ea, ușoară ca un fulg. Era cuprins de un calm ciudat, după uraganul care însoțise simțurile amândurora cu câteva minute mai înainte.

– Nici nu mai știu unde mă aflu, șopti ea tulburată. Aș ... aș avea foarte multe lucruri să-ți spun ...

– Ce-ar fi să-i dai drumul?

Dar cum să-i explice tristețea care o cuprindea încet-încet? Pentru că faptul că făcuseră dragoste rămânea un act incomplet atâta vreme cât lipseau cuvintele, frământările, declarațiile de iubire. Jillian nu îndrăznea să exprime tot ceea ce simțea pentru un bărbat care putea foarte bine s-o respingă după aceea ...

– Stai liniștită, Jillian, îi spuse el după o tăcere îndelungată. N-am de gând să te forțez în nici un fel.

Îi cuprinse fața cu mâinile și-i privi intens trăsăturile chinuite de îndoială, apoi, la fel de trist ca și ea, o sărută ușor pe buze.

Îi spusese mai întâi "scumpa mea Jillian" și apoi "îndrăgostita mea" ... Oare ținea măcar puțin la ea? Jillian se ghemui din nou la pieptul lui, cu speranță în suflet.

***

La ora opt dimineața, soneria ceasului deșteptător îi trezi brusc pe amândoi după o odihnă binemeritată. Trebuia să-i aplice din nou tratamentul lui Charlie, care acum își recăpătase toate forțele...

După ce încercară să-l prindă, reușiră să-l închidă în dormitorul ladyei Louise. Motanul se apără cu îndârjire, zgâriind, mușcând și scuipând cât putea de tare. Când lupta luă sfârșit, Jean-Luc îi dădu drumul motanului furios, care plecă având încă blana înfoiată ca un arici.

– Bine că nu ne-au mai rămas decât picăturile de după-amiază!

– L-am văzut cum și-a înfipt dinții în degetul tău. Te doare? îl întrebă Jillian îngrijorată.

– Cred că s-ar putea să-mi fie amputat ... în cazul în care nu-mi administrezi leacul magic ...

În timp ce el se apropia de ea, Jillian șopti cu o voce înăbușită de emoție:

– Ce leac magic?

– Încep să cred și eu că ai mari lacune în educație, așa că trebuie să luăm măsuri. Prima lecție: ca să vindeci o bubă, trebuie s-o săruți.

Cum putea să reînvie tulburarea aceea atât de repede și atât de puternic? Jillian luă tremurând mâna pe care i-o întindea Jean-Luc și îi sărută încet fiecare deget.

– Mda ... Ca să fie și mai eficace, ar fi bine să-l culci pe pacient. Poți să mă duci în dormitor?

– Fără nici o problemă!

Jillian își petrecu râzând o mână pe sub picioarele lui și cu cealaltă îl prinse de spate și ridică din toate puterile ei ... dar Jean-Luc nu se mișcă din loc nici un centimetru.

– Da ... văd că dispui de o forță herculeană, totuși ...

Se aplecă și o ridică pe Jillian pe umărul său, ducând-o ca pe un covor obișnuit.

– O să mă faci să cad! strigă ea râzând. Jean-Luc. Ajutor!

– Încrederea ta în mine mă emoționează profund.

Acum că te-am adus cu bine la destinație, va trebui să mă tratezi din nou. Ești atât de grea, încât sunt sigur că mi-ai rănit un deget sau două!

După ce se întinse lângă ea, Jillian începu să-i sărute mâinile, dar inima îi bătea din nou nebunește, astfel că și simplul fapt că respira îi provoca durere.

– Am terminat, șopti ea. Vrei să verific?

El făcu un gest de negare din cap, îi desfăcu cordonul chimonoului pe care-l purta și își strecură mâna sub el.

– Sărută-mă, Jillian ...

Mângâierile lui treziră în ea o dorință de o forță nebănuită. Tremurând, Jillian își lipi buzele de ale lui și se lăsă doborâtă de amețeală.

– Spune-mi că n-a fost un vis, îi șopti la ureche Jean-Luc. Magia care ne-a făcut să ne dăruim unul altuia în noaptea asta ...

– Bineînțeles că a fost un vis. Viața nu poate fi atât de frumoasă, de minunată ...

– Înseamnă că e un vis pe care putem să-l avem oricând. Spune-mi, Jillian, o luăm iarăși de la capăt?

Cu mișcări lente, își dădu și el jos, halatul, după ce i-l scoase pe al ei. Tânăra se lipi de pieptul lui, șoptind:

– Da, da! S-o facem chiar acum ...

Și ca prin minune, pasiunea miraculoasă a nopții explodă din nou între ei ca un trăsnet. Era ca și cum le fusese dată fiecăruia dintre ei o frântură de putere divină, puterea de a-și dărui unul altuia extazul suprem.

Totuși, acea putere nu avea oare ceva înspăimântător în ea! De ce să mai cunoască o asemenea fericire, dacă într-o zi urma să le fie luată? După ce pasiunea li se va mai domoli, Jillian, ghemuită la pieptul lui Jean-Luc, își punea întruna această întrebare.

Capitolul 8

– Parcă spuneai că eu sunt infantilă!

Cu ochii plini de malițiozitate, Jillian se uita la Jean-Luc care o conducea într-o clădire luxoasă.

– Te-ai hotărât odată să-mi spui și mie în sfârșit unde mergem? continuă ea.

– Îți repet că am făcut jurământul tăcerii.

– Față de cine?

Strânse nervoasă și mai tare mâna lui Jean-Luc, care nu-i dăduse drumul de când coborâseră din mașină.

Ușile din sticlă se dădură la o parte din fața lor, dezvăluind un loc în aparență necunoscut, dar al cărui decor îi era oarecum familiar.

– Ah, bună ziua domnule doctor de Sauvignet, spuse recepționera zâmbind.

– Bună ziua. Suntem așteptați. Nu mai e nevoie să ne anunți.

Numai când intrară în lift înțelese Jillian despre ce era vorba.

– Recunosc ambianța asta de spital! E una din clinicile acelea foarte șic în care sunt tratate celebritățile venite incognito?

El tăcu până când se opri liftul.

– Așa este.

Deodată, lui Jillian îi veni o idee.

– Jean-Luc! Dacă m-ai adus aici ... bunica ta! Lady Louise este internată în spital? Oh, Doamne sfinte!

– Acum te asigur că se simte bine, Jillian. De altfel, vei afla asta chiar din gura ei.

Abia îi deschise ușa camerei, că tânăra se și năpusti înăuntru. Acolo o găsi pe bătrâna doamnă sprijinită de pernele albe. Cât de firavă părea! își spuse Jillian, îngrijorată.

– Lady Louise! Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră?

– E o poveste lungă, fetițo.

După ce făcu câțiva pași șovăitori, Jillian se apropie hotărâtă de pat. Deși părea de necrezut, în câteva luni vecina ei căpătase un rol important în viața ei. Ținea la ea ... aproape mai mult decât la mama ei.

– De ce mi-ai ascuns că e bolnavă, Jean-Luc? îl întrebă Jillian supărată.

– Nepotul meu n-are nici o vină. Eu i-am cerut să țină acest secret. Stați jos amândoi.

Jillian se cățără pe marginea patului și Jean-Luc se așeză în spatele ei.

– Pot să vă sărut, lady Louise?

Tinerei îi fusese cam frică să i-o ceară, dar imediat ce Louise deschise brațele, se repezi la bătrâna doamnă abia stăpânindu-și lacrimile.

– Iertați-mă, nu ... nu reușesc să mă controlez. Sunteți sigură că acum totul este în regulă? Ce s-a întâmplat? Ați avut un accident în Jamaica?

Jean-Luc o forță să se ridice și o ținu lipită de pieptul lui.

– Nici n-am părăsit țara, draga mea. Așa-zisa mea vacanță mi-am petrecut-o lăsându-mă răsfățată în clinica asta de lux pentru oameni cu bani care ...

– Bunico! i-o reteză Jean-Luc râzând. Știi, Jillian, că m-a pus să jur că-mi voi ține gura? Nici mama mea n-a aflat decât noaptea asta.

– Ce să afle?

– Despre boala bunicii. De vreun an, a observat niște semne îngrijorătoare, dar în loc să meargă să se trateze, această egoistă îngrozitoare s-a hotărât să-și aștepte liniștită sfârșitul ca să ajungă mai repede lângă scumpul ei Henry! N-a spus nimic nimănui și n-a consultat nici un medic!

– Dar e dreptul meu, nu? îl puse la punct bătrâna doamnă. De altfel, nici nu mă simțeam așa de rău până când n-am căzut pe stradă luna trecută ...

– Dumnezeu te-a făcut să cazi! Dacă medicul n-ar fi profitat de ocazie ca să-ți facă un examen complet ...

– Oh, Jean-Luc! Probabil ți-ai ieșit din minți de îngrijorare, șopti ea uluită. De aceea aveai aerul acela rătăcit ... Lady Louise, n-ar fi trebuit să-i interziceți să-mi spună!

– Poate că ai dreptate, mărturisi Louise oftând. Dar tu ești cea mai indicată să mă înțelegi, nu-i așa? Și tu ai ascuns problemele de sănătate față de toată lumea vreme de multe luni ...

– Dumneavoastră v-aș fi spus totul.

– În orice caz, îi mulțumesc lui Dumnezeu că te-a făcut să crezi că Jean-Luc ar fi doctor în medicină! Ce noroc ca adorabilul meu nepot să vină chiar în acel moment!

– Într-adevăr, v-ați deschis inimile în fața mea cu atâta sinceritate ... observă el ironic.

– Dar așa este! E mai ușor să vorbești cu un matematician, nu-i așa micuță Jillian? Sunt foarte logici și obiectivi! Apropo, băiatul meu, ai terminat de scris articolul?

– Da, aseară. Ar trebui să figureze în analele de specialitate ca fiind textul de matematică redactat în condițiile cele mai grele din lume!

– Ceea ce ne aduce la subiectul Charlie, spuse bătrâna doamnă de data asta cu ceva mai multă autoritate. Am impresia că mi se ascunde ceva în legătură cu el ... Jean-Luc, ce-ar fi să ne aduci ceaiul în timp ce eu o voi trage de limbă pe Jillian?

Jillian îl simți cum se încordează, dar o apăsă ușor pe umeri ca pentru a o liniști.

– Ce vrei să știi despre Charlie, bunico?

– Nu-i mai face atâtea semne Jillianei, că doar nu sunt oarbă! Oricum, nu mai mult decât am fost azi-noapte. Deși am ieșit de curând din anestezie, am văzut foarte bine că pe costumul tău era o mulțime de păr de pisică, iar astăzi aveți amândoi mâinile zgâriate.

– Ești mai tare ca Agatha Christie! Ei bine, o las pe Jillian să-ți povestească evenimentele, dar pot să te asigur că acum motanul tău se simte bine ... Cât despre mine și Jillian, rănile noastre probabil se vor vindeca, în cazul în care acest lucru te-ar interesa!

***

Colirul a avut un efect nemaipomenit, încheie Jillian povestea. La prânz i-am administrat picături pentru ultima oară, Slavă Domnului! Acum, poate să deschidă bine ochiul. Charlie se va vindeca de cele câteva zgârieturi primite prin vecini, dar te rog să mă crezică el a scăpat mai ieftin decât Jean-Luc.

– Ah, nepotul meu erou! șopti Louise.

Jillian lăsă ochii în jos, cu obrajii în flăcări, în speranța că bătrâna doamnă nu-i va observa tulburarea.

– Îmi amintesc și acum ziua în care l-am cunoscut pe tatăl lui ... Îmi era așa de frică pentru fiica mea, Julia! Vezi tu, Jillian, cei din familia de Sauvignet aveau faima că frâng inima femeilor și Julia era foarte îndrăgostită de el ... Din fericire, un Sauvignet nu minte. E o trăsătură onorantă a familiei lor. Sinceritatea lor poate părea uneori chiar brutală. Astfel că atunci când Dominique de Sauvignet l-a anunțat pe Henry că era îndrăgostit de Julia, am fost foarte liniștită. Formează și acum o pereche de nedespărțit. De altfel, m-au sunat azi-dimineață și m-au invitat să petrec câteva săptămâni la ei, după ce ies din spital. Nu te deranjează să te mai ocupi o vreme de Charlie?

– Bineînțeles că nu! spuse Jillian sărutând-o.

Lady Louise îi prinse fetei fața între palmele ei și se uită cu atenție la ea.

– Știi, Jillian, m-am gândit la ceva ... Poate că am greșit amândouă umblând cu atâtea ascunzișuri față de Jean-Luc. Ca și strămoșii lui, el pune sinceritatea mai presus de orice. Și cred că are dreptate ...

Oare ce avertisment voia să-i dea bătrâna doamnă prin vorbele astea misterioase? Jillian nu mai avu însă timp să-și mai pună și alte întrebări, pentru că Jean-Luc se întorcea deja.

– Va trebui să te lăsăm, bunico. Trebuie să vină chirurgul să-și admire capodopera.

– Să admire? Phui! făcu Louise. Tipul ăsta n-are talent de croitor. Sunt sigură că o să rămân cu o cicatrice urâtă!

Abia ieșiră din clinică și Jillian îl și asaltă pe însoțitorul ei cu mii de întrebări, dar Jean-Luc nici nu voia să audă.

– Nu suflu o vorbă până nu mâncăm ceva! Hai să mergem la o cafenea. Știu una foarte aproape de aici. Da fapt, cred că și tu ești la fel de istovită ca și mine ...

Ținând-o cu brațul pe după umeri, o sărută ușor pe frunte. Tânăra oftă fericită și se lipi de trupul lui. Cum putuse să creadă că era îndrăgostit de sora ei? Tandrețea cu care o înconjura și pasiunea cu care făcuse dragoste cu ea în noaptea aceea dovedeau că se înșelase. Dar oare ce sentimente avea față de ea?

Se așezară lao masă, dar Jean-Luc începu să vorbească abia după ce luă o gură de cafea tare.

– Acum sunt gata să-ți povestesc totul, spuse el în cele din urmă. Atunci când am internat-o pe bunica, nu se punea decât problema unei ocluzii intestinale banale. Urma să fie operată și să se refacă într-o săptămână ... Dar, din nefericire, n-a fost atât de simplu. Pe

masa de operație, chirurgii au descoperit niște complicații ale căror urmări nu puteau fi cunoscute. A fost nevoie de încă două intervenții prealabile, înainte să poată fi precizată problema, ceea ce a avut loc aseară.

– Dar acum, ești sigur că totul e bine?

– Medicii mi-au garantat că nu mai am de ce să mă tem.

– De ce te-a obligat să ții totul secret? De ce să nu-i spui nici măcar mamei tale?

– De fapt, bunica nu voia să afle absolut nimeni. Eu i-am telefonat cu totul întâmplător cu puțin timp înainte de internare. Aveam nevoie să ies din mediul meu obișnuit pentru a scrie un articol dificil și aveam de gând să stau la ea în acest interval. Deoarece ea ar fi lipsit de acasă și nu m-ar fi putut convinge niciodată că pleacă în vacanță în Jamaica, a fost nevoită să-mi mărturisească totul ...

– Ah! Și tu știai că nu se va mai întoarce acolo fără Henry Miles, nu-i așa? Scuză-mă că am devenit prea îndrăzneață, dar lady Louise îi spune mereu așa.

– Da, așa obișnuim și noi. Pentru nepotul lui, el n-a fost niciodată "bunicul", ci "Henry Miles" ...Să știi, Jillian, că și-a făcut multe griji pentru tine.

– N-ar fi trebuit! Lady Louise avea și așa destule pe cap ...

– Dar ține foarte mult la tine, Jillian. Am greșit că m-am purtat atât de urât cu tine. Toată viața ta era distrusă ... Bunica mi-a reproșat că n-am înțeles nimic, pentru că încă nu te văzusem dansând.

– De aceea ai asistat la câteva cursuri?

Jean– Luc clătină din cap.

– Știi bine că nu e totuna, spuse ea. Un curs și un balet sunt două lumi diferite.

– Așa mi-a spus și bunica mea dragă! Așa că a comandat o casetă video cu “Don Quijote” cu Jillian Marshal în rolul principal. Am drept sarcină s-o studiez cu atenție imediat ce o primesc!

Jillian făcu o mutră jenată.

– Nu merită să-ți pierzi timpul cu așa ceva! De altfel, baletul e pentru mine de domeniul trecutului. Acum, trebuie să mă gândesc la viitor ...

– Vrei să-ți continui studiile?

Tânăra îi expuse planul ei de a se recalifica în chineziterapie, sugerat de Justin.

– Va trebui să dau niște examene pentru echivalare ca să fiu admisă la școală ... dar o să reușesc!

– Și Justin?

“Cei din familia Sauvignet pun sinceritatea mai presus de orice”, îi spusese lady Louise. Jillian îi mărturisi cu inima cât un purice:

– Jean-Luc ... te-am mințit în legătură cu Justin ... N-am fost niciodată amanți ...

Răceala pe care o observă în ochii lui Jean-Luc o nedumeri. Cum să-i explice de ce o făcuse?

– Nu ... nu știu de ce am inventat povestea asta ...

– Înseamnă că atunci când am făcut dragoste, pentru tine era pentru prima oară ...

– Da, șopti Jillian lăsând privirea în jos.

– Dar măcar te-ai gândit la consecințe?

Dacă am conceput un copil în noaptea aceea? Dacă aș fi știut, nu m-aș fi lăsat niciodată cucerit de farmecul tău!

Tânăra întoarse capul umilită. Jean-Luc avea dreptate. Ea era infantilă, nu el. Ba chiar mai rău de-atât. Era iresponsabilă!

– Dacă tot pari că vrei să faci mărturisiri complete, continuă el, e o problemă pe care aș vrea s-o clarific. Criza ta de proastă dispoziție și de "irascibilitate", dacă nu era provocată de medicamente, din ce cauză a fost?

Această întrebare o aduse pe Jillian în pragul disperării. Era convinsă că totul s-ar fi terminat între ei, dacă i-ar fi spus adevărul. Cum au putut să-i treacă prin cap niște idei atât de absurde? Îi povesti jenată despre bănuielile ei referitoare la o idilă care ar fi existat între el și sora lui.

I se făcu teamă atunci când văzu expresia extrem de furioasă de pe fața lui.

– Poftim? Dar e de-a dreptul monstruos ce-mi spui! Credeai că îi făceam curte Lindei, o femeie măritată? Dumnezeule mare, dar drept cine mă iei?

Aruncă niște bani pe masă și se ridică de pe scaun.

– Și eu care îmi reproșam că nu te înțeleg! Tu nici măcar n-ai încercat să afli cine sunt cu adevărat! Pur și simplu mă înspăimânți! Hai să mergem!

– Du-te singur. Nu vreau să te deranjez cu prezența mea.

– Se uită lumea la noi, Jillian! Fii cuminte și nu face scandal. Sau preferi să terminăm discuția aici?

Puținii clienți și ospătarii urmăreau scena cu un interes evident. Ca să nu se dea în spectacol, Jillian ieși afară împreună cu Jean-Luc.

Exista oare vreo speranță să se calmeze?

– Încearcă, te rog, să înțelegi, îi șopti tânăra în mașină.

– Ai măcar bunul-simț de a aștepta să ajungem acasă, Jillian!

Modul cum conducea o îngrozi. La viteza aceea, va face sigur un accident!

– Poți să închizi ochii, îi spuse Jean-Luc cu dispreț. Deși tare aș vrea să-ți răsucesc gâtul, n-am chef să mă sinucid. Jillian îl ascultă, în speranța că spaima o va face să mai uite de durerea sfâșietoare pe care i-o provoca pierderea lui Jean-Luc, după ce cunoscuse în brațele lui o fericire desăvârșită. Tot timpul drumului se uită drept înainte, stând țeapănă în scaunul ei și luptându-se cu o criză de plâns. Imediat ce Jean-Luc parcă mașina în fața casei, își desfăcu centura de siguranță și se pregătea să coboare, când îl auzi spunând:

– Nu te grăbi! Noi doi mai avem încă de discutat.

– Nu mai pot! Lasă-mă să plec, Jean-Luc! Oricum, e prea târziu. Am greșit că mi-au venit asemenea idei stupide și ...

– N-am ce face cu regretele tale! Îmi datorezi o ultimă explicație: din ce motiv te-ai aruncat atât de repede în brațele mele?

Jillianei îi era imposibil să-i mărturisească în momentul acela că-l iubește, când o privea cu atâta dispreț ...

– Bănuiesc că a fost vorba despre o nebunie trecătoare, șopti ea.

Mai glacial ca niciodată, Jean-Luc se aplecă spre ușa din dreapta și i-o deschise fără să spună nici un cuvânt. Jillian coborî ca un automat, cu impresia că era izgonită de lângă el, adăugând:

– Dacă tot am pornit pe panta mărturisirilor, aș vrea să-ți mai spun un singur lucru: Pentru o vreme te-am bănuit chiar și de faptul că ai pus să-mi fie luat rolul din “Lacul lebedelor”!

Capitolul 9

La naiba! Se pusese iar pe numărat! Jillian se ridică din fața mașinii de spălat vasele și își luă capul în mâini. Număra și iar număra. Tot și de toate: farfuriile, paharele, tacâmurile ...Tânăra nu găsise decât acest mijloc ca să scape de disperare care începuse să pună treptat stăpânire pe ea. Număra tot timpul!

Se auzi soneria de la intrare și, ca de obicei, Jillian tresări puternic.

– Stai acolo, mă duc eu să deschid, îi strigă Linda.

Ești ridicolă, își spuse Jillian, furioasă pe ea însăși. Dacă o ținea tot așa, va face o depresie serioasă! Deja de o săptămână încoace cel mai mic zgomot o scotea din sărite. Măcar dacă ar fi fost Jean-Luc, își spuse ea cu speranță, dar și cu teamă.

– Jean-Luc! Ce surpriză! exclamă Linda.

– Da, în ultima vreme te-am cam neglijat, scuză-mă ...

Mai schimbară apoi câteva cuvinte pe care Jillian nu reuși să le audă, după care veniră amândoi în bucătărie.

– Știai că Jean-Luc pleacă în curând la Paris?

– Ah, da? Nu, nu știam ...

Jillian începu să golească mașina de spălat vase fără să se uite la ei.

Și continuând să numere, ca să-și păstreze sângele-rece: cinci farfurioare pentru desert, patru castronașe, șase cești ...

– Am promis să înmânez mâine personal articolul, spuse Jean-Luc.

– Și lady Louise? întrebă Jillian cu o voce nesigură.

– Ea va ieși din spital vineri dimineață. Va veni mama s-o ia și s-o ducă în Franța.

Părea atât de indiferent, pe când Jillian se temea tot timpul să nu fie doborât de tristețe ...

– Poate că o veți vedea, pentru că vine să ia câteva lucruri de-ale bunicii.

– Lady Louise nu va trece deloc pe la dânsa pe acasă înainte să plece?

Mașina de spălat era de-acum goală și tânăra fu nevoită să se întoarcă spre el. Simplul fapt că-l vedea o umplea de o emoție deosebită!

Îi reveneau în memorie cu o claritate insuportabilă îmbrățișările și sărutările lor pătimașe.

– Nu, se teme să nu-l tulbure pe Charlie. S-ar părea că despărțirile nu-i fac prea bine bietului animal!

– Probabil că are dreptate, spuse Jillian.

Cum putea să fie atât de nepăsător? Se purtau ca doi străini.

– Ai timp să bei o cafea? se interesă Linda.

– Nu, mă grăbesc, dar dacă Jillian ar avea câteva minute libere, aș vrea să stau puțin de vorbă cu ea.

– Atunci, o las pe ea să te conducă, spuse Linda. Eu însă îmi voi face o cafea. De când nu mai suport s-o beau dimineața, după-amiaza mi se face o poftă nebună!

Jean-Luc se apropie de ea și o sărută pe amândoi obrajii, cu o tandrețe aproape paternă.

– Atunci ... la revedere, Linda. Să ai grijă de copilaș!

– Poți să fii sigur de asta! Mulțumesc pentru tot, Jean-Luc!

– Te rog să nu-mi mulțumești deloc! Mă faci să mă simt din nou vinovat pentru că am refuzat să colaborez cu tine la executarea acelor fotografii publicitare!

– Dacă vreodată te răzgândești ...

– Promit să fii prima care va afla!

Succes la căutări! Până la urmă sunt convins că vei găsi acel "ideal masculin" la care visezi. Jillian?

Tânăra îl urmă în holul de la intrare, cu inima îndurerată.

– Te simți bine? o întrebă el în șoaptă.

– Foarte bine.

Numai să nu înceapă să bocească în fața lui! Pentru mândria ei ar fi fost un dezastru!

– Ai un aer foarte indiferent! Ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic... Chiar nu te înțeleg, Jillian.

Își trecu o mână prin păr, apoi continuă pe un ton obosit:

– Dacă ai vreo problemă, poți să mă suni la Paris. Am lăsat numărul pe vitrina bunicii. În cazul în care urmează să ai un copil...

– E imposibil. Am aflat azi-dimineață.

Oare cum ar fi reacționat dacă ar fi așteptat un copil? Tare i-ar fi plăcut să-l vadă ce face!

– S-ar putea să mă minți și de data asta.

– S-ar putea. Nu vei ști niciodată ...

Ce chin era pentru ea să-i vorbească astfel, când de fapt ardea de dorința de a i se arunca în brațe și a-l strânge la pieptul ei cât putea de tare!

– Nu, niciodată, repetă el. Contez pe tine să ai grijă de Charlie, Jillian.

Nesimțindu-se în stare să vorbească, ea se mulțumi să dea ușor din cap. Oare Jean-Luc observase cât de emoționată era? El întinse mâna spre ea de parcă ar fi vrut s-o mângâie pe obraz, dar se răzgândi.

– Adio, Jillian.

Și cu o mișcare hotărâtă, închise ușa în urma lui. Adio ... Adio pentru totdeauna.

Oare trecuse numai o lună de când Jean-Luc își făcuse apariția dându-i toată viața peste cap Jillianei? După ce-i arătase ce este dragostea, dispărea pentru totdeauna lăsând în urma lui totul distrus. Jillian fusese fericită numai câteva ore. De acum încolo, nu va mai fi niciodată al ei ...

– Vino, draga mea. E gata cafeaua.

Vocea blândă a Lindei părea că vine de foarte departe. O prinse de talie pe sora ei și o conduse în bucătărie.

– Jillian!

– Mâine am întâlnire cu directorul companiei, îi spuse Jillian pe neașteptate. Justin are dreptate, am talent pentru chinizoterapie.

Ceilalți dansatori veneau mereu la mine să le fac masaj atunci când li se bloca vreun mușchi. Domnul Srengali va ști ce sfat să-mi dea. Chiar dacă voi fi nevoită să dau niște examene, sunt sigură că voi reuși! Nu sunt proastă, am ...

– Jillian, draga mea, te rog să te oprești!

Linda se uită la sora ei cu lacrimi în ochi, după care o strânse la pieptul ei

– Mă voi ocupa și de tine, Linda. E adevărat, simți și tu nevoia să fii un pic răsfățată!

Știu că în curând va veni și David acasă, dar...

– Jillian, nu pot să te aud vorbind astfel, știind că tu suferi atât de mult! Ce ți-a făcut?

– Jean-Luc? Să știi că el n-are nici o vină. Datorită lui mi-am dat seama că aveam o viață de copil răzgâiat. A venit vremea să mă port ca un om mare! Mai întâi, trebuie să nu-ți mai faci atâtea griji pentru mine.

În starea în care te afli ar trebui să nu te mai gândești decât la tine și la bebelușul tău!

– Dar nu sunt bolnavă! Am și eu dreptul să mă ocup de alții și vreau să te ajut să depășești perioada dificilă. E îngrozitor să fii nevoită să renunți la o carieră strălucită!

Îngrozitor? E posibil, dar pentru Jillian acest lucru era mai puțin important decât pierderea lui Jean-Luc ...

– Linda, dă-mi voie să servesc eu cafeaua. Stai jos.

– Nu, stai tu jos. Mă enervează să fiu tratată ca o handicapată!

Jillian se așeză chiar pe locul pe care stătuse Jean-Luc cu un sfert de oră în urmă.

– Atunci când voi fi în luna a opta, voi accepta cu plăcere ajutorul tău, adăugă Linda. Dar până atunci, tu ești cea care are nevoie de mine, Jillian.

Tânăra dădu din cap cu un aer absent.

– Jillian ... Nu-i așa că i-ai mărturisit lui Jean-Luc că bănuiai că este ceva între noi?

Jillian făcu din nou același gest din cap.

– Știam eu că se va supăra, șopti Linda strângând-o de mână. Departe de mine ideea de a menaja orgoliul unui bărbat, dar ... Probabil că am uitat să-ți spun că a venit să mă vadă într-o zi la birou.

A fost un spectacol fascinant. Toate femeile căzuseră în extaz în fața lui ...

– Închipuiește-ți că nu sunt nici eu oarbă! Îmi dădusem și eu seama că Jean-Luc are un farmec uluitor!

– Bineînțeles, dar nu asta este important. Ceea ce mi-a atras atenția, a fost faptul că, în loc să profite de ocazie, părea indiferent la efectul pe care-l produsese asupra acelor doamne. Era evident că era mai obișnuit să le respingă avansurile decât să le inițieze el! Din cauza asta cred că ... Mă rog, faptul că a vrut și el să seducă o dată o femeie și a văzut că eforturile i-au fost zadarnice, probabil că a constituit pentru el o lovitură extrem de dureroasă.

– Să admitem că i-aș fi rănit orgoliul! exclamă Jillian în pragul unei crize de nervi.

De unde era să știu că e interesat de mine? Îmi reproșa mereu că sunt infantilă și prea slăbănoagă! Dar cu orgoliul meu cum rămâne? Dacă cei din familia Sauvignet sunt atât de atașați de ideea

de sinceritate, Jean-Luc ar fi trebuit să-mi spună ce sentimente are pentru mine!

– Iar te iei de el? Până și cel mai sincer dintre bărbați este prea mândru să facă așa ceva!

– Nu-ți mai face atâtea griji pentru el! Jean-Luc nu va suferi prea mult din cauza acestei decepții. Pare că și-a și revenit!

– Mi-ar plăcea să spun același lucru și despre tine ...

Jillian clătină trist din cap.

– Asta mă va învăța minte să-mi cunosc de-acum încolo vârful nasului ... și să nu mă mai îndrăgostesc de un bărbat care seamănă leit cu idealul masculin universal!

***

– Ia, spune-mi, Jillian, a fost bine! se interesă lady Louise atunci când deschise ușa. Intră repede, draga mea, e foarte frig afară!

– Mai bine decât îndrăzneam să sper, spuse tânăra scoțându-și paltonul. Întrebările la biologie au fost cele mai ușoare! Și m-am descurcat destul de bine și la celelalte materii .... Bună ziua, Charlie!

Uriașul motan tigrat încolăcit pe canapeaua din salon abia catadicsi să-i arunce Jillianei o privire plictisită.

– Vezi? Ca să-ți poarte noroc, a stat toată ziua cu labele încrucișate! observă lady Louise. Acum povestește-mi totul pe îndelete. Ai răspuns bine la examenul oral de limba franceză?

– N-ar trebui să facem mai întâi un pic de ceai?

– N-o mai chinui atât pe bătrâna ta vecină!

Jillian o sărută cu afecțiune, după care îi explică:

– Profesorul de franceză avea, bietul de el, aerul că am un accent jalnic.

Dacă l-ai fi văzut cum se strâmba! Dar cel puțin am putut să ne înțelegem unul pe celălalt.

– Îți vei perfecționa ușor cunoștințele de limbă atunci când te vei afla la fața locului. Și la geogr ...

– Nu "când" mă voi afla acolo, lady Louisa, ci "dacă" voi pleca, o corectă Jillian. Nu uita că suntem douăzeci de candidați pe cinci locuri!

– Și câți din cei douăzeci de candidați au fost niște stele ale dansului înainte să se recalifice?

– Majoritatea probabil că au cunoștințe solide de balet ...

Ce rost avea să mai insiste atât? După părerea ladyei Louise, nu mai încăpea nici o îndoială: Jillian era ca și selecționată.

Totuși, domnul Svengali fusese cât se poate de clar: avea o șansă din două să fie aleasă. Fondurile internaționale erau destinate să instruiască în domeniul tehnicilor de vârf specialiști din toate țările, care vor învăța să diagnosticheze și să trateze problemele fizice speciale ale balerinilor.

– Continuă să te pregătești pentru examenele de echivalare pentru școala de chineziterapie, îi spusese el. Astfel, în cazul în care vei fi refuzată, îți va rămâne planul inițial. Trebuie să înveți să vorbești cât de cât în franceză, deoarece cursurile vor avea loc la Paris.

Jillian muncise pe brânci, fără să piardă însă din vedere rezervele exprimate de directo, dar lady Louise era extrem de entuziastă.

– Când mă gândesc că în curând vei fi studentă la Paris! Ce vis frumos! Sper că te-ai arătat și tu mai optimistă în fața examinatorilor. În caz contrar, s-ar putea să creadă că nu te interesează acest program!

– Stați liniștită! Am știut să le transmit foarte bine dorința mea arzătoare de a participa la el!

Jillian începu să-l mângâie pe motan, privind-o poznaș pe lady Louise.

– N-ai impresia că încearcă să scape de mine, Charlie?

– Chiar asta și urmăresc, să știi. Ce-ar fi să faci ceaiul acela pe care mi l-ai promis! Hai și tu, motănelule, în timpul ăsta o să-ți dau și ție să mănânci.

Luă apoi animalul și-l așeză pe umărul ei. Jillian porni să urce scara în urma lor.

– Așadar, chiar vreți să mă vedeți plecată! Dar ție, dragul meu Charlie, îți va fi măcar un pic dor de mine?

– Bineînțeles că-i va fi! Așa cum îi e dor și de Jean-Luc! Au trecut deja patru luni de la ultima lui vizită!

Louise îl puse pe Charlie lângă frigider, în timp ce Jillian umplea ceainicul cu apă.

– Nu înțeleg care e legătura, spuse Jillian cu un aer indiferent.

– Știi foarte bine ce vreau să spun! De ce Dumnezeu cei doi tineri la care țin cel mai mult pe lumea asta refuză să mă vadă împreună! Mi-ar face o mare plăcere ...

– Probabil că Jean-Luc are motive întemeiate să nu vină ...

Jillian s străduia să nu arate cât de tristă era. Pentru ea era și acum foarte dureros să se gândescă la Jean-Luc! Chiar și lady Louise, după șederea la Paris, dăduse dovadă de o discreție neobișnuită în legătură cu el. Când văzuse că Jillian se întunecase la față numai când îi rostise numele lui Jean-Luc, lady Louise devenise mai prudentă. Nu mai pomenise niciodată despre el ... până astăzi.

– Ar trebui să urmeze exemplul tău și să se hotărască să se mai maturizeze și el, comentă bătrâna doamnă cu umor. Tu ești pe zi ce trece mai serioasă și mai înțeleaptă ... E o mare bucurie să te văd crescând așa în câteva luni!

– Eram chiar atât de copilăroasă înainte?

– Erai adorabilă! Dar foarte tânără ... Ceea ce e de înțeles, dat fiind universul închis în care ai fost educată ... Nu crezi totuși că ceaiul a fiert destul?

Fără să încerce să-și ascundă melancolia, Jillian termină de pregătit tava și o duse la etaj. După ce se așezară amândouă pe canapea, tânăra continuă:

– Atunci când am ajuns la facultate, aveam impresia că veneam direct de la grădiniță!

A fost îngrozitor! Iar ei abia dacă îndrăzneau să se apropie de mine ... La început am crezut că de vină erau cei câțiva ani diferență dintre noi, care poate îi făceau să fie mai timizi, dar am aflat ulterior că unii din ei mă văzuseră dansând.

Mi s-au cerut chiar și autografe!

Își aminti amuzată, cu voce tare:

– Oamenii au în general niște idei ciudate despre balerini, lady Louise. Colegii mei cred că trăim într-un univers sofisticat, mereu între două avioane, locuind în palate ... Pe când eu consider că ei, studenții normali, știu ce înseamnă viața adevărată! Spuneți-mi, lady Louise ... credeți că mi s-a mai îmbunătățit caracterul în ultima vreme?

– În general, da ... Recunosc, mă temeam că încercarea prin care ai trecut să nu te fi făcut să fii scârbită de viață, dar în loc de asta, ți-a întărit caracterul.

– Atunci, de ce spuneți că "în general" sunt mai bine?

– Ai căpătat mai multă maturitate, draga mea, dar ... ai pierdut acea sclipire de viață care îți era specifică și e păcat ... De fapt, nu cred că de vină este faptul că ai renunțat la dans ...

După ce bău o înghițitură de ceai, puse ceașca pe masă și o privi pe Jillian drept în ochi.

– Îți amintești ziua în care Jean-Luc te-a adus la clinică și când ți-am vorbit despre întâlnirea cu tatăl lui?

Jillian clătină din cap, încordată.

– Am pomenit despre Dominique și Julia pentru că am avut un sentiment ciudat de "déjà vu", atunci când ai intrat împreună cu el în rezerva mea. Eram sigură că erați făcuți unul pentru celălalt, dar, din nefericire, se pare că n-am știut să citesc prea bine în sufletul nepotului meu ...

– Oh, lady Louise! Îmi pare rău că suferiți din cauza neînțelegerilor dintre noi. Dacă din vina mea nu mai vine Jean-Luc să vă viziteze ...

– Da de unde!

Nu concep ca un bărbat de treizeci de ani să se ascundă în felul acesta pentru că se simte vinovat că a ...

– Vinovat? Dar Jean-Luc n-are nimic să-și reproșeze, lady Louise! Totul s-a produs din vina mea. Îmi intrase în cap că Linda și cu el se iubeau ...

Da, puteți să faceți ochii mari de mirare! Știu că era o idee tâmpită!

Cel mai rău însă a fost că, pentru a nu-i spune ce gândeam, m-am încurcat în propriile mele minciuni ...

Asta nu se iartă, când ai de-a face cu un Sauvignet, te-am prevenit ...

– Dar ați făcut-o prea târziu, șopti Jillian disperată. Am vrut să-i obțin iertarea mărturisindu-i totul atunci când ne-am despărțit ... Peste o săptămână, Jean-Luc a plecat la Paris.

– I-ai spus că ai crezut că e îndrăgostit de sora ta?

Simțindu-se prea tristă ca să-i mai poată răspunde, Jillian dădu numai din cap.

– Și că îl iubești?

– Evident că nu! Era deja furios, nu era indicat să-i mai fac și declarații jenante pe deasupra. De altfel, ceea ce am simțit nu a fost decât o tulburare trecătoare. Ce femeie nu s-ar fi lăsat cucerită de un bărbat atât de frumos?

– Ei bine, dacă așa vezi lucrurile ... cu atât mai bine pentru tine! Acum că te consideri vindecată de acea “tulburare trecătoare” poți să-i faci fără grijă o vizită lui Jean-Luc vând vei fi la Paris, nu-i așa? Ar fi bine să vă împăcați!

Încântată, ea îi adresă tinerei un zâmbet radios.

– Dacă veți deveni din nou prieteni, ați putea chiar să veniți aici împreună în vacanță. Ar fi nemaipomenit, nu-i așa?

– Lady Louisa!

Fără voia ei, pe buze îi apăru un zâmbet.

– Îmi cer scuze că vă aduc cu picioarele pe pământ, dar ar fi bine să nu uitați că nici n-am fost selecționată încă pentru programul special!

Capitolul 10

În timp ce se plimba pe sub castanii înfloriți de pe Avenue Foch, Jillian zâmbi când o auzi pe colega ei spunând cu admirație în glas:

– Ah, ce minunăție! Încep să înțeleg de ce se compun atâtea melodii despre Paris.

– Acum spune-mi propozițiile astea în franceză.

– Poftim? Problema ta e că nu te gândești decât la muncă. Știi foarte bine să strici cheful omului! glumi însoțitoarea ei.

Angela Movis. cea cu care Jillian împărțea camera de hotel, era și ea o fostă dansatoare. Fiind silită să renunțe la carieră din cauza unui accident de mașină care avusese loc în urmă cu doi ani, o înțelesese pe Jillian mai bine decât oricine.

– E vineri după-amiază și până luni nu ne mai ducem la cursuri. Hai să profităm de ocazie! Să fim vesele! Spune-mi, unde mă duci? Dar știu că prietenul tău locuiește într-un cartier al naibii de șic! Cine e?

O vedetă de cinema? Un muzician faimos?

Jillian simți că inima îi bate mai repede și mai tare în piept, dar reuși să rămână calmă și-i spuse:

– Nu e nimic adevărat din toate astea. Jean-Luc de Sauvignet este nepotul vecinei mele din Londra. I-am promis ladyei Louise să trec pe la el și să-l salut cât stau aici. Și cum el a fost în ultimele săptămâni plecat în America de Sud ca să participe la un seminar științific, n-am avut cum s-o fac până acum.

– Un seminar științific în America de Sud? E foarte impresionant, n-am ce zice! E un savant deci.

– Matematician ...

– Sunt din ce în ce mai impresionată ... Mă bucur că matematica nu e prevăzută și în programa noastră școlară. La ce oră te așteaptă domnul de Sauvignet?

– De fapt nu mă așteaptă. Probabil că nu-l vom găsi acasă, dar îi voi lăsa un bilet.

– Sunt tare plictisitoare vizitele astea din politețe, observă Angela uitându-se la ea cu compasiune. N-ar fi fost totuși mai bine să-l suni mai înainte?

– Am încercat aseară.

Chiar după ce vorbise cu lady Louise, Jillian formase într-adevăr numărul lui Jean-Luc.

Dacă renunța și de data asta, nu va mai avea niciodată curajul să-i vorbească!

– Până la urmă am înțeles că are telefonul deranjat. Am avut noroc că am dat peste un funcționar de la telefoane foarte răbdător... mi-a propus chiar să facă niște lecții de franceză gratuite cu mine!

Angela clătină din cap amuzată, dar când Jillian se opri în fața unei clădiri vechi cu o arhitectură superbă, se arată foarte surprinsă.

– Aici stă? Probabil că e nemaipomenit înăuntru! Dar ești foarte palidă, Jillian! Vrei să te aștept aici? Aș putea să urc împreună cu tine, dacă asta te mai liniștește. Ceilalți colegi nu se vor supăra dacă vin ceva mai târziu.

Dar Jillian părea bătută în cuie. Angela îi urmări mirată privirea și zări un Porche alb care se apropia de ele pe stradă. Mașina dădu să intre pe poarta mare cu două canaturi, dar apoi se opri brusc.

– Ce e cu tine, Jillian? Jillian?

– Cred ... cred că el e ... Păi, atunci pe curând! Petrecere plăcută, Angela.

Moartă de curiozitate, Angela întoarse capul ca să se uite după bărbatul care cobora din mașină. Ochii i se măriră de uimire și șopti:

– Și eu care mă așteptam să văd un savant bătrân cu părul cărunt! Te las acum, Jillian.

Și, după ce-i făcu complice cu ochiul, plecă.

Ce proastă fusese că se supusese unei asemenea torturi! În timp ce Jean-Luc se apropieaîncet de ea, Jillian simți că e pe punctul de a leșina. În ciuda zilelor, săptămânilor și lunilor scurse până în acest moment, nimic nu se schimbase: îl iubea și acum cu disperare. Și ea care credea că se vindecase ...

Tânăra își strânse mai tare fulgarinul în jurul trupului. Când se treziră față în față, ea îi spuse cu o voce șovăitoare:

– Ai telefonul defect ...

– Așa mi s-a spus și mie. Pot să sun, dar nu reușește nimeni să mă contacteze.

– L-am reclamat și ... mă rog, au aflat de defecțiune.

– Mulțumesc. Dat fiind că tu ești a treia persoană care a făcut-o, poate că Societatea de telefoane se va hotărî în sfârșit să ia măsuri.

Părea extrem de rece și de indiferent. Jillian greșise că o ascultase pe lady Louise. Întrevederea aceea nu va face altceva decât să răscolească rănile vechi.

– I-am promis bunicii tale să vin să te salut.

Ceea ce și făcuse. Deoarece, din câte se părea, îl deranja, de ce să nu plece chiar în clipa aceea?

– Poți să mă aștepți câteva minute, până când duc mașina de aici? Dacă va vrea cineva să treacă, nu va avea loc.

– Nu vreau să te rețin. Cred că ar fi bine să plec. Sper că mă înțelegi ... Lady Louise a ținut foarte mult să vin să te văd ...

Dar Jean-Luc o prinse de braț și o conduse la mașină.

– Dacă ne-ar vedea schimbând politețuri în plină stradă, sunt sigur că n-ar fi de acord. Urcă-te în mașină, te rog.

După ce parcă pe locul lui obișnuit, o conduse pe Jillian în casă. Uriașul hol de la intrare, acoperit cu un covor roșu, era luminos și impunător.

O scară monumentală din marmură ducea la etaj.

– De obicei urc pe jos, dar dacă vrei, putem să luăm și liftul. Eu stau la primul etaj.

– Nu, nu, n-are rost ...

Îl urmă cu inima cât un purice. Își pusese mari speranțe în revederea lor, dar Jean-Luc se purta foarte rece și ostil. Nu vor

putea niciodată să devină prieteni, așa cum își dorea lady Louise. În clipa aceea, Jillian regreta amarnic că venise.

Apartamentul îi făcu imediat impresia unui ambient liniștit, spațios și aerisit. Salonul, luminat de ferestre mari, era foarte înalt. Lipsa aproape totală a mobilei accentua efectul odihnitor al acesteia. În afară de o bibliotecă uriașă dispusă lângă șemineu și câteva taburete marocane din piele așezate în jurul unei mese joase din abanos, nu mai exista nimic.

– E minunat! exclamă Jillian.

– Mă uimești! șopti Jean-Luc. Majoritatea femeilor care au intrat aici n-au decât o singură idee în minte: să umple spațiul cu obiecte. Mie însă nu-mi plac camerele înghesuite ... Te rog să-mi dai fulgarinul.

Jillian îl ascultă.

– Ce preferi, ceai sau cafea?

– Cafea, mulțumesc.

În timp ce el lipsea din cameră, ea se îndreptă spre una din ferestre și admiră bulevardul încălzit de razele soarelui. Câte amintiri uitate reînviaseră în prezența lui Jean-Luc! Mâinile lui, mai ales mâinile lui o tulburaseră până în adâncul sufletului. Mâinile lui îi mângâiaseră trupul și o învățaseră secretele voluptății ...

“Gândește-te la altceva”, își spuse ea. Gândește-te la tot ce ai realizat în ultimele luni. Gândește-te la viitorul tău ... Nu trebuie să mai cazi în capcana lui!

– Jillian! Ce faci, visezi?

– Ah! Ai terminat repede de făcut cafeaua ...

Tânăra se așeză turcește pe unul din taburetele uriașe.

Când ridică ochii, observă că Jean-Luc o privea. Era oare o iluzie optică datorată luminii sfârțitului de după-amiază sau i se păru că descoperă în privirea lui o sclipire poznașă care o făcu să se înfioare de speranță?

– Puțin lapte?

– Da, mulțumesc.

– Așadar, Jillian, ce vânt te aduce pe la Paris?

– Bine dar ... nu ți-a spus lady Louise?

– Bunica nu mai vorbește cu mine ... Nu știu nici măcar ce mai face Charlie!

Râsul lui o tulbură foarte tare pe Jillian. Ce bucuroasă era că-l auzea din nou vorbind!

– În cazul ăsta să te pun la curent. Noii proprietari ai casei vecine au un câine ... Evident că Charlie s-a bătut cu el și pot să spun că s-a descurcat destul de bine.

– Și câinele? se interesă Jean-Luc amuzat.

– Oh, n-a avut nimic grav. De atunci, s-ar părea că se înțeleg ca... șoarecele cu pisica.

– S-ar părea" ai spus? repetă el cu un aer mirat. Nu i-ai văzut? Jillian ...

Spune-mi și mie de când ești la Paris?

– De aproape o lună. Stai să-ți explic ...

În timp ce-i povestea, el se instală mai confortabil pe taburetul lui. Jillian nu se simțea prea în largul ei uitându-se la trupul lui uriaș de sportiv!

– Bravo! Ai de ce să te mândrești! spuse el la sfârșit. Până când durează programul de perfecționare?

– Până anul viitor ... dar într-un anumit sens, nu se va termina niciodată. Ne vom întâlni la intervale regulate ca să fim în pas cu noile cunoștințe, pe măsură ce se fac noi descoperiri medicale. E de-a dreptul pasionant, Jean-Luc! Printre noi se află studenți de toate naționalitățile. E ca și cum pentru prima oară toate țările lumii și-ar da mâna să rezolve împreună niște probleme.

– E păcat că acest grup n-a fost creat mai devreme ... Adică la timp, ca să beneficiezi și tu de rezultatele lui, spuse el pe un ton ciudat de trist. Poate că ar fi putut rezolva și problema ta.

– Mă îndoiesc. Acum sunt convinsă că nu eram făcută să fiu balerină.

– Și toți anii ăștia pierduți ...

– Recunosc că uneori mai simt o oarecare amărăciune ... Mai ales atunci când mă gândesc la durerea fizică pe care am fost nevoită s-o suport zi de zi, an de an ... Dar, în fond, nu datorită acestei pregătiri preliminare am acces astăzi la un domeniu fascinant?

Fu surprinsă când Jean-Luc se ridică brusc și se duse la bibliotecă, din care luă o casetă video.

– Asta a sosit în lipsa mea, spuse el revenind și așezându-se lângă Jillian. Nu e însoțită de nici o scrisoare și n-are nici adresa expeditorului ... Dar mi-am amintit ce mi-a spus bunica. Mai ții minte?

Jillian se uită la numele filmului: “Don Quijote” ... În fotografie apăreau patru balerini, printre care Justin, Malenka și ea. Își aminti atunci de seria de reprezentații care le aduseseră, lui Justin și ei, celebritate peste noapte.

– M-am întors ieri-după-amiază, continuă Jean-Luc. M-am uitat de cinci ori la ea, noaptea trecută. Am adormit la a șasea vizionare, în timpul scenei visului.

– Dar .... de ce? Doar n-ai devenit deodată fan al baletului?

– Am fost pur și simplu fascinat ... Jillian, nu înțelesesem nimic! Dumnezeule, când mă gândesc la purtarea mea față de tine! Am fost de o duritate de neiertat!

– Ce vrei să spui, Jean-Luc?

Din ce în ce mai nedumerită, îl văzu cum se ridică dintr-un salt și se duce la fereastra din mijloc. Se uită cu un aer posomorât la strada liniștită și spuse:

– Bunica a încercat să-mi arate prin ce perioadă grea treceai. După părerea ei, trebuia să te văd dansând ca să pot înțelege cât de mult pierdeai renunțând la dans.

– Dar de ce trebuia să înțelegi? Era problema mea. Ai încercat totuși să mă ajuți ...

– Câtă mărinimie din partea ta! Da, chiar am binevoit să merg cu tine la câteva cursuri. Ai avut noroc că am venit, pentru că în felul acesta ai mai uitat de necazurile tale!

Pe Jillian îl durea să-l audă vorbind atât de disprețuitor. Ce voia oare să spună? Că se prefăcuse că e interesat de ea numai pentru a-i abate gândurile de la problemele pe care le avea?

– Te rog, Jean-Luc, încetează!

– De ce? Dă-mi voie măcar să-ți spun cât de jenat mă simt!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jean-Luc! De ce ar trebui să te simți jenat? Tu nu înțelegeai mare lucru din arta baletului, așa cum și eu sunt ignorantă la matematică.

E foarte normal, nu ți-am purtat pică pentru asta.

– Așa este, tu m-ai iertat ... în timp ce eu ceream prea mult de la tine!

Se întoarse apoi lângă ea, căzu în genunchi și o privi drept în ochi. Ce se întâmplase cu el? Dezorientată, nu putu să facă altceva decât să se uite la el, fără să spună un cuvânt.

– Nu trebuia să fac dragoste cu tine, Jillian ...

– Oh, nu!

Strigătul exprima toată tristețea, spaima și durerea ei. Își acoperi urechile cu mâinile, se ridică în picioare și se depărtă de el, dar Jean-Luc veni imediat lângă ea.

– Cum adică, nu? De ce naiba ai mai venit dacă refuzi să stăm de vorbă?

– Am venit de gura ladyei Louise. Acum însă, dă-mi voie să plec!

– Adevărul te sperie, nu-i așa. Jillian?

– Da! Nu vreau să sufăr din nou!

Nemaiputându-se stăpâni, ea strigă:

– Prefer să-mi fac în continuare iluzii, ca să nu trebuiască să mă confrunt cu o realitate prea dură pentru mine! Adevărul și iar adevărul! Trebuie să fii și în stare să-l suporți! Eu nu sunt ca tine, Jean-Luc!

– Taci din gură, Jillian! Ce te-a apucat? Ce e cu toată povestea asta?

– Lady Louise mi-a spus că ...

– Lady Louise! Uneori îmi vine s-o strâng de gât pe bunica asta atât de bârfitoare. Cu ce ți-a mai împuiat capul?

– Mi-a spus că pui sinceritatea mai presus de orice.

– Ce tâmpenie! Uneori în viață există situații în care suntem obligați să mințim. Atât eu, cât și ceilalți oameni ...

– S-ar putea, dar tu nu vrei să fii mințit, nu-i așa?

Jillian se simți deodată foarte obosită.

– N-are rost să mai discutăm. Dacă ești amabil, Jean-Luc, dă-mi fulgarinul. Vreau să plec.

– Cum dorești ...

În momentul în care se pregătea să iasă, el spuse:

– Dar nici tu nu m-ai înțeles deloc pe mine! Dacă ai fost în stare să-ți închipui că aș fi intervenit ca să nu obții rolul ...

– Nu, n-a fost chiar așa. Ți-am servit drept țap ispășitor, eram foarte conștientă de asta.

– Jillian, nu vezi cât de important este să stăm de vorbă? Au existat o mulțime de neînțelegeri între noi. Personalitățile noastre sunt foarte diferite. Nu înțeleg înclinația asta a ta de a te subestima tot timpul.

– Nici eu nu-mi dădeam seama cum stăteau de fapt lucrurile. De când mă știu, viața mea nu e decât o luptă permanentă cu corpul meu: dureri de îndurat, abstinență de la mâncare ...Într-un anumit sens, era un război declarat mie însămi. Astfel, prin forța împrejurărilor, nu aveam încredere în mine!

– Și lipsa asta de încredere ți-ai revărsat-o asupra mea! Înainte să te cunosc, nu mă îndoiam niciodată de mine, dar tu m-ai făcut să descopăr o fațetă ascunsă a personalității mele, pe care n-o cunoșteam ... Ai avut dreptate adineauri: m-am trezit confruntat cu o realitate pe care nu puteam sub nici o formă să mi-o asum. Din cauza orgoliului ...

I se părea că visează. Jillian clătină din cap neîncrezătoare.

– Vezi tu, Jillian, eu am cerut de la tine sinceritate și iar sinceritate, dar eu însumi am mințit prin omisiune ... Am făcut dragoste cu tine ... fără să-ți mărturisesc că te iubesc.

Tânăra simți că i se înmoaie picioarele de emoție. Nu era posibil așa ceva! Vru să spună ceva, dar deja Jean-Luc plecase de lângă ea.

– Așteaptă! Nu mă lăsa acum singură!

– N-am de gând să te las. Ai vrut să-ți dau fulgarinul. Uite-l!

– Nu-l mai vreau.

– Ce este, Jillian?

Ea întinse brațele spre el, dar îl văzu că ezită.

– Te implor, Jean-Luc! Nu mă respinge!

El o îmbrățișă cam fără tragere de inimă, dar răceala lui n-o impresionă. Lăsând deoparte orice rezervă, se cuibări la pieptul lui, strângându-l cu toată forța dragostei sale. Abia atunci Jean-Luc se mai îmblânzi și o lipi cu putere de trupul lui.

– Probabil că erai orb! îi șopti ea. Chiar nu vedeai cât de tare eram îndrăgostită de tine? Și sunt ... și voi fi întotdeauna! Te iubesc, Jean-Luc.

Te iubesc la nebunie!

– Dragostea mea ...

În trupul lui explodă deodată flacăra pasiunii și își lipi gura de buzele tremurânde ale Jillianei. Cuprins de amețeala iubirii, o ridică de la pământ și o strivi de pieptul lui.

– Jean-Luc.

– Nu, nu spune nimic, scumpa mea. Lasă-mă să te țin în brațele mele, ca să țin clipa asta pe loc ...

Înfierbântarea i se mai domoli, în timp ce-i mângâia trupul cu mâini tremurânde. Jillian era reală, nu visa!

– Oh, Jillian, cât de mult te iubesc! șopti el. Nimic n-are vreo importanță pentru mine în afară de tine ...

Își lipi apoi obrazul de fruntea tinerei.

– Și eu te iubesc, Jean-Luc. Parcă nici nu-mi vine să cred! Să fi reușit în sfârșit să ne înțelegem unul pe altul?

Jean-Luc o forță să se uite la el.

– Iubita mea, am atâta nevoie de tine! ... șopti el. De data asta însă va fi cu totul altfel. Nici o îndoială nu va mai reuși să ne despartă, ne vom dărui unul altuia fără nici o rezervă ...

Își făcuseră prea mult rău mințindu-se reciproc și menajându-și orgoliile.

El crezuse că ea e îndrăgostită de Justin, iar ea că el nu se gândea decât la Linda ... Jillian nu mai voia să mai riște vreodată să-l piardă pe Jean-Luc.

– Scumpa mea, dacă mă iubești ... dovedește-mi ...

Tânăra se înfioră de fericire. Ea îi promise cu ochii strălucind:

– Mă dăruiesc ție cu totul, Jean-Luc. Tot ce am mai de preț e dragostea mea pentru tine ...

– Astea sunt doar vorbe în vânt ...

– Spune-mi ce vrei și eu îți voi da ...

– Ești foarte imprudentă! Și dacă ți-aș cere să renunți la noua ta profesie și să fii numai a mea?

– O ... o voi face.

– Jillian! Trebuie să știi că un bărbat care te iubește nu ți-ar cere niciodată un asemenea sacrificiu ... În ceea ce mă privește, eu n-am

decât o dorință: aceea ca tu să devii soția mea și asta cât mai curând posibil! Oh, Jillian, nu plânge ...

El îi șterse cu duioșie lacrimile care i se prelingeau pe obraji.

– Plâng de bucurie! Sunt atât de fericită!

– Înseamnă că accepți să fii soția mea?

– Dacă accept? Asta e dorința mea cea mai mare! Mâine, sau chiar în seara asta!

Se aruncă la pieptul lui, își petrecu brațele în jurul gâtului său și-l strânse până când bărbatului i se tăie răsuflarea.

– Jillian! Nu mai pot să respir!

Cam fără tragere de inimă, ea își slăbi treptat strânsoarea. Jean-Luc profită de ocazie și o sărută, la început ușor, apoi din ce în ce mai pasionat. Jillian se lipi tremurând de trupul lui, nerăbdătoare să descopere din nou fericirea în brațele lui.

– Nu atât de repede! îi șopti Jean-Luc. Înainte să te duc în bârlogul meu, mai avem ceva de făcut ...

– Ce anume?

– Să o sunăm pe bunica. De fapt, ei i se datorează împăcarea noastră și probabil se întreabă dacă șiretlicurile ei au dat roade ... Pun pariu că așteaptă lângă telefon!

– Ard de nerăbdare să-i dau vestea cea bună! îi mărturisi Jillian încântată.

Mai întâi trebuie s-o anunțăm pe Linda, după care vom merge să-ți luăm lucrurile. Sper că va fi de acord să te muți la mine!

– Nimeni n-ar putea să mă mai împiedice! În ceea ce o privește pe Linda ... Urmează să nască în curând, așa că va trebui să-i dau vestea cu menajamente, ca să nu sufere vreun șoc emoțional.

– Da de unde! Se va simți ușurată! De fapt, dacă tot ai adus vorba despre copil, cred că mi-a dat și mie o idee ... Stai însă liniștită! Vom aștepta până când vei fi pregătită să întemeiem familia noastră.

– În ceea ce mă privește, eu sunt deja pregătită, dar va trebui să aștept să termin cursurile. După aceea, voi avea o slujbă ideală pentru o mamă ...

– Vei fi angajată imediat la Opera din Paris. O să vezi, în câteva săptămâni te voi învăța limba franceză!

După care o sărută pe vârful nasului și continuă:

– Ne cam incomodează cursurile tale. Deoarece mama lui Charlie va dori să ne căsătorim în Anglia, va trebui să facem o călătorie fulger până acolo.

Cu condiția ca familia mea să se poată deplasa fără să trebuiască să fie anunțată cu mult înainte. Sunt sigur că te vor iubi cel puțin la fel de mult ca mine și vom ...

– Oprește-te, Jean-Luc! Cine te-ar auzi ar crede că nunta va avea loc în weekendul ăsta!

– Bineînțeles! Adică mâine! Dar pentru luna de miere va trebui să mai așteptăm, deoarece trebuie să te întorci luni la cursuri. Ce-ai zice dacă am transforma restul vieții noastre într-o lună de miere permanentă?

Atingerea buzelor lui fierbinți pe gâtul ei grațios o făcu să suspine.

– Oh, Jean-Luc ... Dacă o s-o ții tot așa, vom uita de telefonul urgent pe care-l avem de dat ...

– Ai dreptate, vino cu mine.

Îmbrățișați cu tandrețe, se duseră în dormitorul lui Jean-Luc. Jaluzelele pe jumătate lăsate cufundau încăperea într-un semiîntuneric plăcut. Stând în picioare lângă pat, Jean-Luc ridică receptorul și formă numărul ladyei Louise.

– Și ce-o să facem dacă o să vrea să-l ia pe Charlie la biserică! o întrebă el. Alo, bunica!

Ceea ce-i spuse bătrâna doamnă îl făcu să izbucnească în râs, după care întinse telefonul Jillianei.

– Vrea să stea de vorbă cu viitoarea ei nepoată! N-a mai fost nevoie să-i dau eu vestea!

Sfârșit